UNIVERSITY OF TORONTO
3 1761 00888136 9

SVENSKA FÖRFATTARE

UTGIFNA AF

SVENSKA VITTERHETSSAMFUNDET

III

SAMLADE SKRIFTER

AF

ERIK JOHAN STAGNELIUS

UTGIFNA AF

FREDRIK BÖÖK

TREDJE DELEN

EPISKA DIKTER
DRAMATISKA DIKTER I

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG
Pris 11 kronor

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/samladeskrifter03stag

SVENSKA FÖRFATTARE

UTGIFNA AF

SVENSKA VITTERHETSSAMFUNDET

III

SAMLADE SKRIFTER

AF

ERIK JOHAN STAGNELIUS

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

LSwed
S 7796

SAMLADE SKRIFTER

AF

ERIK JOHAN STAGNELIUS

UTGIFNA AF

FREDRIK BÖÖK

TREDJE DELEN

EPISKA DIKTER
DRAMATISKA DIKTER I

267537/32
5
9

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM
ALB. BONNIERS BOKTRYCKERI
1914

INNEHÅLL.

EPISKA DIKTER.

Fragment af en ovidiansk dikt 1
Gunlög 7
Första sången 9
Andra sången 19
Tredje sången 31
Fjerde sången 41
Fragment 52
Wladimir den store 63
Första sången 65
Andra sången 77
Tredje sången 91
Maria 105
Blenda 113
Första sången 115
Andra sången 129
Tredje sången 143
Fjerde sången 162
Femte sången 180

DRAMATISKA DIKTER. I.

Öfversättning af brottstycken ur Pirons Les Courses de Tempé . . . 203
Eröfringen af Ceuta 209
Första akten 211
Andra akten 226
Tredje akten 236
Fragment af ett drama 245
Fragment af ett Phaeton-drama 251
Cydippe 261
Första akten 263
Andra akten 289
Tredje akten 312
Narcissus 331

[FRAGMENT AF EN OVIDIANSK DIKT.]

Thessalien har en trakt. Af Tempe bär den namn.
En skogbekransad fjäll den troget innesluter
Och floden Peneus i dess famn
Sin urnas strida våg från Pindens kullar gjuter.
Vildt störtar han i dalens sköte ner
Och dånet af hans fall till fjärran orter tränger,
Ur forssens djup man skyar stiga ser,
Och strandens träd en pärllik dagg bespränger.

Här Guden herrskande i grottans sköte bor
Bland unga vattunymfers chor.
Hit landets alla floder vände
Sitt lopp, ej vetande om de
Lyckönskan eller tröst åt honom borde ge.
Pilkrönta Sparchios i deras flock man kände,
Enipeus, ormlik, vild, Amfrysos, mild och klar,
Den gamle Apidan med Æas bland dem var.

I korthet samlade man hundra elfver såg,
Som leda brusande mot sjön en tröttad våg.
Blott Inak borta var. Ur grottans dunkla gömma
Han lät sin gråt med sina böljor strömma.

Sin dotter [Io] sörjde han.
Ej känner han om än hon njuter dagens strålar,
Ej om för evigt hon bland skuggorna försvann,
Dock hvad han fruktar mäst hans fruktan äfven målar.

På henne fäste sig med kärlek Jofurs blick
Då från sin faders strand en dag hon sorglös gick,
»O flicka!» sade han, »värd Jofur, värd att skänka
Jag vet vet ej hvem den högsta sällhets skatt!
Se! kring oss skogarne en ljuflig skugga sänka
För Solen fly i deras milda natt!
Är du för vilddjur rädd, vill färden dit ej göra
Allena, godt! en Gud skall dig till målet föra.

Och icke en bland lägre Gudars tal,
Nej! den som thronar, sköna Tärna!
Med åskan i Olympens sal.
O, fly mig ej.» Hon flydde. Redan Lerna
Lyrcei parker re'n hon lämnat efter sig,
Då plötslig natt betäckte jordens stig
På Gudens vink. Vildt i hans armar sluten
Låg flickan utan värn. Dess oskuldsros vardt bruten.

Men Juno ned från himlen såg.
Det mörker jordens fält om middagen betäckte
Dess oro och förvåning väckte.
Att skuggan icke var en dunst af elfvens våg
Ej steg från marken opp, hon utan möda kände.
Sitt öga spejande hon kring Olympen vände
Och sökte sin Gemål, väl vetande att han
Af en förbuden eld i mörkret ofta brann.

Men då han ej i himlen var att finna,
»Jag själf bedrager mig om man ej mig bedrar»
Så ropar molnens herrskarinna
Och från sin gudathron på vädrets vingar far
Till skötet af den låga jorden.
Snart på Gudinnans vink är natten skingrad vorden.
Men Zeus, som anade dess ankomst var ej sen.
Bytt i en snöhvit ko är älskarinnan re'n.

Mild fägring lyser dock ur denna djurhamn än
Och Juno nödgad är fast hon af vrede lågar
Att mot sin vilja prisa den.
»Hvems är hon? hvarifrån?» sin man hon listigt frågar.
Af Jorden sjelf hon buren är
Ger Zeus till svar, för att befriad blifva
Från vidare besvär dess härkomst att beskrifva.
Saturnia då till skänks den vackra kon begär.

Hvad råd i sådant trångmål finna?
Grymt är det väl att öfverge
Åt nycken af en svartsjuk Quinna
Sin lågas föremål, sin dyra älskarinna —
Men misstänkt ock ett vägrande.
Ren kärleken höll på att blygseln öfvervinna
Men ack! — hur skulle Juno tro
Att Guden nekade åt sin Gemål — en ko?

Kort, han åt makan henne skänkte
Men Juno än i hjärtat oro bar.
Hon fruktade en stöld och sig ej säker tänkte
Förr'n kon till vård åt Argus lämnad var.

Af hundra ögons tal den mannens hufvud blänkte
Blott två af dem hvar gång han hvilan njöt,
Med lena fingrar Morfeus slöt,
De andra vakande ej ögonlocken sänkte.

Hvar hälst han stod och satt och vandrade och låg
Från Io vänd han likväl Io såg.
Så länge dagens Gud sitt bloss kring etern svängde
Han henne beta lät, men när i hafvets våg
Solvagnen ändade sitt ärorika tåg
Han grymt den arma innestängde
Och fängslade med obarmhertig hand
Dess vackra hals i hårda länkars band.

Dess näring trädens löf och bittra örter var
Och marken hennes säng; en grumlig flodvåg släckte
Dess heta törst; Ack! gärna nu hon sträckte
Åt Argus bedjande de forna armars par
Men inga armar mer hon har.
Hon ville klaga ack! men hennes stämma väckte
Förskräckelse i hennes eget bröst
I råmande förbytt var hennes milda röst.

Snart kom hon till den strand där förr bland Nymfers skara
I dansar och i språng hon sågs den första vara
Men ack! i Inaks silfvervåg
Hon sina horn med namnlös fasa såg.
Ej är hon känd den arma af sin fader
Af sina syskon ej de spelande Najader
Dock sielfmant öm hon efter fadren går
Och okänd bland sin släkt smekt och beundrad står.
— — — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — —

GUNLÖG.

FÖRSTA SÅNGEN.

Ur nattens djup och Oceanens sköt
Steg Dagens härold öfver himlaranden
Och purpurmanteln kring hans länder flöt
Och morgonlampan flämtade i handen.

Men vålnan lik som står i blodig skrud
På ättehögen fasansfull och tiger,
När lyst af facklan eller Nattens Gud
Med rysning vandrarn öfver heden stiger,
Så mörk och dyster isgrå Skalden satt
Vid öde stranden, på den molnskyhöga
Bekrönta klippan. I hans själ var natt
Och vemod talte ur hans hemska öga.

Hans namn var Kunser. Honom Nornors tropp
Till sången invigt ren i födslostunden,
Och väna Trollmör fostrat honom opp
Vid helga källor i den tysta lunden.
Där flöt hans barndom himlalugn förbi
Som bäckens silfver genom blomsterängar,
Där lärde gossen, lekande och fri,
Att själens toner slå på harpans strängar,
Att mången natt de ljusa Andars flock
Med offereldar i sin åsyn mana,

Försvunna år att återkalla, och
En slöjad framtids hemligheter ana.
Ren sjutton somrar där i löfvens hägn
Hans veka hår med purpurrosor zirat
Och sjutton gånger undan vinterregn
Han dröjda Jular ner i grottan firat
Vid brasans skimmer. Bäfvande men glad
Ur lundens skuggor, från de huldas sida,
Nu Kunser trädde att kring bygd och stad
Med sångens allmakt lif och kjusning sprida.
Längs Tanaflodens krökta silfverstrand
En hemlig aning Skaldens vandring förde.
I bygdens ringar först med själfull hand
Till Gudars ära han sin harpa rörde.
Af ny förkjusning Schytens hjärta slog,
I ökad fägring lyste Bygdens Tärna,
Och Gubben hänförd af sin känsla log
Som Jorden ler när Dagens ljusa stjärna
På flyktigt molnfri vinterhimmel står.
Han sjöng om Skymer som af skogens kyla
Och skuggor fröjdad ällskar att sitt hår
Med evigt gröna furukransen skyla.
Och flodens Gudar som vid Månens glans
På klippans hällar, hvassbekrönte, sitta,
Från gyllne harpor klingande en dans
Att villa djuren opp ur dvalan spritta
Till språng och lekar, och, på nattlig stråt,
Betagna vandrarn nödgas ljudet följa
I yra dansar lik en redlös båt
Kring skären vräkande för vind och bölja.
I högre toner sjöng han Bores Son,
Den segersälla Herrskaren i Norden,

Af hjälmars glans, af kopparsköldars dån
Och härskri fröjdad, — än en gäst på Jorden,
Men återvända skolande, en dag,
Till Vallhalls borgar öfver Solens bana,
Att kampens söner där i helga lag
Till bordets fröjd och Gudabägarns mana.
Och Dig, o Frigga! i hvars mörka hår
Demantebindeln tolkar majestätet,
Som, gudastolt, med gyllne klackar går
På silfvertiljor klingande i fjätet!
Och Baldurs rike, gyllne tidens dar,
Då allas hjärtan ömsesidigt brunno
Af kärleksflammor, brottet okändt var
Och glädjetårar blott på Jorden runno.
Sig täta rankors evigt gröna skjul
Med purpurdrufvor öfver Mänskan bredde;
Där flöt dess lefnad i en evig Jul
Och svettig möda ej dess spis beredde:
Ur ekens stam i bäckar honung flöt,
På samma grenar blom och frukter glödde.
Ej dundrets stämma öfver Jorden röt
Ej vinterskurar fältens prakt förödde.
Ej skogen darrat än för tigerns hot.
Med gröna Ormen barnet oskadt lekte
I blomsterängen, och vid Flickans fot
Den spaka vargen fromma lammet smekte.
Ja, säll var Jorden innan Lokes brott
Och Höders blindhet hunnit Baldur fälla.
Ej Jordens dystra klagorop förmått,
Ej himlens tårar honom återställa.
Så sjöng den unge. Ej i mannarön,
Så ljufva toner lundarne besvarat

På Tanas stränder. Ej så himmelsk skön
En jordisk Yngling förr sig uppenbarat
I Ashems dalar. Nu till Asagård,
Den helga staden, Gudar Skalden ledde,
Där Oden sjelf bestyrde Templens vård
Och högre Öden åt sitt folk beredde.
I Gudens salar här och kämpars ring,
Den unga Skalden lyste som en stjärna.
När gyllne bägarn, fradgande, gick kring,
Med blommor krönt av festens glada Tärna,
Och högtidssalen glimmade af ljus
Och läckra rätter högtidsborden krönte,
Han sjöng om kärlek, frosseri och rus
Och höga bifallsrop hans sång belönte.
Ej glädjens täflan blott och nöjets tält
Åt Skalden kärlek och beundran skänkte.
Med bragdens harpa snart på krigets fält
I sköldeborgen lik en Gud han blänkte.
När morgonrodnan där på kampens dag
En blodröd fana opp i Östern sträckte,
Ur sömnens armar då med vilda slag
Till bardalekar kämparne han väckte.
Från harpans strängar krigets åska röt.
I kämpens öga lyste mordbegäret,
Och Skalden sjöng och kämpens hand sig knöt
Med senig kraft om blixtrande geväret.
När lågans hvirfvel från den fallnes bål
I öde natten steg åt molnens näste,
Då hjältars död som lifvets högsta mål
Och Vallhalls ljusa, stjernbeströdda fäste
Han sjöng för Hären. Ljuf var då hans röst
Lik västanvinden som i asken susar

Och den i skuggan söfda Vandrarns bröst
Med drömmar om en dyrkad hembygd kjusar.

Så flöt hans ungdom, så hans mannaår,
Åt Dygden vigde ömse vis med nöjet.
Ren prydde kransen glesa silfverhår
Och bleka läppar myste gudalöjet.
Då Oden uppbröt (Ödet kallade!)
Från Asgårds helga borg och Tanas stränder
Att nya Folk och nya riken ge
Åt Nordens zoner, och i Svears länder
Åt Yngves ätt en oförgänglig thron,
Ett evigt Tempel åt sin dyrkan bygga.
Han går, och Här och Drottar och Nation
Hans ledning följa, jublande och trygga.
Ren kjusas folken af hans majestät
Och motta Gudar, offertjänst och Kungar.
Ren Gardarike tillbett i hans fjät,
Från Bernstenskusten nu hans flotta gungar,
Och snart på Skandiens halfö står hans fot,
Där landets skaror ned från bergen tåga,
Med sång och dans, den kommande emot
Och offereldar till hans ära låga.
Ren genom Kålmord går han. Ren han nått
Sin resas mål, de blomsterrika fälten
Dem Lögarn vattnar. I en stad och slott
Förbytas nu de lätta vandringstälten.
En evig bostad fäster Guden här
Och landet skiftas, lön för tro och Dygder,
Bland Folk och Drottar. Så för evigt är
Ett folk af Hjältar skänkt åt Manhems bygder.
Så länge ära, fosterland och Dygd

I deras hjärtan mer än guldet väger,
Skall under evigt gröna tallars skygd
De frias skaror bo i tryggadt läger
Skall mera säkert folkets ärfda mod
Än haf och fjällar våldets anfall mota
Och Gudars altar dricka offers blod
När stunden kommer att de djärfve hota.

Där förr vid stranden knappt en hydda stått
Och ingen julle krusat vattnets spegel
Där skimra tornen nu af marmorslott,
Där hvimlar skärens blåa rymd af segel.
Där morgonrodnan knappt i öknars famn,
En kograd villman på hans bana glädde,
Som, blek af hunger, lik en midnattshamn,
Till jagtens strider ur sin håla trädde.
Där muntra skaror nu tillsammans bo
I grannskapssämja, rika hjordar dansa
På betesmarkerna i ostörd ro
Och gyllne skördar röjda tegar kransa.
Till Gudars altare och kungars thron
Går folket gladt att vördnans offer bära
Och spridda horder bilda en Nation,
Bestämd till storverk och odödlig ära.
En värnlös oskuld åter lugn och fri,
Förtroligt andas under skygd af lagen,
Och Norden höljd af natt och barbari
För Odens trollstaf uppstår skön i dagen.
Så en förnyad himmelsk skapelse,
Ur mörkrets sköt för morgonsolen träder.
Här stå i festlig grönska Skogarne,
Där skimra tornen utaf Kungastäder.

Men bortom Lögarns blomsterrika strand,
Långt opp i Nordens snöbetäckta dalar,
Den tappre Suttung styrde Jotaland,
På Hvitaborg, i sköldbeklädda salar.
I mannaåren öfver Bältens våg
Han ofta vandrat krigets bloss att skaka
Kring Holmgårds kuster och från sina tåg
Med tyngda snäckor alltid vändt tillbaka.
I fädrens boning satt han nu i ro
Och vid de fulla, horn-omgifna borden,
Belönte forna vapenbröders tro,
Då ryktets lurar skallade kring Norden:
Hur rika skaror nyss, ur fjärran land,
I perlbeströdda, blanka vapenskrudar,
På lätta snäckor ländt till Manhems strand,
Med Kung och Drottar, offertjänst och Gudar:
Hur Svithiods bygder de sig underlagt,
Hur Lögarns stränder hufvudborgen kröner
Och hur de rusta sig med väldig makt
Till blodig härnad nu mot Jothems söner.
Af harm och fruktan skälfde Suttungs bröst,
Ej bordets skatter mer hans syn förnöjde
Och ej, att hämta ur sitt mjödhorn tröst,
Vid aftonbrasans stilla dån han dröjde
Bland vapenbrödren. Nej! han satt allen.
En ryslig tystnad i han salar rådde.
Hans skumma öga skydde Dagens sken
Och sömnens trollstaf ej hans läger nådde.
Nu Månen, upphöjd öfver Jothems fjäll,
Beglänste Bottnens spegelklara vatten,
Då Suttung utsträckt på sin zobelfäll
Sin klagan utgjöt så, i öde natten:

»I gångne fäder! I, hvars hamnar oss
»I andetimmans helga stund omsväfva,
»Då Karlavagnens tysta silfverbloss
»På midnattshvalfvet öfver jorden bäfva!
»Med ömkan än till Era Söner sen!
»De äro trälar, hämnens Eder ära!
»Och fräcka skaror håna Era ben
»Och Era parkers helgedom oskära.
»Ja, skygg och modlös Thules ungdom går
»På fosterjordens ärfda fält och slafvar
»Och vågar knapt att blicka med en tår
»Till Era helga mossbeklädda grafvar.
»Och nödgas offra fattigdomens skärf
»O blygd och fasa! åt de Gudamakter,
»Som, om de finnas, bringat dem fördärf
»Och bofäst våldet i de frias trakter.
»Ej mer åt dessa hvilkas dyrkan I
»Med fromma läppar förestafvat barnen,
»Som frälst Ert lif från vågens raseri
»Och lockat björnen i de spända garnen.
»Ej dem som lärt Er med beväpnad arm
»Att sträcka bistra fiender i gruset
»Och skifta rofven och vid pipors larm
»Ur slagnas skallar dricka segerruset.
»Än tappra Jothem, är Du fritt, men snart,
»Med träldomskedjor slamrande i spåren,
»Förtrycket komma skall med strömmens fart
»Som rasar ned från höjderna om våren.
»Ett plötsligt dunder störa skall Din ro
»Och våldets skaror sköfla dessa dalar,
»Från Jordens barndom fria Jotars bo
»Och dessa gamla, vapenklädda salar,

»Dem Fädrens vålnar, mången helig natt,
»Vid Månens skimmer gnyende beträda,
»Att än åt forna segerteckens skatt
»Och värdigt burna sköldars prakt sig gläda.
»O Hjältars Stammor! mina fäders borg!
»Ja äfven våldet i ditt sköt skall råda
»Och jag elände hånad i min sorg,
»I bojor sluten, darrande, skall skåda,
»Hur denne, rusig, tömmer mina horn,
»Hur denne, girig, sig till plundring skickar
»Och enda Dottern, ryckt ur Burens torn,
»Af denne skändas under mina blickar.
»Men, stanna, stanna, bittra jämmerröst!
»En värnlös quinna anstår det att klaga.
»Har modets flamma slocknat i mitt bröst?
»Min arm förglömt att sköld och glafven draga?
»En bergfast ungdom växer kring mig än
»I Jothems fria, snöbetäckta kojor,
»Och feg och rådlös jag, med tappre män,
»Här skulle bida slafveri och bojor?
»Nej! än till räddning Himlen ger mig tid.
»Till vapen, Suttung! upp mot Björkös fästen!
»Ja upp till evigt, oförsonligt krig,
»Och villdjursskaran slå i egna nästen!
»Må Lögarns bölja, nu så mild och klar
»Af blod förmörkas, Templens höga toppar
»Med jorden jämnas! långa högtidsdar
»Må ulfven frossa af de slagnas kroppar!»

Så Jothems Kung på zobelfällen röt
Och upp från lägret ifrande sig höjde.
Än tysta natten sof i dalens sköt

Och blek och nytänd dagens strimma dröjde
Vid himlaranden. Nu med rostadt glaf
På sköldens buckla som behängde muren
Han slog med styrka. Borgen återgaf
Ett rysligt genljud och i jungfruburen
Vid morgontidig slända Gunlög skalf,
Och Suttungs kämpar hörde det och lydde.
Af krigstillrustning Hvitborgs gråa hvalf
Sen år af fredlig ro å nyo gnydde.
I vapenrummen straxt af kämparne
Vid lampors skimmer fejdens skrudar synas,
Med sand och björnfett glanskas sköldarne,
Mot jämna hällar stålets uddar brynas.
I morgonsolens födda purpursken
En väpnad flock på borgens förgård blänker
Och krigets budskap gått kring Jothem ren
Förr aftonsolens gyllne klot sig sänker
I vesterns öknar. Strax på fälten ned
Från rådjursbergen Jothems ungdom tågar,
Med klubbor rustad efter Fädrens sed
Och digra koger jämte krumma bågar.
Ett dunkelt buller skallar natt och dag
Ur dolda smedjor djupt i bergens grunder,
Af trägna dvärgars täta hammarslag
Och ässjors eld och rörda bälgars dunder.

ANDRA SÅNGEN.

Bland vapenbrödren Jothems Kung nu satt.
Den vida salen facklors sken förgylde
Och kampens Söner ren med segerskratt
Ur djupa krukor dryckeshornen fyllde.
Då mälte vakten tvänne gäster an
Som nyss på höga, snöhvitt blanka fålar
Till borgen anländt. En af desse brann
I gyllne rustning mot de bleka strålar
Som Månens halfdag öfver gården gjöt.
Den andras panna fårad var af åren
Och murgrönrefvans helga krans sig knöt
Betydningsfullt om silfvergråa håren.
En högblå mantel hvilken sirad var
Med klara stjernebilders ringar sänkte
Sig ner från medjan. På sin arm han bar
En gyllne harpa. Gudakjusning blänkte
I anletsdragen. Suttungs pulsar slå
Med ökad styrka när i dryckessalen
De komne träda. Fryntlig sitter så
Den rika arfvingen vid Renpokalen,
På Gubbens graföl. Han i tanken ren
I gyllne vagnar genom staden rullar,
För honom solens varma sommarsken
Nu mognar Söderns alla drufvokullar,

Och väna frillors tropp, i pärleskrud
Hans öga kjusar och hans smak förnöjer,
Men, ah! vid midnattsklockans dofva ljud
Man nu den gamle sjelf på golfvet röjer
I svepningsskruden. Hotande och vild
Han bistra ögon på den unge hvälfver.
Blek sitter denne som en marmorbild
Och dödlig kallsvett i hans panna skälfver.
I Jota drottens hjärta så det klack
När dörren uppläts. Nyss i hoppets villor
Ur Odens gullhorn segerrus han drack
Och våldtog Gudens rosenröda frillor
På svandunsbäddar, festligt glödande
Af stjernbeströdda Asia-purpurns fällar.
Sjelf Guden vredgad tror han nu sig se
Och hämdens åska i hans öra skrällar.
Dock, denna känsla hastigt nog förgick
Och mod och stolthet återtog sitt välde.
Med tillgjord fräckhet i sin röst och blick
Han denna fråga till de komne ställde.

»Förmätne Söner af ett fjärran land,
»Ty denna granlåt som i quinligt bären
»Bevittnar att I ej, från Bältens strand,
»Ur Manhems fria hjältebygder ären.
»Hvad straffbar djärfhet villat Era steg
»Att utan tillstånd Er de borgar närma
»Där Suttung härrskar, Jothems Kung.» Han teg
Och gyllne kämpen svarade med värma:

»Mitt namn är Brage. Visst, o Jothems Drott!
»Har Odens rykte hunnit till Ditt öra.

»Ej fins en vinkel dit hans lof ej nått,
»Som ej fått dånet af hans vapen höra.
»Så vet, att äfven vid hans thron jag står
»Bland stolta Diars helga tolfmanskara.
»Jag glad med härrskarn opp i Templet går
»I folkets samling, borrt i stridens fara.
»Vid Tanaquisel, i vår forna bygd,
»Jag offrens helgd och lagarnes bevakat,
»I röda fanors segersälla skygd
»Kring Vanhems slätter krigets facklor skakat.
»Jag åtföljt Gudens ärofulla tåg
»Kring Nordens kretsar, vaktar nu de throner
»Han evigt fäst vid Lögarns silfvervåg,
»I snöbetäckta Thules regioner.
»Där ock åt mig om Gudasvarens sång
»En fallsk förhoppning i mitt bröst ej nära
»I marmortempel offras skall en gång
»Och vigda harpor klinga till min ära.
»Ty fasad är min arm i stridens dån,
»I folkets ringar och i högtidssalen
»Min stämma ljuf som den af Sångens son,
»Som bäckens sorl i gröna sommardalen.»

»Mitt namn är Kunser», med harmoniskt ljud
Från bleka läppar nu den gamle säger:
»Där Tanaquisels hvassbekrönta Gud
»På gullsand rullar mellan herdeläger,
»Sin stolta bölja, tändes mina dar,
»Förflöto åldrens gyllne morgonstunder.
»Åt Sången invigd ren som barn jag var,
»Min Själ förtrogen med Naturens under.
»I grottors skymning, rosenlundars sköt,

»Där silfverkällor musikaliskt runno
»Och näktergalen ömma toner gjöt,
»Då eterns lampor öfver Jorden brunno,
»Bland väna Trollmör, där med kransadt hår
»Och kinden smekt af milda västanväder,
»Hur lyckligt flöto mina barndomsår!
»Hvad deras hogkomst än mitt hjärta gläder!
»Med Skaldförmåga i mitt vigda bröst,
»Beskänkt af hulda fostermödrars händer
»Med gyllne harpan, höjde jag min röst
»För Folket nu, på Tanaquisels stränder.
»Mig gjorde kärlek och beundran säll:
»Ur hvarje öga lyste ömhetsstrålar
»Och gästfriheten upplät glad sitt tjäll,
»Där mjölk och honung flöt i gyllne skålar
»Till lön för Sångarn. Nu till Asgårds torg
»Och Odens fästen hastade jag fjätet.
»Mig Guden upptog. När på Vaners borg
»En blodröd fana svajade förmätet,
»Jag då med harpans segersälla ljud
»I kämpens hjärta stridens hunger väckte
»Och vår var segern innan Dagens Gud
»I vesterns öknar sina facklor släckte.
»Och när i festens gyllne salar, ack!
»Jag rosenkransad satt och lofsjöng nöjet,
»Med tillvändt öra kämpen quädet drack
»Och bistra ännen klarnades af löjet.
»Med blekta hår i svanens silfverfärg
»Jag nu med Oden skådat Glissjöns stränder
»Bevandrat Thules furukrönta berg
»Och nya riket sett af Gudens händer
»Vid Lögarn grundadt. Snart min Ande skall

»I Vallhall bida på de himlaburna
»Och kämpars samling, då vid tårars fall
»Min aska samlas i en silfverurna,
»Och runans hällar uppstå på min graf
»Och Manhems döttrar sira den med kransar.
»Ty vet att himlen spådomskonst mig gaf
»Och Minnets Trollmö fram ur natten dansar
»Af mig besvuren. Gudar tala så
»Som jag i quädet. När i sång hon stiger
»Min gyllne harpa, mäktigt kjusas då
»Den lömska ormen, spaknar skogens tiger.
»Hon föder hoppet i den usles bröst
»Och glädjens flammor på den bleka kinden,
»Och mänskohjertat vacklar vid dess röst
»Emellan känslor som en rö för vinden.»

»Med fridens hälsning», Brage återtog
»Till Jothems Konung Bores Son mig sänder,
»Ty blodförvärfda segertecken nog
»Hans ära skördat i de vida länder
»Kring Tanaquisel. Nu i Manhems bygd
»Han fattar fridens blomsterkrönta spira
»Och landets skaror i dess milda skygd
»I trygga kojor långa Jular fira.
»På folkets kärlek grundad är hans thron.
»Ej Manhems Söner träldomsoket bära.
»Nej, de och Ashems bilda en Nation
»Bestämd att stråla af odödlig ära
»Igenom sekler. Jothems Drott, o må
»Den gyllne morgon Manhems slätter dagar
»Ock dina skogbekrönta fjällar nå
»Och samma Konung offertjänst och Lagar

»Förena barnen af det vida land
»Som Nordens Ishaf, Sundets bölja löga,
»I brödrasämjans milda rosenband
»Kring Gudathronen. Ej i Odens öga
»Ditt mörka fäste, dina gråa torn
»Och krigsförvärfda skatter kunna väcka
»Begärens åtrå. Ej ur dina horn
»Han efter kampen längtar törsten släcka.
»Nej, räcke Suttung broderligt sin hand
»Åt Nordens Skyddsgud. Sjelf ur Jothems dalar
»Han stige bidad ner åt Lögarns strand
»Att stadigt gästa i de gyllne salar
»Där Oden jular. Här i högtidsskrud
»Vid offerbord af mat och blommor prydda,
»Han festligt dricke under harpors ljud
»De Gudars minnen Asarne beskydda.
»Hvad båtar, Suttung, denna makt Du nått
»Bland Jothems vilda, kogerprydda Söner?
»Mån Segergudens kända vänskap blott
»Med dubbel ära ej Din hjässa kröner.
»Men, hör mig, Suttung! att Du veta må
»Hvad hög belöning, om hans vink Du lyder
»Dig Oden ämnar. Från sin gullthron så
»Den segersälla Dig sin vilja tyder.
»Af Mimers hufvud underrättad om
»Den vilda yra Jothems Kung förledde
»Till kamp mot Oden och den härnad som
»Åt mig och Ödet rusig han beredde.
»En sällsam åtrå uppstod i mitt bröst
»Att se den djärfva hatarn af mitt välde.
»Vid gullbestänkta hanens morgonröst
»Till Jothems bygder kosan strax jag ställde

»Igenom luften, bytt i Örnens hamn.
»Ren såg jag landets kogerprydda skaror,
»Från bergen strömma ner i dalens famn,
»Till jagten rustad, ej mot krigets faror.
»Af Hvitaborg i horizontens fall
»Ren tornen syntes, farten dit jag sträckte
»Och nu i skötet af en kunglig tall
»Hvars gröna armar upp till gallret räckte,
»Af jungfruburen, trygg och dold jag satt
»Och såg på borgens vida förgård neder.
»Af frätta vapen blänkte den så matt
»Och kämpaskaran stod i tunna leder
»För Suttung uppställd. Hos sin fega tropp
»Han modets flammor äflades att nära
»Med tomma löften och ett vanskligt hopp
»Om feta rof och lättköpt segerära.
»Med harm och ömkan delande mitt bröst
»Jag ville lämna öfverdådets näste,
»Då oförmodadt vid en himmelsk röst
»På burens galler sig mitt öga fäste.
»Där satt en skönhet sorgligt innestängd
»Vid morgonsländan i en krets af Tärnor,
»Som rosen skön bland dunkla törnens mängd
»Som Månen härrskande bland Nattens stjärnor.
»Sin mund hon upplät. Ljuf dess stämma var
»Det lugna sorlet lik af källans vatten.
»Så vinden susande i häcken far,
»Så klagar flöjten i den stilla natten.
»Lik aftonstjärnans tindrade dess blick,
»På fagra ännet liljans hvithet stridde
»Med rosens purpur och i vårdslöst skick
»Dess gyllne lockar sig i vågor spridde

»Kring barm och skuldror. Vid min bortfärd ren
»På zenits branter Dagens Tärna blänkte.
»Jag flydde fåfängt. När i Templet sen
»Från altarringen signande jag stänkte
»På fromma skaror galtens vigda blod,
»På gyllne thronens höjd af glans omstrålad
»Mig Tärnan följde öfverallt och stod
»I skygga drömmar för mitt öga målad.
»Ej branta fjällar, ödemarkers längd
»Och strida floder mig från målet skilja.
»Ej dubbla murar bistra vakters mängd
»Och koppardörar bomma för min vilja.
»Men hör, o Suttung! lät emellan oss
»Med skyldskapsbandet fridens äfven knytas
»Att kampens facklor må i bröllopsbloss
»I nöjets högtid mordets fasor bytas.
»I mina salar lagas festen ren.
»De gyllne kalkar, färdige att bräddas
»I långa rader härma Solens sken
»Och asiatiskt purpurskrudad bäddas
»En helig brudsäng. Där på Odens arm
»Må Suttungs Dotter, Gunlög kransad ligga!
»I evig ungdom blomstra skall dess barm
»Och näst den stolta, himlaburna Frigga
»Skall hon min kärlek, Asars dyrkan få.
»Som Odens svärfar Du i Himlens salar
»Bland Gudars antal ock ett rum skall nå,
»Din ära sjungas i de låga dalar.
»Till Dig, o Suttung, Odens Gudaröst
»Af mig förkunnad så från thronen ljuder.
»O! quäf den hemska vreden i Ditt bröst
»Och famna lyckan då sin famn hon bjuder.»

Så talte Brage. Jotens öga brann.
En våldsam känsla skakade hans leder.
Han ville tala och stod upp men fann
Ej ord för vreden och sjönk maktlös neder
På bänken åter. Nu med sångens röst
Förenar Kunser harpans silfvertoner,
Och vredens allmakt strax i Suttungs bröst
Är stillad, själen ryckt mot Diktens zoner.
Så himlens åsyn om en stjärnljus natt
Med hastig klarhet slårt vårt inre öga.
Begäret sjunker, döende och matt
Och anden vingad sväfvar i det höga.
Om Allfar väldigt ljudde Skaldens sång.
I ljusets borgar, han från gudastolen
Med ögats vinkar leder Månens gång
I nattens öcken och sin dotter Solen,
Kring himlens kretsar. Han i vårens dräkt
Och sommarns rosor Jorden smyckas låter,
Med gyllne skördar lastas och betäckt
Af vintrens fällar slumra ostörd åter
Till ny försköning. Nu i mystiskt ljud
Om tidens morgon skallar harpans dunder.
Ej fastet brann i gyllne stjernors skrud
Ej Jordens omkrets blomstrade därunder
I hafvets armar. Öfver alltets sköt
Ur mörkrets boning natt och vintrar spriddes
Och med de flammor ljusets källa gjöt
I Ginungsgapet oförsonligt striddes.
Så hunno smälta vintrars sammanlopp
Till is i djupet Ymes kropp att dana.
Hans hjässa räckte till de rymder opp
Där Solen hvälfver nu sin ljusa bana,

Hans fot till Narstrand. Glödande och rörd
Af gudomsstrålar som från höjden falla
Besjunger Kunser gudaskarans börd
Och Bores söner, Oden främst af alla.
I tidens morgon redan fram han stod
Till kamp mot Yme. Fåfängt Resen sträckte
Sin arm till motvärn. I sin faders blod
Fördränktes Thussars ondskefulla släckte.
Af Ymes slagna kropp hans segerhand
Nu bildar Jorden, smyckar hennes yta
Och tvänne askar på en enslig strand
I mänskohamnar på hans vink sig byta.
Hans thron i stjernbeströdda Gimle står,
I Vallhalls gyllne, sköldbeklädda salar
Bland kampens söner julande han går,
I Asgård fordom, nu i Manhems dalar
I egna Tempel thronande han bor.
När mörka skuggor öfver Thule hvila
Och Svea sorgsen höljer sig i flor,
I sensta åldrar Guden dit skall ila
Ur Gimles salar eller fjärran bygd,
Hans anblick lugna tårarne som svalla,
Förgätna Dygder jubla i hans skygd,
Och Guden okänd låta CARL sig kalla.

Om Krigets fasor sjöng den Gamle sen.
För jämmerropen bäfva Nattens stjernor
Och himlen glöder i ett sorgligt sken
Af tända hyddor. Fåfängt Bygdens Tärnor
Kring berg och skogar fly med klagoskri
De fräckas armar. O! med namnlös smärta
Ser Fadren hånad Dottern skändad bli

Och barnet mördas vid sin Moders hjärta.
Dem svärdet skonar drifvas kedjade
Att ödemarker under gisseln plöja
I segrarns länder. Öfver dem, o ve!
Från brända hyddor moln af rök sig höja.
Där förr bland rosor herdars muntra hop
Och hjordar vimlat, multna slagna kroppar,
Och från ruiner skallar ufvens rop
Där Templen höjde spirors gyllne knoppar
Mot sommarns skyar. Nu den gamle skred
I Jotens bröst att milda känslor gjuta
Och stämde bragdens gyllne harpa ned
Till nöjets blyga rosenkrönta luta.
På fridens slätter Suttung ut han för.
För Västans anda gyllne skördar svalla,
Ur almens skuggor herdens flöjt man hör,
Från bygdens kojor ras och löjen skalla.
Han sjunger gjädjen i en tryggad hamn
Då mörka stormar ut på hafvet rasa
Och nattens fröjder i en makas famn
Och hornets vällust vid en aftonbrasa
I brödraringen.
Gudaharpan teg.
Än Suttungs hjärta för dess toner skälfde
Men vreden snart på nytt sin thron besteg
Och blicken åter mörk och dyster hvälfde
På sändebuden. Nu med sansad röst
Och kungligt alfvar han till orda tager:

»Ej lutans veka trolldomskonst mitt bröst,
»Ej lömska Asars gyckelspel bedrager.
»Om Jothems Kung han kufva vill, Er Drott,

»Till långsam kamp han gjorde sina länder!
»Ja, innan Suttung ned från thronen gått,
»O blygd! att lämna i en främlings händer
»Sin ärfda spira, förr med omvändt svall
»Skall flodens bölja till sitt ursprung draga,
»I Bottnens vågor solen bärjas skall
»Och djärfva Hinden skygga kopplet jaga
»På rådjursbergen. Oden till sin gäst,
»I Björkös salar smilande mig kallar,
»Godt! jag skall komma, men till Dödens fest
»Och dricka rus ur Asars hufvudskallar
»På fädrens plägsed. För min viljas bud
»Af käcka skaror vimla Jothems slätter.
»De skola pröfva om Er Drott är Gud
»Och blodigt hämnas Manhems oförrätter.
»I fege trälar båden Oden det
»Och gån att straffet Er ej här må hinna.»

Så Jothems Konung sig förljuda lät
Och sändebuden hotande försvinna.

TREDJE SÅNGEN,

I stjärnors samling Månens bleka hamn
Ett magiskt skimmer öfver Jorden spridde
Och ned i dystra furuskogens famn
Förströdda skuggor mot dess halfdag stridde;
Där tyst han red med Sångens gråa Son,
Iduns make. Endast ufvens quäden
I hårda marken hofvars jämna dån
Och nattens vindar rasslande i träden
I sällsam blandning störde nattens fred.
Nu sömn och trötthet färdemännen mana
Till hvilans njutning och de stiga ned
Från gångarena, att i skogen spana
Ett lägerställe. Ner åt hafvets strand
En fjäll med ryggen krönt af furor räckte
Och konstigt bildad af Naturens hand
Där var en grotta. Veka mossor täckte
Dess golf och sidor. Utanför dess sköt
En häck af vilda rosenbuskar hängde
Som natt och vällukt ned i grottan gjöt
Och vägen susande för vinden stängde
Och månens strålar. Här med fålarne
Vid träden bundna stiger Brage neder
Med harpolekarn. Hastigt domnade
För sömnens trollstaf deras trötta leder.

Men Kunsers hjärta under dvalan skalf,
Ty hemska drömmar, främmande och stora
Som andesyner i besvärjarns hvalf
Då magiskt bleka midnattsoffer lora
På skuggors altar kring hans bädd sig ställt.
På födda vingar tyckte han sig sväfva
Kring luftens vida, stjernbesådda fällt
Och såg i djupet bålets flammor bäfva,
Då oförmodadt sträfva lurars skall
Och kopparsköldars brak han tror sig höra,
Från Jorden dåna, likt ett vattenfall
Som ren på afstånd döfvar Vandrarns öra.
Men like stormar, näpste af en Gud,
Så plötsligt äfven dessa dunder tiga.
Naturen lyssnar. Kyssars matta ljud
Och rosenångor opp från Jorden stiga.
Och hastigt skimra fröjdeeldar till
Och gälla harpor ner i dalen klinga.
Sin harpa saknar Kunser då och vill
Tillbaka. Fåfängt! Virflar honom tvinga
Mot högre rymder. Månens silfverring
Hans fötter trampa, glädtig nu han ilar
Från aftonstjärnan, rullar polen kring
Med Karlavagnens silfverhjul och hvilar
I Nordens stjärna. Nu med ökad fart
Han öfver ljusa vintergatan tågar
Och hinner Vallhalls gyllne salar snart
Där kämpaskaran reser sig och frågar
När Oden stundar. Till den kommande
Vallkyriorna fram ur hörnen skrida
Och fråga sakta huru länge de
Än Vallhalls Drottning, Gunlög, skola bida.

Men Kunser tiger. Kämparne igen
På gyllne bänkar trumpne nedersitta
Och än på blanka dörrarne och än
På sina sår med dyster blick de titta.
Nu fylles Salen af ett himmelskt dån.
I kämpens öga glädjens ljus sig målar.
Han kommer Bores segersälla Son
Och Vallhalls Drottning vid hans sida prålar
I himmelsk fägring. Helga Diars tropp
I Gudaparets helga fjät sig nalkar
Och stridens offer jublande stå opp
Och väldigt blixtra festens gyllne kalkar
I Mörnas händer. Brage, himlamild
Nu Kunser räcker gyllne harpan åter.
Han ler, — men hastigt flyktar drömmens bild
Och Kunser vaknar och sin bädd förlåter.

Igenom Vesterns dolda portar ren
Sig nattens konung röd och dyster sänkte
Och morgonstjärnans glada silfversken
I blåa luften öfver hafvet blänkte:
Då isgrå Skalden bergets rygg besteg
Att ljusets Drottning ila där till möte.
I lätta drömmar än Naturen teg
Och dimmor höljde Oceanens sköte.
»Min Dag är ute,» så med blödig röst
Den gamle suckar. Kulna morgonvinden
Det gråa skägget fläktar kring hans bröst
Kring pannan håren. Öfver bleka kinden
Sig tåren smyger. »Ute är min Dag!
»På svarta vingar Dödens timma stundar
»Min röst i mänskors glada brödralag

»Skall evigt tystna och i Sångens lundar
»Min harpa tiga. Godt! Jag skådat har
»I fridens dalar ljuft mitt lif försvinna.
»O! må de stunder Ödet än mig spar
»I samma njutning, samma lugn förrinna.
»Där stolt i furors evigt gröna skrud
»Sig bergets kullar öfver stranden höja
»Där vill jag Gamle gent mot Dagens Brud,
»I stilla kjusning under lofsång dröja.
»O! häf din rosenkrönta hjässa opp
»Från Österns bäddar, gyllne morgontimma!
»Att än en gång må Anden i min kropp
»Som lärkan fröjdas i din purpurstrimma.»

Ur nattens djup och Oceanens sköt
Gick dagens härold öfver himlaranden
Och purpurmanteln kring hans länder flöt
Och morgonlampan flämtade i handen.
Men vålnan lik som står i blodig skrud
På ättehögen fasansfull och tiger
När lyst af facklan eller nattens Gud
Med rysning vandrarn öfver heden stiger:
Så mörk och dyster isgrå Skalden satt
Vid öde stranden på den molnskyhöga
Bekrönta klippan. I hans själ var natt
Och vemod talte ur hans hemska öga.
Ren höjde Solen öfver Österns bryn
Sin ljusa panna, krönt af gyllne lågor
Och morgonfogeln quittrade i skyn
Och Oceanen flöt med purpurvågor.
Nu Kunser hänryckt genom sorgen log
Och gudaflamman i hans bröst sig rörde.

Med kjusta händer harpans sträng han slog
Och luftens chörer lyssnade och hörde.

»O Harpa!» sjöng han, »genom lifvets land
»Mitt trogna sällskap! kom för sista gången
»I mina armar att från grafvens rand
»Åt Jordens hyddor klinga afskedssången.
»Och Du som tågar i din gyllne skrud
»Ur Österns portar opp med ljusets flamma
»O Verldens Drottning! Dagens milda Brud
»Med bleka läppar skyndar jag att stamma
»Åt Dig mitt afsked. Ack! i himmelskt rus
»I perlbeströdda blomsterdalars sköte
»Hur ofta satt jag bidande Ditt ljus
»Och harpans lofsång stämde till Ditt möte!
»Ur rosors skygd hur mången hänryckt gång
»När Du i Väster rodnande Dig sänkte,
»Med näktergalens klingade min sång
»Och gyllne strängen darrade och blänkte
»I aftonstrålen. Innan denna quäll,
»Till andra verldar som Dig gången sakna,
»Du nederstiger, ren i Dödens tjäll
»Har Kunser slumrat för att alldrig vakna.
»Du sen för honom återvänder då
»O Sol! förgäfves, — må din stråle dana
»På Jorden milda rosendagar, må
»Du åter hvälfva till vår Nord din bana
»Från Söderns rymder. Ja! men vingad nu
»Min själ skall höjas, till den ljusets källa
»Ur hvilken, Dagens härrskarinna! Du
»Och Måne, stjärnor och Kometer välla.
»Ty mig för låge äro dessa rum

»Din fackla lyser, dem Du genomilar.
»Mig vänta högre.»
Harpans röst blir stum
Och himlars fullhet öfver Skalden hvilar.

O Diktens lampa! stråla, mild och klar!
Jag ner i bergens dolda grottor klifver.
En Ätt af dvärgar där sin bostad har,
Som Islandssagan namn af Alfvar gifver.
För dem ej klingar näktergalens sång,
Ej Västan fläcktar blommans ambraskålar,
Ej Solen lyser deras skygga gång,
Ej aftonstjernan deras bädd bestrålar.
Vid facklors skimmer, i en evig natt
Med falkens blickar gångarne de spana
Af malmens ådror och dess råa skatt
I glödda ugnar till metaller dana.
Med lömska händer deras illbragd först
Bland mänskoätten guldets lockmat spridde.
Med guldets hunger föddes blodets törst
Och forna bröder mordets stål de smidde.
I Kunsers dagar deras mängd var stor
Men största delen långsamt undanröjdes
I långa fejder, sedan AsaThor
Från Jordens grus till molnens rymder höjdes.
När han, med hammarn i sin gudahand
I kopparvagnen öfver polen rullar,
När hafvet välltras mot en klippig strand
Och rysligt dunder skaka fällt och kullar.
Mot trollen då han krigar segersäll
Dess armar välldigt ljungeldshammarn lyfta,
Åstad den ljungar, spränger klippans häll

Och krossar dvärjen djupt i nattfull klyfta.
Nu, under berget på hvars höga topp
Åt Solen Kunser afskedssången sade,
Två illskna dvärgar byggt sin smedja opp
Och under smedjan boningsrummen hade.
Af guld och silfver lägsta källarn brann
I alldrig släckta facklors ljusa strålar.
I råa tackor sig en del befann.
Till blanka fat och bägare och skålar
En del var formadt. Loges altar stod
I midten rest af dessa mörkrets nästen,
Där vilseförda Färdemänners blod
I gyllne käril flöt vid offerfesten.
Hos dem en rustning Suttung nu beställt:
Som glas mot skölden borde järnen springa,
Och svärdet vända, alltid segersällt
I slidan åter, med en blodsprängd klinga.
En kolsvart hane gal i deras bo
Kring öfre luften morgonglans sig sprider.
Då tvillingsparet från sin korta ro
På veka mossan opp i smedjan skrider.
Ur flintans ådror ljusa gnistor bli
I torra svampar lockade, man kastar
Dem ner i ässjan, järnet lägges i
Och bäljens anda allt i lågor hastar.
Ren sträcker Fjale ut med blottad arm
En tång till järnet som i elden glöder,
Ren brodren Giale flåsande och varm
Mot bälgen lutar. Strida svetten flödar
I sotigt änne. Då från klippans topp
Sig Kunsers harpa plötsligt låter höra.
De stå och gapa, vända örat opp

Och dumma ögon på hvarannan göra.
Dock irrar läsarn mycket om han tror
Att harpan kjusar äfven dvärgens hjärta.
Det bröst där guldets vilda hunger bor
För sångens trollkraft och för bröders smärta
Är lika marmor. Sagta Fjale går
Igenom bergets lönndörr ut att titta.
I tallens skuggor, med bekransadt hår
I Siardrägt han ser den gamle sitta,
Och döf för harpans segersälla ljud
Han blott dess rika mantel ser, som prålar
Af konstigt stuckna silfverstjärnors skrud
Och gyllne harpan som mot Solens strålar
Förföriskt blänker. Nu till brodren ned
Han ilar. Bägge sinsemellan sluta
Det grymma aftal, med en gudlös ed,
Att Skaldens blod vid Loges altar gjuta.
På ömse sidor om den smala stig
Som ned från klippan vandraren skall leda
Bland törnesnåren gömma brödren sig
Och lömska giller ut på vägen breda.
I lifvets skymning Skalden öfvergaf
Den känsla fordom anat farans möte
Han gick förvirrad i sin öppna graf
Och fjättrad blef och förd i bergets sköte.

Hon framskred mordets hemska timma ren.
I helig fasa klippans grottor tego
Och altarflamman brann i blodigt sken
Och svarta rökmoln opp mot hvalfvet stego.
På glatta stenen ren med gudlös hand,
O fasa! Giale offerknifven hvässte,

Då brodren grymt i hårda länkars band
Vid marmorpelarn isgrå Skalden fäste.
Som aftondimman tyst på klippans topp,
När Månens skimmer sig kring nejden sprider,
Han står där fjättrad. Naken är dess kropp
Och blott en kolsvart offerbindel vrider
Sig kring dess hufvud. Marmorkall han står
Och väntar tåligt Dödens bittra smärta:
I Hjeltens öga bäfvar ej en tår,
En suck ej stiger ur hans klämda hjärta.
Men nu till mordet Giale hastade
Och brodren ifrigt framtog gyllne skålen
Och offerknifven sänktes blixtrande
I Skaldens hjärta snabb som dunderstrålen.
Med fräcka händer Fiale skålen höll
Inunder såret. Våta purpurbågen
På kärlets botten musikaliskt föll
Och klara bläddror vällde opp ur vågen.
Med blodet tynde lifvets värma af
Och dödens kyla löste Skaldens leder.
Nu rosslande en suck han från sig gaf
Och böjde döende sin hjässa neder.
Och ren, bevingad, öfver stoft och blod,
I eterns rymder samm den sälla Anden.
Men Nornan osedd jämte liket stod
Och släckta lampan osade i handen.
Med harm och ömkan hennes stränga blick
Af tårar fuktad nu på liket hvilar:
Hon liksom ångrar sina Domars skick,
Och Skaldens ära snabbt att rädda ilar.
Dess höjda trollstaf glider sagta ner
Till Skaldens sänkta hufvud och till bloden

I offerskålen. Liket finns ej mer,
En murgrönsrefva famnar marmorstoden.
Och denna blod som nyss så varm och röd
Från Skaldens sår i skålen forssat neder
Förbytes hastigt i ett gullgult mjöd
Och ljufva ångor öfver rummet breder.
Den jättestora nu i synlig hamn
Framryter: »Gån, att helga blodet bära
»Med gyllne harpan lägst i bergets famn
»Och biden hämnden, ty dess stund är nära.»
Af Fjales kinder lifvets rodnad flytt
Och grymma fasor mördarns leder skaka,
Men Nornan ilar i en stormvind bytt
Igenom bergets lyckta dörr tillbaka
Ett rysligt jordskalf genom klippan lopp,
En väderhvirfvel offerlågan släckte
Och svafveldunster fyllde grottan opp,
Och brödren fåfängt sina armar sträckte
Mot höjden. Fåfängt under böners ljud
De helga blodet ner i källarn förde
Med gyllne harpan efter Nornans bud,
Och i sin ångest opp med smidet hörde.

FJERDE SÅNGEN.

Vid morgonrodnans första sken i dag,
Sin här å nyo Suttung öfverskådat
Då sista gången trummors dofva slag
Till samlingsplatsen Jothems söner bådat.
Vid Suttungs vink och kopparlurars skall
Sitt tåg beträder nu den bistra hären
Så vild och tallös som de vågors svall
Orkanen drifver gisslande kring skären.
Främst käcka skyttars kogerprydda tropp
Kring fällt och skogar snabba rotar sprider
Med fjällens hjortar täflande i lopp.
Och majestätiskt dem i spåret skrider
En järnklädd skara. Månlik skölden är,
Vid allas sidor breda pampar glimma,
Hvart bröst ett harnesk fast som hällen bär
Och fjäderbuskar tyst med vädret simma
Från blanka hjelmar. I en blodröd char
Af hornbekrönta renar långsamt dragen
I upphöjdt säte Jothems Konung far
För Härens blickar kungligt ställd i dagen.
Och raska Svenner i en korad tropp,
Med blanka glafvar Suttungs vagn omtåga,
I koppar smidde kring en bildskön kropp

Där kraft och värme under koppar låga.
På dessa hopar, nu en tallös mängd
I spåren vimlar, mot så väldig härnad
Med klubbor väpnad eller störars längd
I svarta pälsar mera säkert värnad
Mot frost och Nordan. Tama elgar så
I hundra kärror munförrådet draga.
Så Jothems söner i sin blindhet gå
Ur Gudars hand att Manhem återtaga.

När aftonrodnans bleka purpurfärg
I Vesterns skyar bortom skogen glödde,
Anlände hären till det hemska berg
Där Kunser nyss för offerknifven blödde.
När Suttung hit till sina smeder kom
Han genast hären rasta bjöd och ville
Ur gyllne hornen tappert dricka om
På brödrens kostnad i ett fuktigt gille.
I kopparkitteln straxt en björnstek sjöd,
Af läcker honung samlad under jorden
Af trefna humlor bryggdes kostligt mjöd
Och fat och skålar krönte marmorborden.
I mörka skogen medlertid man såg,
Hur Jotahären mången stockeld tände,
På frusna marken vårdslöst nederlåg
Och tunga stekspett öfver glöden vände.
När Suttung redan några bålar tömt
Han ville hänryckt genast på sig draga
Sin nya rustning (länge han den glömt),
Men Fjale framhafd hördes sig beklaga
Att Kungens rustning än ej färdig var.
Som nu för tiden en granat slår neder

Uti ett kruthus, det i luften far
Och död och härjning öfver Staden breder
Så af hans lifsmed dessa sagda ord
I Suttungs hjärta vredens flammor tända.
Han rusar vildsint opp att bänk och bord
Med fat och skålar damma öfver ända
Och ropar bödeln. Fjale lägges ner
På framförd stupstock. Inga böner hjelpa,
Och bilan blänker och i hast man ser
Dess hufvud skällande i sanden stjelpa.
Med brodren Giale äfvenså det gick.
Så skyndsamt Nornans vreda domar fyldes
Och Kunsers hamn försoningsoffret fick.
Så för kalaset värdarna förskylldes.

Med kungligt stormod lämnar Jothems Drott
Det guld och silfver bergets grottor hysa
Åt vapenbrödren. För hans åtrå blott
I väldigt skimmer Odens skatter lysa.
Till plundring genast han signalen ger
Och Jothems skaror ner i berget välta
Som floden rullar djupt i dalen ner
När Sol och Västan vintrens drifvor smälta
På Thules fjällar. Af en nyfödd törst
Till byte förda skaror skaror tränga
Med gräsligt buller. Dem som ingått först
I ryggen åter täta flockar hänga.
Så drifva moln på dyster himlaban
Hvaran då Nordans sträfva lurar skalla,
Och hafvet tjuter gissladt af Orkan
Och ekarne på bergens höjder falla.
Ren sprängas bergets alla portar opp,

Af rop och trängsel alla kamrar braka,
Som dolda eldar under Heklas kropp
I djupet gny och Jordens grunder skaka.

Men fortryckt med i myckenhetens ström,
Befann sig Hjalmar, en af Suttungs svenner.
Hans namn mig lärdes i en himmelsk dröm
Ty gamla sagan honom icke känner.
Lik skogens unga, kungligt stolta tall
Hans växt var reslig, gången lätt som hinden,
Hans rika gullhår föll i vågigt svall
Och högröd purpur lågade på kinden.
När sänkt i drömmar, förr ej trädda spår,
Vid morgonrodnan, på de höga bergen
Han gick och Östan fläktade hans hår
Och kysste ömt den friska rosenfärgen
På gossens kinder, o! man skulle trott
Att Baldur frälst ur Dödens mörka salar,
Den jord besökte, han så kort bebott
Att gyllne tiden i dess låga dalar
Å nyo föda. För hans blick och röst
Af fruktlös kjusning Jothems Tärnor brunno,
Förgäfves suckar häfde deras bröst
Och dolda tårar mången afton runno
I Månens åsyn. Stolt för Ynglingen
I ljusa drömmar Ärans Gud sig höjde
Ett känslokaos, outveckladt än,
Af skaldförmåga i hans hjärta dröjde.
När Suttung folkets skaror kallade
Till kamp vid Lögarns tornbekrönta stränder,
Han kogrets pilar glädtigt slipade
Och krumma bågen tog med kjusta händer.

Till plundring drefvo honom ock i natt
En sällsam åtrå i hans bröst och Ödet,
Ty Nornan, osedd, öfver trappan satt
Som ledde neder till det helga mjödet.
Hon såg den unga korade, och log.
Att först af alla skaldevågen smaka
Med stafvens vinkar ynglingen hon drog
Åt källarn, väldigt hållande tillbaka
Den andra svärmen. Trappans längd utför
Vid järnets ledstång skyndar han och stöter
Där ner i mörkret på en riglad dör.
Den öppnas sjelfmant och i djupet möter
Ett fackelkransadt, praktfullt rum hans blick.
I klippan så, en helig midnattstimma,
För skygga vandraren som vilse gick
Skogsbrudens salar öppna sig och glimma
Af guld och lampor. Harpan Hjalmar såg
Och hjärtat våldsamt i hans bröst sig rörde.
Han såg den gyllne skålens helga våg
Och gudomretad till sin mund den förde
Och drack. Som dagen, när vid foglars chor
Han leende ur hafvets famn sig höjer
Från Jorden lyftar nattens svarta flor
Och all dess fägring vid sin fackla röjer:
Förgyllde genast bergens toppar stå,
Och purpurfärgad Oceanen myser,
I milda vågor sädesfälten gå
Af daggens pärlor blomsterängen lyser:
Ur skingradt mörker så för Hjalmars själ
I morgonskimmer nya verldar brunno.
Hans hjärta svällde af ett okändt väl,
Till symfoni dess känslor sammanrunno

Och Skald var Hjalmar. Ren han ägde nog
Af första drycken. Harpan som behängde
Den blanka marmorväggen ned han tog
Och genom hopen med sitt byte trängde.
I skogens lugn han tyst sig undansmög.
Fördubblad klarhet Månens strålar gjöto,
På gyllne harpan, vingad handen flög
Och himlatoner från dess strängar flöto.
Sin röst han höjer Sångens nya Son.
Med fällda vingar lyssna nattens vindar
I höga furor och med saktadt dån
Sig månbeglänsta silfverfloden vindar
Emellan träden. Så hans himlaröst
Af eko härmad genom skogen klingar:

»Hvad gudalåga flammar i mitt bröst?
»Hvad okänd allmagt lyfter Andens vingar?
»I tomma rymden Verldars Fader satt
»Vid sken af tidens bleka gryningslåga
»Än höljdes Alltet af en dyster natt
»Men Skaparn brann af gränlös Skaldförmåga.
»Sin mund han upplät. Och i ljusets skrud
»Ur natten väldigt Sol och Stjärnor bröto
»Och Jorden uppstod smyckad som en Brud
»Och blåa haf i famnen henne slöto.
»Så för min själ en nyfödd verld sig ter
»Allt kring mig lefver, allt förkjusning andas.
»Ren himlens portar öppnade jag ser
»Och Gudars dag för mina blickar randas.
»O! rikligt höljer mig välsignelse
»Som morgondaggen vårens blomsterkullar.
»Jag ser Dig, Stjärnors Drott, hur glänsande

»Din char i nattens silfverskyar rullar.
»Och ljusa Andar sväfva kring Dig där
»Af deras sånger, ack! en himmelsk susning
»Mitt öra når, då gyllne stjärnors här
»I gälla chörer sjunga sin förkjusning.
»En helig rysning genom Alltet går
»Och jorden vaknar liksom ur en dvala.
»Se hälleberget lif och känsla får
»Och skogens ekar röra sig och tala.
»Ur deras skuggor hvilken tallös hop
»Hvad gudaskaror i min åsyn strömma.
»I brödraringar under glädjerop
»En del ses glädtigt sina mjödhorn tömma.
»Då andra flockar än i grönan äng
»I dans med hulda Trollgudinnor svärma,
»Än parvis leka ner i grottans säng,
»Och andra vänligt sig min harpa närma.
»Där höjer flodens hvassbekrönta Gud
»Sin gröna hjässa ur de våta tjällen
»Och stämmer harpans segersälla ljud
»Hur stolt han sitter på granitehällen.»

Så sjöng den unge Svärmaren. Men tärd
Af oro Suttung dref omkring i nejden.
Han hogkom Odens fruktansvärda svärd
Och skälfde hemligt för den grymma fejden
Han sjelf beslutit. Oförmodadt når
I nattens stillhet harpans klang hans öra.
Vid marken fjättrad genast foten står
Och harm och kjusning på en gång sig röra
I Drottens hjärta. »Asarnes försåt»
Han sorgligt ropar »här ock på mig vaka

»O Jothems Gudar! skydden I min stråt
»Och tryggt mig leden till mitt folk tillbaka.
»Du bäfvar, Suttung, som till blodigt krig
»Mot Björkös fästen, Odens gyllne thron
»Och Asiens härar väldigt rustat Dig,
»Du flyr med bäfvan för en harpas toner?
»Nej, alldrig fruktan mig besegra skall
»Och Asars trollkonst alldrig öfvervinna
»Mitt stolta hjärta. Snabb som viggens fall
»Mitt dragna svärd skall bofvens hjässa hinna
»Och stycka kroppen.» Stum blef harpans klang.
Med blottad klinga genom törnesnåren
Åt hållet där hon tystnat Suttung sprang
Och gräs och buskar rasslade i spåren.
Han snart i sikte harpolekarn fick.
För natt och vrede Hjalmar han ej kände
Men Nornan gjorde att han miste gick
Om banestöten och sin udd inrände
I furustammen. Klingan brast itu
En stump i handen Suttung sågs behålla
Och utbrast sansad: »Hjalmar, är det Du?
»Hvem gaf Dig harpan? Hvem har lärt Dig trolla?»
Strax nämner Hjalmar under glädjegråt
Hvad lycka honom var beskärd av Ödet
Och följer Suttung på befallning åt
Att visa fram det underbara mjödet.

Vid offerskålen Jothems Drott nu stod
Och brann af åtrå att dess bölja smaka,
Men kungligt stormod och det kalla blod
En Statsman ägnar honom höll tillbaka.
»Med veka lutor», han till orda tog

»Mot Odens härar hjelper ej att strida.
»O nej! med svärdet som jag manligt drog,
»Jag kampens timma manligt vill förbida.
»Men när i blod jag lögat Björkös torg
»Och bytt i svarta, sotiga ruiner
»Dess marmortempel, ack! när Hvitaborg
»Af festens lampor vid min hemkomst skiner
»När där å nyo, segerkrönt och säll
»Jag Julen firar vill jag sötman röna
»Af skaldevågen och min lefnadsquäll
»Med strängaspel och sångers ljud försköna.»

Till Kungaborgen Suttung samma natt
Lät trogna svenner helga mjödet föra
Och lämna vården öfver denna skatt
I Gunlögs händer. Än hans kjusta öra
På Hjalmar lyssnar som i nattens fred
Från harpans strängar himlatoner klingar.
Men nu på zobelfälln han sjunker ned
Och snarkar in i skygd af sömnens vingar.

På middagshöjden Solen redan stod
Då hären uppbröt. Inga hinder stängde
Dess öppna stråt. Lik vårens vilda flod
Den obehindrad innom Manhem trängde.
Så Jothems söner utan kamp och strid
Om fjorton dagar Fyrisvallar nådde.
En sorglig tystnad under denna tid
Vid Lögarns strand, i Odens salar rådde.
Ej hördes mera Kunsers gudaröst
Vid aftonbrasan eller högtids borden,
Och kärlek qualde Segergudens bröst

Och höll den starke Herrskaren i Norden
I veka trollband. Ej från thronens höjd
Af Drottar omhvärfd folken mer han dömde,
Bland kampens söner, ej i rusig fröjd
Hans friska läppar gyllne kalken tömde.
Ej fotsidt klädd i helig offerskrud
Med svarta håren krönte af tiaren,
I samma Tempel högste Präst och Gud
Han stod vid bernstenslågande altaren,
Bland offerskålar. I ett ensligt rum
Han inneslöt sig och på Gunlög tänkte
Förnötte dagen, drömmande och stum,
Och tankfull såg hur Månens lampa blänkte
I midnattsmolnen. Ofta frestad att
Med trolldom borgen närma sig och smaka
Hos Tärnan fröjden af en bröllopsnatt
Af hemlig blygsel Guden hölls tillbaka.
Han då beslöt, i höjden af sitt qual
Att offra hämden åt sin kärlekslåga
Och sände Brage med sitt honungstal
Och Kunser med sin harpas trollförmåga
Att fred och vänskap bjuda Jothems Drott
Och Gunlög fordra som hans trohets borgen.
Tillbaka kom Idunas make blott
Med dyster uppsyn. Allmän strax blef sorgen
I Björkös salar. Friggas Tärna grät
I kämpens öga tårens pärla lyste
Men Oden intet sig bekomma lät
Och blott för Gunlög känslor nu han hyste.
Kring staden plötsligt ryktets gälla rop
I djup bestörtning män och quinnor sätter,
Att Suttung nalkas med en tallös hop

Att Jotahären ren på Fyris slätter
Sitt läger slagit. Oden far då opp
Och vill sin rustning ned från väggen taga,
Men åtrån lika tärt hans själ och kropp
Och krigets Gud förmår ej skölden draga.
Så stämmer kärlek Hjältars styrka ner,
Så äfven Gudar tråna för begären.
Med blygsel märker Oden det och ger
Åt Thor befallning öfver Asahären.

På vänstra sidan om den blåa flod
Hvars tröga bölja vattnar Fyris slätter
Att krafter hämta på en gång och mod
Med hären Suttung rastar tvänne nätter
I bruna kåtor. Morgonsolens sken
Beglänste skogen, höjderna och fällten
Af höstlig rimfrost blänkte Jorden ren
Och öfverdrog de käggellika tälten
Med silfverhvithet. Sångens muntra Son
— — — — — — — — — — — — —

[FRAGMENT.]

[I. Brottstycke ur en omarbetning af Första Sången.]

Som luftens skaror när vid stormens gny
Den våta hösten molnbekransar Norden
Till evigt gröna rosenlundar fly
Och sväfva fram, likt skyar, öfver Jorden.
Så under Odens segrande banér
I fjärran länder Ashems Söner tåga:
För deras fålar stormen vika ger
I solen festligt deras sköldar låga.
I vandringstälten ömma makar le
Och dyra panter dem vid sidan dansa.
Sin Konungs bana följa äfven de
Som åldrens bleka silfverlockar kransa.
Med landets barn dess Gudar brutit opp
Ur Asgårds öde, sorgsna Tempelgårdar
Och deras offer helga presters tropp
I tält af pärlor skimrande nu vårdar.

[II. Brottstycken ur Femte Sången.]

Förrn Ashems söner druckit detta blod,
Förrn åter Kunsers gyllne harpa klingar
I Folkets hjärtan kampens vilda mod —
Ej, Vallhals Konung, Jothem Du betvingar.
Den skatt af Nornan Hjalmar blef beskärd
Med våld han alldrig nödgas att förlåta,
Af harpans toner döfvas alla svärd,
Mot Skaldens trollkonst inga runor båta.
Dock allt i verlden quinnolist förmår:
För Tärnans löjen, för dess ögonstrålar,
Som flyktig vårsnö Hjältens kraft förgår
Och vise rusas som af festens skålar.
Åt blomsterbojan ger man nöjd sin arm
Ett sött, förtrolladt glömskemjöd man smakar
Ur älskogsbägarn och för Tärnans barm,
Man ära, guld och Gimle sjelf försakar.
Låt Fröja råda.

Mimur talat ut.

Hans ögon slutas och hans läppar stann
Men Oden länge efter talets slut
I djupa tankar stod med rynkad panna
Dock nu han dottern kallade. I glans
För honom trädde strax den väna Fröja
Med hjässan smyckad af juvelers krans
Och kroppen höljd i guldbroderad slöja.
Med trånmatt löje kring sin rosenmund
Som gullröd pol i sommarquällen smilar
Till Fadrens klagan lyssnar hon en stund
Men straxt med olja åt hans sår ock ilar.

»Hur utan orsak, o min Fader!» så
Melodiskt talar Kärlekens Gudinna
»Din själ Du quäljer. Allt skall lyckligt gå
Och lätta segrar manas jag att vinna.
För Gerdas famntag om den stolta Frey
Ej tvekat fordom att sin klinga gifva,
Så skall, vid Skuldas helga taflor! ej
Den unga Skalden harpan trogen blifva.»

Hon sade detta. Som kring blommig dal
På lätta vingar västanvädret dansar,
Hon lätt intrippar i sin gyllne sal,
Där rosenröda, smyckade af kransar,
Dess Tärnor sitta. Med en långsam blick
Hon öfverser de fagras väna skara
Och väljer Lofne, som i retfullt skick
Besegrar alla, att sitt ombud vara.
Med egna händer hon den sköna klär
I lätta drägten af en Jagtgudinna,
Behag och gång och ställning henne lär
Och allt som bidrar på en man att vinna.
I gullväfd fläta Lofnes hår sig knöt.
Af gräsgrön mantel som dess länder täckte,
Ett gyllne bälte omkring medjan slöt
De höga skörten. Slöjans förlåt räckte
Ej nerom runda liljeknä. Dess hand
Med gyllne båga Fröja nu beskänkte
Och silfverkogret på dess skullra band,
Det ädelstenar med sitt glitter stänkte.
Ej täckt af duken Tärnans fulla barm
Med drifvans skimmer opp ur slöjan gäste
Så rustad ut besteg hon Fröjas karm,

Ett brokigt kattspann för dess tistel fräste.
Med vindens snabbhet öfver berg och fällt
Den yra flickan hastade sin bana,
Ren såg hon Suttungs kägellika tällt
Och steg ur karmen att sitt byte spana.

Men ensam Hjalmar satt i lundens sköt,
Vid spridda roten af den höga granen.
Ett ljufligt skimmer aftonstjärnan gjöt
Och Månen gullröd steg ur Oceanen.
På harpans strängar, smäktande och öm
Den unga Skalden nu i veka toner,
Slog hoppets trånad, älskarns rosendröm
Och Tärnans kyss och lösta jungfruzoner.
Men harpan tystnar. I sin jägarskrud
Den sköna Lofna inför sångarn träder
Och myser vänligt och med silfverljud
Åt Harpolekarn denna hälsning quäder.
»O trefallt hell Dig! sköna Yngling Du
Som dessa nejder med förkjusning fyller
Så herrligt tonar näktergalen ju
När aftonrodnan sommarns moln förgyller.
Jag dessa trakters skyddsgudinna är
Och Skogens Tärnor mig för Drottning nämna
Vid all min guddom jag dig ömt besvär
Att gyllne harpan som en skänk mig lämna.
Af röda gullet är min båge, se!
Och ädelstenar kring mitt koger brinna.
Se dessa pilar. Starke äro de
Med trollfigurer tecknade och hinna
Sitt byte säkert. Hjalmar, detta allt
Jag ger i stället. Kan Du längre tveka?

Som Jothems drifva är ditt bröst då kallt.
Nej, bäste gosse kom och lät mig bara smeka
Dig lite granna.» Fröjas Tärna slöt,
Med all sin trollmagt inpå Hjalmar ryckte,
Hans panna kysste och i yppigt sköt
Den unga Skalden till sitt hjärta tryckte.
Hvad under, vänner! om det eld ock tog
I Hjalmars blod. Han svarte ej, men armen
Om Tärnans runda liljehals han slog
Och kysste rosor på den hvita barmen.
Han ville mera. Fröjas Tärna då
Med jungfrurodnad höll hans hand tillbaka
Och med en suck af vemod utbrast så:
»Du vill då, Hjalmar, harpan ej försaka,
Välan Du grymme!» »Annat allt begär,»
Den unge Skalden nu i våndan säger,
»Men denna harpa mig för dyrbar är
Ej verlden guld att henne lösa äger.
Gudinna hör mig! leende för Dig
Jag ville trotsa Oceanens vågor,
Mot Surturs härar tåga ut i krig
Och glad mig störta i ett svalg af lågor.
Allt utom harpan!» Snabb som östans vind
For Lofne bort från marmorkalla hjälten
Men Hjalmar följde. Så en uppskrämd hind
Af spända bågen jäktas öfver fällten.
För snabb var Lofne. Hjalmar då till slut
Betagen ropar: »Gudamö, kom åter!
I dina armar blott en säll minut
Och harpan villigt jag Dig öfverlåter.»
Med ökad fägring mot en furustam
Sig Lofne stödde och åt Hjalmar myste,

Betagen smög han till Gudinnan fram.
Som bröllopsfacklor nattens stjärnor lyste,
Och frusna marken dem till läger blef.
Med utfördt värf och harpan under armen,
Vid dagens gryning, Fröjas Tärna klef
På Odens borggård ned ur gyllne karmen.
— — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — —
Af hoppets strimma lyste Odens blick
Han Kunsers harpa fick i handen hålla
Och sökte sjelf i glädjedrucket skick
Att silfvertoner från dess strängar trolla.
Han nu med Nornan sig försonad såg
I evig ära Manhems himmel blänka
Och helga Söners ärofulla tåg —
Han skuldfritt nu på Gunlög kunde tänka.

[III. Slutet på dikten i en äldre affattning.]

»Odödlig kärlek flammar i mitt bröst
»Och åtråns hand i rosenkedjor binder
»Mitt Gudaväsen. Ja, en Gud Du bär
»På svandunsarmen, åt hans skygd Dig lämna
»O Suttungs Dotter! Vallhals kung jag är
»Och jordens söner mig för Oden nämna.
»Jag segerrunor bär på gyllne spjut,
»Min blotta uppsyn härarne förskräcker,
»Min stämma tyglar stormens vreda tjut,
»Ur grafvens mörker skuggorne den väcker.
»I tidens morgon Bore aflat mig

»Till verldens skymning än mitt lif skall vara
»Och samma lycka, Gunlög väntar Dig
»Om Du emot min ömhet blott vill svara.»

Hvad gjorde Gunlög? På dess runda arm
I all sin gudomskönhet ligger Oden.
Af kjusning böljar hennes nakna barm
Och i en eldström bytes henne bloden.
Mer rusig Guden ej i forna dar,
Som brudgum Frigga till sitt hjärta tryckte
Än han i dunklets tigande förvar
Från Gunlögs länd nu jungfrubältet ryckte.
På rosenkinden yra kyssars brand
Förtroligt glöder. Intet flickan nekar,
Till målet tränger Odens segerhand
Och bädden skälfver under nattens lekar.

Ren morgonrodnan fram ur hafvet bröt
På Gunlögs brudsäng lekte purpurstrålen,
Då uppsteg Oden ur dess veka sköt
Och närmde sig den gyllne offerskålen,
På marmorbordet. Med en själfull blick
Uppå den väckta, rosenröda Bruden,
Han tillstånd ber att smaka denna drick.
Hvad kunde Gunlög neka segerguden
Och hvad sin brudgum? Oden tömmer snart
Den helga vågen och från väggen rycker
Dess galler undan. Nu med vingad fart
Beredd att flyckta, än en gång han trycker
Den hulda flickan i sin gudafamn,
Och ljuf och långsam afskedskyssen brinner,

Tills Guden sansad, sig i örnens hamn
Förvandlar, bortflyr och i skyn försvinner.

I Björkös salar, kring ett högtidsbord
I pinsam väntan Odens gäster tego
Och sjelfva Brage öde var på ord.
Hvad under? ljufva ambramoln ej stego
Från silfverfaten, ej bland gästers tal
Högtidligt festens gyllne kalkar skrida,
På bordet glimmar blott en tom pokal,
En fåfäng harpa ligger vid dess sida.
Kring polen långsamt Karlavagnen skred
Och sömnens gud sin vallmospira svängde,
Då sänkte laget sina hjässor ned
I krökta armar och kring bordet hängde
I maklig slummer. Blott Idunas man
Vid tomma bägarn mäktade att vaka,
En sällsam åtrå i hans hjärta brann
Att se hvad under Oden vänd tillbaka
Nu skulle framte. Riktad var hans blick
Mot Norden. Öppne gluggarne där voro
För Odens hemkomst. Ofta ut han gick
Och nattens stunder räknade med oro
På stjärnehvalfvet. Pärlbekransad ren
Stod morgonstjärnan öfver Thules dalar
Och Dagens härhold vid sin lampas sken
För Solen upplät Österns purpursalar.
Och redan Dagens strålomgjutna Brud
I gyllne charen fram på fästet bäfvar
Då plötsligt Krigets segersälle Gud
I Kunglig örnhamn öfver laget sväfvar.

Ur dvalan rusa alla opp och se!
I luften örnen svingar sina vingar
Ur öppna näfvet strömmar skummande
I tomma bägarn, som [melodiskt klingar,
Det gyllne mjödet.] Brages hjärta slår
Af helig aning. Redan mjödet hinner
Till bägarns mynning. Ren det öfvergår
Dess vida bräddar och kring bordet rinner
På golfvet neder. Ren det trutit har.
På bordet örnen sätter sig och blickar
Kring laget. Brage hänryckt kalken tar
Och kungligt bifall örnen honom nickar.
Han drack, Idunas evigt unga Man
Och himlars sällhet öfver honom dröjde.
En högre Gudom i hans hjärta brann
Och hjässan stolt mot stjernors hvalf sig höjde.
Till Skalders Konung Nornan valde då
Den väna Drotten. Ack! de ljusa Söner
Dem Gudar kora, räknas endast få,
Men evig ära deras hjässor kröner.

Af laget endast fyra eller fem
Med Brage fingo skaldevågen dricka.
I botten tömdes bägaren af dem
Den andra svärmen lade sig att slicka
Den must som flödat öfver bägaren
Kring marmorgolfvet och på bordets skifva.
De funno saften mäkta läcker men
Ej Nornan tillät dem att skalder blifva.
Hon gaf dem endast i sin mildhet makt
Att rim i svetten af sitt anlet smida
Och böja orden efter fingrars takt.

I våra dagar deras ätt sig vida
Kring Svithiods bygder spridt. Ja, härs och tvärs
Man dessa kalfvar hoppa ser i Norden,
Om rim de skråla eller metrisk vers
De höra alla dock till samma hjorden.

Hvad sedan hände Läsarn gissa kan —
I sköldeborgen Brage harpan rörde,
Ej Hjalmar glömde sin att ock slå an
Men fåfängt henne mot en Gud han förde.
Snart Jotahären plötsligt krossad blef
De öfverblefne sina vapen sträckte,
Och längst åt Norr i evig landsflyckt dref
Den vreda guden detta fräcka släckte.
De vistas där på snöbetäckta fjällen
Och kallas Lappar. Mellan berg och dal
De irra kring med renarne och tjällen.
För Dotterns ömhet krigets bistre Gud
Att Suttung tillgift [skänka] sig förmådde
Och äfven Hjalmar för sin harpas ljud
Ett rum bland Odens helga skalder nådde.
I gyllne vagnen med ett mjölkhvitt spann
Till Gudaborgen Hermod Gunlög förde,
I nie aftnar bröllopsfacklan brann,
I nie aftnar Brage harpan rörde.
Som Vallhalls drottning Gunlögs ljusa hamn
Åt fallna Drottar glädjens kalk nu bräddar
Och hvilar ofta, tryckt i Odens famn
På helga purpurns stjernbeströdda bäddar.

WLADIMIR DEN STORE,

SKALDEDIKT I TRE SÅNGER.

FÖRSTA SÅNGEN.

Öfver de vestliga klippornas topp Fullmånen sig höjde,
Log bland silfrade moln och beglänste med darrande strålar
Theodosias stad och WLADIMIRS skimrande läger.
Sjelf i det furstliga, höga, af festbloss glimmande tältet
Herrskaren satt, i höfdingars krets, och sög ur en perlsatt
Väldig pokal af guld det ljufva Lesbiska vinet;
Medan en spelman slog guldharpan med fladdrande händer
Och, vid strängarnas ljud, två undersköna Grekinnor,
Klädda i glesa flor och med blomstrande kransar om håren,
Vände sig glädtigt för herrskarens blick i yppiga dansar.
Men af festernas prakt, af musikens förtrollande toner,
Skönhetens blickar och drufvornas must, ej stillas det väckta,
Ångrande hjertats qval och själens hemliga uppror,
Tystas ej samvetets röst och hämmas den evige Andens
Sträfvan ur bojor och natt till ljusets och frihetens zoner.
Dyster Monarken satt och ett moln betäckte hans panna.
Så för den skrämda seglarens blick, ur vågornas sköte,
Höjer sig väldigt mot skyn en nattfull, hotande klippa.
Drömmande, tankfull WLADIMIR satt, i sitt inre fördjupad,
Såg ej den lysande, stolta, den guldkedsmyckade skaran,
Hörde ej harpans sväfvande ljud och gaf ej en vänlig
Blick åt de milda behag, som under slafvinnornas lätta,
Fladdrande slöjor tindrade fram, likt nattliga irrbloss.
Mörker betäckte hans själ, af ångest skälfde hans hjerta,

Och på hans läppar till gift förbyttes det gyldene vinet.
Hemsk var den tystnad, som rådde bland guldkedsmyckade skaran.
Alla sågo det qval, som tärde Monarken; men ingen
Vågade tala och ropa hans själ ur drömmen tillbaka.

Ändtligen höjde sin röst den till loftal färdige IVAN:
»Novgorods Furste! hvi plågar Du så dina trogna Bojarer?
Bjud dem förskingras, de moln, som hemskt din panna betäcka,
Och från ditt kungliga hufvud de svarta bekymren förjaga!
Ängsligt vårt hjerta slår af bäfvande väntan, då Herrskarns
Solansigte i moln fördöljer sin lysande klarhet,
Och ej andas vi förr, än den alltupplifvande strålen
Gläder vårt öga på nytt, ur förintelsen kallar oss åter.
Säg, hvad qväljer din själ? Så vidt den grönskande jorden
Hvilar i hafvets blånande famn; så vidt som de höga
Skyarne tåga, hvar fins en dödlig, i sällhet din like?
Se! ifrån RÖRIKS thron beherrskar Du blomstrande länder,
Dem, i ormande lopp, väl hundrade elfver beströmma,
Och det trognaste folk, som dagens fackla beskiner,
Vaktar din konungastol med tättomglimmande lansar.
Vimlande hjordars tal de rodnande ängarna betar,
Och beströdde af dagg, för vestanammade flägtar,
Yppiga kornfält gå i långhänsvallande vågor.
Tallöst silfrade fiskar bebo dina haf, dina elfver,
Bergen med lysande guld och silfver hafvande äro,
Med mångnyttiga kopparn och mannamördande jernet.
Skogar dem kransa, der tätt, i tusenåriga skuggor,
Kostliga villbråd sväfva, med brokiga fällar beklädda,
Och från håliga träd nedqvälla bäckar af håning.
Novgorods lysande stad, som i Volkofs försilfrade vågor
Speglar sin åldriga pragt, och Pleskov och Kiev och Isborsk
Vörda din lag; Dig tjena de folk, som bygga i Kasans

Bördiga trakt och vid Bog, den stora, gudomliga floden.
Se! vid din fot har Polens Monark sin krona ju nedlagt:
Bjarmernas rika land af Polariska hafvet och Dvinas
Kyliga vågor sköljdt, der i JUMALAS heliga tempel
Drakar ligga på gyldene egg, tillbeder din spira,
Och vid Europas sydliga gräns snart Tauriens halfö.
Ingen njutning förmår det menskliga hjertat sig önska,
Som ej Gudarne Dig med ymniga händer beskärde:
Skrämd eller kufvad af Dig all verlden offer Dig bringar.
Archipelagens öar Dig tulla ljufliga viner,
Och Cirkassiens bygd och Grekland unga slafvinnor,
Sköna, med gyldne hår och rosiga kinder, samt lärde
Än att i hänryckt, lockande dans, vid det festliga målet,
Väcka ditt hjertas begär, och än, vid stjernornas blickar,
Vagga med sånger din själ på svandunsbäddar i slummer.
Vidt öfver jorden skallar ditt lof: för ditt hjerta i striden
Blixtrar Gudomens sköld: vid din fot i kedjor de ligga
Alle som vågat att trotsa din magt: för ditt svärd, dina åskor
Bäfvar det stolta Byzanz och korset och kejsarethronen.
Sist, när till himlen en gång, att öka Gudarnas samqväm,
Undan ditt trogna folks tårduggande blickar Du stigit,
Skall i ett tempel din thron, i evigt brinnande offer
Slavernas vördnad och tro sig byta, samt gyldene harpor,
Klinga i rullande sekler ditt lof, förgudade Hjelte!»

Detta Bojaren: och nu med sörjande stämma Monarken:
»IVAN! hör opp att prisa mig säll: de himmelske endast
Sälle må nämnas: i ro ur evigt brusande kalkar
Dricka de gudom och se, med liknöjdt öga, i tidens
Elf, huru år och sekler och folk och ätter försvinna.
Upp öfver stjernorna sällheten bor, om dess väsende finnes;
Men förbannelsens hem är den hafomgördlade jorden.

Menniskans glödande själ, en gnista från ljusare rymder,
Irrar i lifvets natt, från sitt höga, sitt himmelska ursprung
Ständigt allt längre bort, och slocknar omsider förlorad.
Alla, fast purpurns drägt och magtens krona vi bära,
Fast med vår träldomssvett vi främmande tegar befukta,
Böjas suckande dock i samma ödes demantok.
Nakne och utan värn med tårade blickar vi helsa
Dagens qväljande sken; genom lifvets törniga dalar
Gå vi med blödande steg, af sorgerna följde, och digna
Sist i en nattfull graf och sofva den eviga sömnen.
O! det är rysligt att kasta sin blick i förruttnelsens boning!
Harpor och skimrande bägare der omklinga ej segrarn:
Aldrig en kyssande Mö till njutning den multnande kallar,
Aldrig basunernas skri, af härmande klippor besvaradt,
Ropar till kamp och seger den djuptinslumrade Hjelten.

Ångest betager min själ, så ofta på menniskolifvets
Sorgliga lott jag tänker och ödets nattliga gåta.
Dock ej tysta jag kan de qväljande frågor, som Anden
Evigt sig gör. Ej blott i nattens ödsliga timmar,
Äfven på segrens fest, i nöjets bedöfvande armar
Fatta de mig, omtöckna min blick och döda mitt löje.
Vänner! J tron mig säll, J skåden min lycka med afund.
Ack! J ej kännen de qval, som under den yppiga skruden
Fräta mitt bröst: J kunnen ej se den hemliga oro,
Hvilken till Konungens innersta rum, till Konungens hjerta
Banar sig väg, genom härarnas vakt, genom riglade portar,
Och vid yppiga bord, på elastiskt svällande bäddar,
Griper med armar af jern det aldrig förfelade rofvet.
O! när det inträdt har, det rysliga spöket, då brinna
Lamporna svafvelblå i den skimrande borgen, da sitta
Gästerne bleke som lik, då strömma från harporna dödsljud,

Och i ett grafhvalf byts den höga, festliga salen.
Ack! en förkastad jag är, ett mål för himmelens vrede.
Ofta då tystnaden rår i jordens hyddor, och natten
Spänner kring länder och haf den af stjernor glimmande pellen,
Blodiga skuggor jag ser omsväfva mitt furstliga läger,
Och till mitt öra nå, som ur grafvar, klagande toner.
Ofta när dagen sitt klaraste sken kring rymderna sprider
Och i skarornas krets jag den gyldene thronen bestiger,
Tror jag mig höra en röst, doft hviskande: »Furste! en afgrund
Gapar under din fot, ett svärd med blodiga strålar
Öfver din hjessa blixtrar i skyn och är färdigt att falla».
Vänner! Ett medel likväl jag vet att förjaga min oro
Och att njuta mig sjelf. När de sträfva lurarne skalla
Härligt från bergen igen, när fålarne gnäggande stampa
Marken i krigiskt begär, och fanorna svaja, och svärden
Blixtra i kämparnes hand, och kopparbågarne spännas:
O! då sväller mitt bröst af tjusning, då jublar min Ande.
Alltså, Bojarer! hören mitt bud, och färdige varen
Att, förr'n sjöar och fält af den kommande Solen förgyllas,
I blodregnande storm Theodosias murar bestiga.
Gån nu till hvila en hvar, att i sömnens förnyande armar
Hämta till striderna kraft; men vaknen tidigt, då lärkan
Klingar sitt jubel i skyn, och dagens prunkande härold
Svänger bland österns blodiga moln sin purprade fana.»

Teg och reste sig opp: de andre bugande gingo.
Midnatt rådde kring länder och haf, och tystnad i lägret.
Men på sin yppiga bädd, af själens marter bestormad,
WLADIMIR ensam låg. Genom tältets öppning med vemod
Tittade Månen in, och längre i blånande rymden
Blänkte stjernornas eld som lampor i helgade grafchor.
Fjerran ifrån ett dån af de brusande elfverna hördes,

Blandadt med vindens sus i en nära belägen cypress-skog.
Så, när till Skaparens thron, på musikens gudomliga vingar,
Jordens klagan och nöd ur templet melodiskt sig höjer,
Ljuda kring nejderna vidt Cecilias orgor och sången.
Uppåt WLADIMIR såg i den eviga rymden med tårar:
Mägtigt hans hjerta slog af himlarnes aning; han knäppte
Händerna festligt till bön och vred dem och kunde ej bedja.

Hastigt ett bländande sken omstrålade herrskarens läger,
Himmelska toner fyllde hans tält, och ett doft, som af rosor.
WLADIMIR blickade opp, och öfver hans hjessa en himmel
Hvälfde sin lysande rund, mer skön än den himmel, som fordom,
Brämad af åttonde morgonens guld, öfver Adams och Evas
Doftande näktergalomspelade läger sig hvälfde.
Buren på rosiga moln, stjernblommor om gyldene håren
Och i mantlar af ljus, en himmelskt strålande ungdom
Vaggades långsamt ned. En del af den heliga skaran
Göt ur gungande skålar af guld paradisiska rökverk:
Andre med händer af snö ur melodiskt klingande harpor
Kallade stormar fram af harmonier, och andre
Sjöngo i festlig chor den nattligt varnande sången:

»WLADIMIR! Rasa ej så mot CHRISTI rike på jorden
Och med de trognas lik beså ej de blomstrande fälten.
Bäfva för Domarn i skyn. Om hämnd till den eviga himlen
Ropar de Christnes blod, som i brottsliga fejder du gjutit,
Ropar det högt ur städernas grus, ur störtade tempel;
Och anklagande talar din synd med tusende tungor.
Vänd, o WLADIMIR! vänd från afgrundsranden tillbaka,
Innan din sol går ned i den eviga natten, och mörker
Plötsligt betäcker din stig. O, släck den härjande facklan
Och böj ångrande knän för det saliggörande Korset.

Härligt är Frälsarens kors: till ett lifsens träd har det uppvext,
Skuggar en helgad verld och blommar med lefvande rosor.
Dröj i dess himmelska skygd en timme allenast, och själens
Marter skall gjutas strax i vederqvickande tårar.
Lugnt skall ditt hjerta slå, med svalkande vingar skall tröstens
Ängel din själ omsusa, och himmelsk frid och förtjusning
Sänka sig ned i ditt bröst, som till jorden en leende majdag.
WLADIMIR! skådar du ej den heliga staden der borta?
Ljufligt rodna dess torn i den eviga morgonens strålar;
Murar ej kransa dess rund, ej väpnade männer den vakta,
Men kring den himmelska kärlekens thron de frälsades Andar
Saligt trygge der bo och fira sin eviga sabbath.
Aldrig ett nödens rop från dess fredliga gator sig höjer,
Aldrig en qvalfull suck ur rosenhyddorna stiger.
Renadt från hvarje fläck, i odödligt blomstrande skönhet,
Går under palmerna der det förlösta menniskoslägtet,
Sådant, på tidernas morgon, i Edens grönskande lundar
Skaparn Sig tänkte dess bild och var glad åt sin himmelska tanke.
Vill du, o WLADIMIR! ej föröka den heliga skaran?
Åtrår icke din själ den oförgängliga kransen?
Andens begär för trång är Jorden med hela dess ära,
Men oändligt stort är det himmelska riket der uppe,
Och den Evige blott kan räkna dess lysande kronor.»

Sången och harporna tystnade ren: den strålande synen
Flöt meteoriskt bort i ett långsamt döende skimmer.
Bländad och stum låg Novgorods Drott och trodde sig länge
Än de himmelska se, än de gälla strängarne höra;
Och då sansen till slut han vunnit tillbaka, ett under
Mötte hans öga på nytt. I kläder, hvita som dagens
Fullaste sken, som fjällarnes snö på de åldriga bergen,
Stod vid den häpnes bädd en himmelskt blomstrande Qvinna.

Gyldene strålar sig hvälfde till krans om dess lockiga hufvud
Och en hviftande palm hon bar i den glänsande handen.
Fridsamt dess öga brann. På dess höga, olympiska anlet
Herrskade mildhet, allvar och lugn. Så lyser i molnfri
Välluktspridande natt på fästet den ensliga Månen.
Och hon öppnade mildt sina rosiga läppar och sade:

»WLADIMIR, frukta mig ej! SVIATOSLAFS fräjdade Moder,
OLGA jag är, men HELENA nu i himlen jag kallas.
Fruktadt var fordom mitt namn och min vilja lyddes af tusen;
Men som en skugga, en dröm, försvann min jordiska storhet,
Och ett skönare lif jag bland helgonen lefver deruppe.
Äfven mitt hjerta klappade förr af brottsliga lustar,
Och ej ett högre väl än jordens vanskliga goda
Kände min nattomdunklade själ, från sin källa förirrad.
Blodiga offer, som Du, åt hedendomens fantomer
Bar jag och anade ej det verldsförsonande Korsets
Mystiska kraft, ej den verld af rena, förlossade Andar,
Som hos sin Fader och Mästare bo i himlarnas himmel.
Dock med förbarmande nåd till sin usla, förlorade dotter
Skaparen såg och tände ett ljus för mitt nattliga hjerta.
Genast förvandlad jag blef. Som vinterdrifvor om våren
Smälte min fordna köld i den himmelska kärlekens strålar
Och, lik en rök, förskingrades strax den stolthet, som fordom
Svällde min barm: då försönk i en aftonrodnad mitt förra
Lif, och verlden försvann och nya mystiska solar
Glimmade upp för min tårade syn, i den eviga rymden.
Liksom en Flicka, när först af jordens förgängliga kärlek
Mägtigt dess hjerta slår och tårdagg fuktar dess rosor,
Älskar att ensam gå i lundarnes susande skymning
Och vid källornas sorl och näktergalarnes chorsång
Drömma sig tryckt i den älskades famn, till den älskades hjerta:

Så ett magiskt begär, en evigt lockande trånad
Fjerran i öcknar mig drog, der oförvirrad af verlden,
Själen i ostörd ro på sin himmelska Brudgum fick tänka.
Dock hur möta den Heliges blick? I betraktelsens spegel
Såg jag min själ i dess sanna gestalt, och ryste tillbaka.
Dyster och vild hon stod, dess snödrägt fläckad af synder,
Himlaförvisande, röda som blod. Då skälfde af ånger
Häftigt mitt bröst, och med tårar jag bad om ett medel till rening.
Aldrig sitt öra den Evige slöt för ett ångrande hjertas
Rörda, bedjande rop: en Ängel från höjden mig sändes,
Som min bäfvande själ till försoning och helgelse ledde.
Dopets heliga dagg på mitt sänkta hufvud jag mottog
Och i en Nunnas dok förbytte min lysande krona.
Bitter är ångrens rot, men stammen gyldene frukter
Bär för eviga dar: till ett smycke af himmelska perlor
Blir dess blodiga gråt, dess helgande plågor till vällust.
Tyst i cellen förflöt min återstående lefnad;
Stilla i tårar vid korset den flöt, som en klagande regnbäck
Halkar från klipporna flyende ned i den ensliga dalen.
Glömd var af verlden nu den lysande OLGA, som fordom
Fyllt den med vapens brak: i grafven slumra jag tycktes,
Dock ett skönare lif i den ensliga cellen jag lefde.
Änglar besökte mig der, vid morgonrodnad och månsken,
Hviskade tröst i min själ och läkte de frätande såren.
WLADIMIR! Se! i en mantel af ljus är den sorgliga, svarta
Klosterdrägten förbytt och hufvud-doket i strålar.
Nu med palmen i hand från eterns saliga rymder
Blickar jag ned i triumf till den låga, besegrade jorden,
Djupt sig vältrande under min fot, med nöjen och kronor.
Dock ej himlarne lösa det band, som med älskade söner
Modren förenar, och än, vid det Nya Jerusalems troner,
Klappar som fordom vårt bröst för det jordiska fäderneslandet.

Ofta vid Skaparens thron, i kretsen af jublande Andar
Fyller en sorglig tår mitt förklarade öga, så ofta
Ned till jorden jag ser och röjer de blodiga offer,
Som i Sarmatiska lundar, i Kievs och Novgorods städer
Rysligt glöda ännu åt mörkrets förkastade magter.
WLADIMIR! hör min bön! låt Nådens gyldene vårsol
Skrida för Ryssarne opp: Vid det saliggörande Korset
Knäböj Du och ditt folk: i Korsets heliga tecken
Segrar, ära och magt åt den väldiga Ryska nationen
Himlen bestämt. I den Heliges bok med lysande eldskrift
Tecknad för sekler står den oförgängliga domen.
Sällare dagar jag ser öfver Volgas bygder sig randa:
Lyckliga tidhvarf rulla jag hör från blidkade himlar:
Änglar med flammande svärd, af blänkande rustning beklädde
Vaka kring RÖRIKS thron: i triumf öfver häpnande länder
Sväfva de Ryska örnarne fram med dånande vingar,
Föra den Eviges bud och slunga Hans straffande åskor.
Stolt mot stjernornas höjd Moscovia lyfter sin hjessa,
Väger i rättvis hand Nationernas öden, och sitter
Trygg på sin eviga thron, betäckt af den himmelska skölden.
WLADIMIR, nu farväl! för länge jag redan har saknat
Änglaharpornas klang och den ångande skuggan af lifvets
Blommiga träd. Farväl, men i Edens rosiga dalar
Hasta min famn till mötes en dag, och af frälsade Söner
Der, i triumfens verld, myriader kring Modren församla.»

Sagdt: och den himmelska qvinnan försvann, som en blixt,
som ett stjernfall.
Men från de svafvelflodomrullade bergen i Orkus
Satan det hörde: då skälfde hans bröst af fruktan och vrede
Och i rysliga moln den förkastades panna sig höljde.
Strax ur plågornas verld, sina vacklande troner att rädda,

Fradgande stod förderfvaren opp: så hemskt då han uppsteg
Brakade helvetets berg och de blåa lågorna fräste
Upp i hans spår. Så beträdde han tyst den blomstrande jorden.
Matt göt Månen sitt nattliga sken kring slumrande länder:
Satan mot jorden dock sin panna sänkte, ty evigt
Bäfvade mörkrets Drott för ljusets gudomliga stråle.
Redan han stod för WLADIMIRS bädd, förbytt i dess Faders
Väpnade hamn: hjelmgallret han slog från sitt diktade anlet
Festligt i skymningen opp och med hålig stämma han sade:

»WLADIMIR! hör mig, älskade Son! o, skaffa min aska
Ro i sin heliga graf, min Ande i himlarne glädje.
Hjeltarne fradga deruppe af harm, och det himmelska vinet
Orördt dröjer i kalkarne qvar, så ofta de höge
Blicka till jorden ner och den nya styggelsen skåda.
Verlden förändrar sitt skick: knappt dröjer på fjällarnes toppar
Än ett döende sken af den fordna gyldene dagen.
Jättarnes lysande ätt försjunker i nattliga grafvar,
Dvärgar bebo deras land och håna de väldiga benen,
Suckande dufvor nästla i ro på örnarnes molnberg:
Vredgad har Gudarnes här ren lemnat den brottsliga jorden.
Icke i kampen mer krigsguden sin fradgande fåle
Svänger med tyglande arm; ej den ljufligt mysande LADA
Kransar med rosor sitt hår i vårens balsamiska dalar.
Fåfängt dånar i skyn den blixtbeväpnade PERAUN,
Talar förgäfves i stormarnes gny, i åskornas dunder;
Offer ej längre han får, och ej mer på de gräsiga fälten
Vallar den rike WOLOSS Slavoniens råmande hjordar.
Ack! en enda förträngt den lysande skaran — och hvilken?
Naglad vid straffets kors, af smälekens törne bekransad
Plågas Han, lider och dör, de Christnes mägtiga Gudom.
Ryktets och ärans väldiga röst ej längre till bragder

Manar de dödliges ätt: för pilgrims-stafven och gisseln
Redan man bortbytt krigarens svärd och beherrskarens spira.
Nöjet dyrkas ej mer. Försakelser, tårar och armod
Bana allena en väg till de Christnes diktade himmel,
Och i ett kloster snart förbyts den härliga verlden,
Der blott klockornas sorgliga ljud, som ropa till bönen,
Ängsligt beteckna få den trögt framskridande tiden.
WLADIMIR! endast vid Dig sitt hopp de himmelske fästa,
Dig ur skyarnes famn betrakta med darrande längtan
Fädernas Andar. O, trampa i grus det smädliga korset
Och en förnyad verld låt blomstra under ditt välde.
Innan den kommande Solen har släckt sin fackla i hafvet,
Högtidsbägaren tömma Du skall, inom kufvade murar.
Stor din ära skall bli. Så länge den kungliga Volga
Rullar i Kaspiska hafvet sin våg; så länge som Dnieperns
Källor flöda och Dons, så länge den nordliga Dvina
Genom de rika Bjarmernas land brådstörtar i hafvet,
Lefva din hugkomst skall och Rysslands Barder dig sjunga.
Älskade Son! farväl och glöm ej din suckande Fader.»

Detta Satan, och sjönk som en dimma tillbaka i jorden.
Men af en Ängel från himmelen söfdes den qvalde Monarken.

ANDRA SÅNGEN.

Morgonens rosiga sken förgyllde WLADIMIRS läger,
Månen försjönk i böljornas famn, och på lekande vingar
Höjde sig lärkan så glad under hymner, Solen till möte.
Novgorods Furste vaknade upp ur den flygtiga slumren;
Hjertat af oro sved: ty nattens magiska syner
Målades än för hans själ; på dagens tafla och lifvets
Stodo de qvar från Andarnes verld, hemskt varnande bilder.
WLADIMIR dröjde ännu på det morgonbestrålade lägret,
Talande så med sig sjelf: »Har en dröm mina sinnen bedårat?
Var det mitt kroppsliga öga, som nyss i det heliga mörkret
Ljusuppenbarelsen såg? Mitt vakande öra, som hörde
De odödligas sång och himlalyrornas samljud?
Var det väl OLGA, SVIATOSLAVS Mor, som ljufligt i natten
Talade himmelska ord från evigt blomstrande läppar?
Var har min Fader, den hamn, som, i månens darrande skimmer,
Stod här så dyster och höll det varnande talet? Så gifves
Ofvanföre den rymd, som af Solen med gyldene strålar
Famnas, der stjernornas eld i azuren tindrar, en annan
Ljusare verld? så gifves ock en af mörker och villor
Jemt med den förra i strid? Och allt hvad på jorden vi röna,
Är af Andarnes verld blott skuggor och dunkla symboler?
Mellan himmel och jord en väg, der Änglarne vandra,
Gifs då? Så släpper likväl den stränga, eviga döden
Genom sin kopparport försjunkna vålnader åter

Upp på vår jord? Så älskar man än och hatar i grafven?
Eviga gåtor! hvem löser Er rätt? Hvarföre, o Andar!
Störa WLADIMIRS sömn, hans manliga hjerta förskräcka?
Icke han tillhör Er — i Solens ljufliga strålar
Vandrar han än på en grönskande jord — och etern och ljuset
Fröjda den lycklige än — Hvad angå Eder, J döde!
Väl de lefvandes värf, de lefvandes tankar och uppsåt?
WLADIMIR! hvad? Du tvekar ännu? hur dårligt att vänta
Råd från de himmelskas verld, från skuggornas nattliga rike!
Här, i ditt hjerta bor det enda och sanna oraklet:
Följ det och störta i blodiga krig. Den mägtiga äran
Vinkar dig ut på bragdernas fält med sin lysande krona.
O! jag vill följa dess vink och mot stjernornas eviga fäste
Snart i festlig triumf, omstrålad af ära, mig höja.
Hjeltarnes lysande tid ånyo skall blomstra på jorden,
Gudarne vända på nytt i renade tempel tillbaka.
PERAUN! härligt för Dig på kransomslingade altar
Skall till dagarnas slut, af de vakande Presterna vårdad,
Brinna en helig eld. För Dig, ljuft leende LADA,
Skall en blomstrande tropp af lekande gossar och tärnor
Sväfva i dans med smyckade hår och retande later.
Dig, fyrpannige Gud, som året och fejderna styrer,
Vill jag af marmor resa en borg mer härlig än denna,
Hvilken på vendernas Ö, det blomstrande Rügen, du äger.
Offer jag äfven vill stifta åt Dig, grönmantlade HERTHA!

Sagdt: och han reste sig upp från den purpurslöjade bädden,
Klädde i stål sin gigantiska kropp och fattade vapnen.
I sjelfherrskarens tält, att stridens befallningar taga,
Redan församlade sig de ädla Bojarernas skara,
Alla betäckte med rustning af jern och alla beredde
Lemmar att offra och lif åt Drotten och fäderneslandet.

Redan till vapen gällt den krumma kopparen ropte:
Wladimir fålen besteg: genom lägrets öppnade portar
Strömmade hären fram på de silfverdaggiga fälten.

Glädtigt Monarken red genom Ryssarnes ordnade leder.
Härligt från hjelmen i vindarne flöt den sväfvande busken,
Och i den mägtiges hand brann festligt det blottade svärdet
Stolt på sitt folk han såg. På de ädla Ryssarnes kinder
Glödde i purpur stridens begär, och ur kämparnes öga
Blixtrade mod. Sin väldiga röst nu Herrskaren höjde:
»Ryssar! ej tarfvas att ägga med ord er lågande ifver.
Fiendens stad J sen, de väpnade männer J skåden,
Som omkransa dess rund: nog högt till Eder det talar.
Åldriga sagor föras omkring och dunkla orakel
Om ett kommande, stort, af Ryssar blomstrande rike
Och en bestämmelse, högre än vår, för prisade söner.
Lagom att desse en dag för de gångne fädernes aska
Hånligt ej blygas må och vårt namn i glömska begrafvas.
Lifvet är endast skönt när ärans kransar det smycka:
Lif utan ära är död, är långsam förruttnelse — ljufvast
Blommar dess härliga träd, när kampen det vattnar med blodregn.
Hastom då, Ryssar! att lära vår magt åt vekliga Greker!
Hastom, ty minnet blott oss öfverlefver på jorden.»
Teg, och ett högljudt skri af tusen förenade röster
Svarade Herrskarens tal och af nejdens tusende genljud
Svarades sjelf. Mot himmelen steg det väldiga ropet:
»Lefve Kievs Monark och Ryska äran och kriget!»
Grekerne hörde Sarmaternas röst och skälfde som lammen
Skälfva, när fjerran de hört det åskande lejonets stämma.
Gällt till kampen på nytt den krumma kopparen ropte;
Och med ett olycksbådande dån mot fiendeborgen
Ryckte Slavonerne an, som hafvets fradgande böljor

Tallöst vältra sig fram, af stormarne drifne, mot stranden.
Väl från murarnes höjd, från de vidtkringskådande tornen
Härjande skurar störtades ned af slungor och bågar.
Mången till marken föll, dock fram Sarmaterne trängde.
Allt var i ordning ren till den grymma, den blodiga stormen,
Grafven med vasar fyld och de hotande stegarne reste;
För murbräckornas slag doft suckade portarne redan,
Och till murarne fram, liksom fiendens skansar att gäcka,
Fördes rörliga torn, från hvars höjd beväpnade männer
Strödde ett mördande regn af stenar och hväsande kastspjut.
Mången Romaniens son vid den redan vexande striden
Slungades ned af Ryssarnes arm i den eviga natten,
Och med rosor af blod Theodosias vallar besåddes.
Oviss kampen dock var. Den outsläckliga elden,
Byzantinernas fynd, itände WLADIMIRS stormtorn
Och i lågornas svalg nedstörtade skaror af Ryssar.
Dånande stockar rullade tungt öfver stegarne neder,
Förde i loppet förkrossande med doft qvidande männer.
Sjudande tjära och glödande sand från murarne götos
Öfver de vildtframstormande ned: genom pansarens fogning
Med olidliga qval den heta materien trängde.
Fåfäng var Ryssarnes kamp. Så rusa förgäfves orkanens
Vredgade ilar till fejd mot ekbekransade fjällen.
Fälten de svepa i hvirflar af dam och skaka från trädens
Kronor ett grönskande regn: dock står den åldriga skogen
Qvar på sin plats ännu med väldiga stammar och rötter.
Mången ädel Bojar här slöt sin lysande bana,
Mången förträfflig Ryss med sitt blod här fuktade jorden.
JURI den modige föll, och WSEVOLOD, grånad i strider,
Segrare förr i hundrade slag, och den blomstrande IGOR,
Hvilken på Volkofs strand i gråt qvarlemnat en Flicka.
Ljuft om krigarens hals hon lindade kärliga armar,

Och i dess blåa öga en tår sig darrande trängde.
»IGOR!» så bad hon, »Lemna mig ej. Res icke. Mig anar,
Att till min längtande bädd du aldrig vänder tillbaka.»
Tätare än sin älskling hon slöt till den svallande barmen:
Öm var dess bön, het brände dess kyss, vild strömmade gråten;
Men ej kärlekens röst förmådde hos IGOR mot ärans.
Äfven WLADIMIRS vän, den tappre OSKOLD, till jorden
Stympad och blödande sjönk: då han föll bedröfvades Herrskarn
Och i vänskapens tår den krigiska blicken försmälte.
OSKOLDS lysande mod än glödde i döden. Till strider
Manade än hans rosslande bröst den följande hären,
Och i hans matta hand det skarpa, vinkande svärdet
Visade vägen än till fiendens hotande murar.
Men bland de lysande männernas fall, den högsta bestörtning
Väckte ROMANOVS dock, den ädelstammade hjeltens,
Hvilken ett hvinande skott från den höga balistan på muren
Slungade blodig och blek med krossadt hjerta till jorden.
Vildt, när hans dödspost kom till marmorpalatset i Kiev,
Slet hans Enka sitt gyldene hår och smälte i tårar.
Torka, du sorgsna, från kinderna bort det skimrande regnet
Och till moderligt bröst slut panten som myser i vaggan.
Späd är väl telningen än, men snart mot himmelens rymder
Skjuter dess segrande stam och med vidtomskuggande grenar
Hägnar en lycklig verld. Så länge Uraliska bergen
Lyfta sin trottsiga panna mot skyn, så länge som Neva
I Varegernas haf de brusande urnorna tömmer,
Pryder ROMANOVS ätt Europas och bragdernas himmel.
Evigt blomstrar dess hus. Lagstiftare, Hjeltar och Gudar
Ger den åt Rysslands folk, ej åt Rysslands ensamt, åt jordens,
Och verldsdelar i arf till de rika Sönerna falla.

Bäfvande Solen steg från zenith. I snedare rigtning
Göt hon sitt brännande sken, och tvenne stormar förgäfves
Ryssarne redan gjort på Theodosias murar.
Modfälld WLADIMIRS här, bland kamraternas stympade kroppar,
Än kring skansarne stod. Af harm och förtviflan de ädle
Kämparne tändren skuro och smädade högt sina Gudar.
Men i WLADIMIRS bröst sig modets gudomliga flamma
Höjde med ökad kraft och, lik ett lejon, det jägarns
Vingade pil har sårat, han röt kring nejden sin vrede.
»Ryssar!» så dånade mägtigt hans röst, och de åldriga bergen
Gåfvo hans stämma igen, och de tornade murarne skälfde.
»Ryssar! skall då till slut den himlavandrande Solen
Skåda vår smälek, vårt fall, och det segergynnade folket
Hånligt mista i dag sina hundraåriga palmer?
Icke så länge en gnista af lif i WLADIMIRS hjerta
Flammar ännu! I skurar af blod, hvem följer sin Furste?
Ej till fädernas borg, till Kievs lysande salar
Slagen och flyktande nu jag ämnar vända tillbaka,
Att med rodnad och harm mina fordna troféer betrakta.
Död eller Seger! Vänner, se der min eviga lösen!»
Sagdt, och af skummande fålen han for och stötte med väldig
Arm, förfärlig och vred, stormstegen mot suckande muren,
Och dödsängelen lik, med det flammande svärdet i handen,
Rusade opp på sin vådliga stig. Men när Ryssarne sågo
Herrskarn i våda, strax med ett bergen skakande härskri
Störtade alle vildt i hans spår och drefvo som flodens
Böljor hvarann, som himmelens moln, när den rasande Nordan
Tjuter sin vrede i skyn. För den älskade Fursten af stridsmän
Trängde sig lefvande bröstvärn fram, genom dödar och blodregn
Banande ifrigt en väg. Som en flod öfver bräddarne stiger
Och kring blomstrande fält, der silfverulliga hjordar
Vandra i bet, och kring odlarens tjäll, och kring yppiga tegar

Gjuter förödelsens våg: så vexte den böljande mängden
Ständigt allt högre och svallade ren öfver kufvade murar.
Fåfängt i templens famn Theodosias bäfvande Döttrar,
Bleka som lik, med sväfvande hår och klappande hjertan,
Ropte med böner och tårar om hjelp till den himmelska Modren.
Fåfängt i festlig skrud, vid det undergörande Korset,
Silfverlockiga Prester till bön för de Christne sig sänkte.
Ödet fyllde sin dom. Theodosias timma var slagen,
Och i himlarnes famn den stjernbekransade Jungfrun
Vände från staden sitt anlete bort. Sitt himmelska öra
Slöt hon för barnens skri och intet förbarmande kände.
Ty hon visste förut hvad sällhet WLADIMIRS seger
Skulle bereda en dag den nattomdunklade jorden,
För århundraden slumrande än i tidernas chaos;
Och ur slagtningens blod hon såg odödliga palmer,
Stänkte af himmelens vårliga dagg, i ljuset sig höja,
Blomstra i evig pragt, och skugga frälsade ätter.
Redan med fladdrande hand och kinderna röda af tjusning
OLGA på harpan slog en triumfsång: helgonen gladdes.
Intet motstånd hämmade mer de stormandes ifver:
Blek stod Grekernas här. Ur de tröttade händerna föllo
Bågar och svärd. En del tog, bäfvande, flykten åt staden,
Andre på murarne sablades ned, och det Slaviska jernet
Badade lustigt i blod, med slagne det vallarne sådde.
Så, när en vådeld rasar i fredligt blomstrande städer,
Länge med enad kraft invånarne söka att mota
Brandens förfärliga magt och i häftigt brusande forsar
Regnar det släckande vattnets kristall: men äggad af stormen
Rasar den mägtige fram i dånande hvirflar och våldsamt
Spyr ifrån hus till hus sina vilda förödande lågor.
Snart vid arbetet stå de släckande männer stilla:
Elden ökas, de fly. Då falla de åldriga, höga

Kyrkornas dômer brakande ned, då ramla palatsen.
Så besegrade nu för den öfvermägtiga hären
Vek försvararnes skara: åt plundring lemnades staden.
Torgen och gatorna såddes med lik: de heliga templens
Väggar stänktes med blod, i choren skändades qvinnor,
Och ett rörande skri af jemmer till himlen sig höjde.
Men på sin fradgande häst, med det blodiga svärdet i handen,
Wladimir vild genom gatorna red och härjningens ifver
Mägtigt tillbaka höll. Hvar Monarkens dundrande stämma
Hördes, der sjönk de slagtandes arm, der stannade våldet.
Så i Skaldernas dikt jordskakande Guden Poseidon
Näpser böljornas ras och bjuder åt stormarne tystnad.
Hög på sin char han står med treuddsspiran i handen,
Kör öfver vattnet sitt frustande spann, och mantel och lockar
Fladdra kring Guden skönt i den långsamt vikande stormen.

Aftonens döende Sol de vestliga molnen förgyllde.
Plundringens yra var slut: ej skränet af sårade Greker
Hördes i staden mer, ej de segrandes festliga jubel:
Snyftningar blott af skändade Mör, af Enkor och Mödrar
Doft sig höjde ännu: Så hafvet, när vindarne tystnat,
Klagar än länge och stränderna slår med suckande vågor.
Men i ett pragtfullt rum, af rikt utstickade täcken
Smyckadt kring väggar och golf, låg Novgorods Furste på borgen,
Hvilande makligt ut från den långa blodiga striden.
Kantad med fransar af guld, omhöljd med rodnande siden
Var den soffa, hvars spänstiga bädd gaf segraren hvila.
Nerom hans fötter rustningen låg, den lysande skölden,
Svärdet förslöadt af mord, och demantomgnistrade hjelmen;
Medan i purpurskrud en blåögd gosse, med rosor
Krönt om sitt gyldene doftande hår, kredensade Herrskarn

Fradgande Lesbiskt vin i akantomlöfvade bägarn.
Dörrarne hastigt öppnas man såg: för den hvilande Drotten
Trädde högtidligt in två vapenbärande Ryssar,
Mellan de två en bäfvande Mö — hvem målar den hulda?
Hvit som dess glänsande hals, dess liljefingrade händer,
Var den slöja hon bar; på den kyska, suckande barmen
Hängde ett gyldene kors, den lidande Gudomens tecken.
Fritt kring skuldrorna flöt det saffransfärgade håret,
Kinden var daggig af gråt, och mot himlens eviga rymder
Bedjande såg hennes blåa, i tårar slocknande öga.
Men till jorden för Herrskaren ned sig krigarne böjde,
Stego så långsamt upp och den ene begynte att tala:
Värdes betrakta, o Novgorods Drott! det byte vi bringa.
Se hvilken tjusande Mö! Så länge den strålande Solen
Himmelens guldvagn kört, ej en skönare flicka hon skådat.
Djupt i ett klosters dystra kapell vi funno den hulda.
Knäböjd, tårad och stum, med kinderna bleke af fruktan,
Bland svartmantlade Nunnor hon låg i darrande böner,
Skön, som bland nattens moln den silfverhornade Månen:
Och vi beslöto strax att föra det härliga fyndet,
Furste! till Dig, ty Herrskarens är det skönaste rofvet.»
Teg: men från hufvud till fot, under känslor af bäfvande vällust,
Wladimir Flickan beskåg: för Hjeltens lågande blickar
Mild som en Christen Venus hon stod och smälte i tårar.
Redan af kärlekens eld brann Wladimirs trotsiga hjerta,
Re'n af sin fånge besegrad han var: hur gerna kring Flickans
Blomstrande lif han lindat sin arm och med brinnande läppar
Kysst från dess ljufva anlete bort den skimrande daggen!
Dock han vågade ej, ty äfven i tårar och bojor
Öfvar Skönheten ut sitt från himlen stammande välde.

Rörd, med förvekad röst tog Novgorods Furste till orda:
»Himmelska Flicka! hvi bäfvar du så? hvi tåras ditt öga?
Icke jag vill dig ondt. Du känner ej WLADIMIRS hjerta.
Männer jag kallt ser lida och dö, men en Skönhet i tårar
Härdar min blick ej ut. O! torka den sorgliga daggen
Bort ifrån kinden och le, om Segrarn skall njuta sin seger.
Ack! dina suckar skaka mitt bröst, ej af striden förfäradt,
Och som ett eldregn faller din gråt på mitt älskande hjerta.»

Honom svarade nu den milda, den sörjande fången.
»Novgorods mägtige Drott! om endast mot väpnade männer,
Icke mot qvinnor härnad Du för, så förbarma Dig, Hjelte!
Sänd mig till fädernas bygd, till dyra förvandter tillbaka.»

Teg: då begynte på nytt den väldige Fursten af Kiev:
»Tjusande Flicka! hvad land, hvad föräldrar ha gifvit dig lifvet?
Säg på hvad blomstrande fält som barn du lekte. O! säkert
Glimmar deröfver en skönare sol och mildare stjernor.
Bure mitt hufvud re'n ej Novgorods lysande krona,
Vore om verldens största Nation ej vården mig lemnad,
Genast jag följde dig hem och, glömsk af min flyktade storhet,
Skötte ditt altar och blefve din prest i helgade lundar.»

WLADIMIR detta; och så med rosiga läppar den fångna:
»O! att en dag med fridens oliv i handen du komme
Hem i min fädernestad, mellan jordens ädlaste folkslag
Fridens gyldene band att knyta för kommande tidhvarf!
WLADIMIR! vet då allt, ty hvarför längre mig dölja?
Constantinopel mig födt. Mitt namn är ANNA. Min Broder
Heter BASILIUS. Stolt, i magtens lysande purpur,
Sitter han, härlig och stor, på den verldsbeherrskande thronen,
Hvilken af CONSTANTIN från Tiberns strand till Bosforens

Flyttad för sekler är. O Novgorods Drott! åt de mina
Värdes mig skänka. Med perlor och guld min Bror kan mig lösa.
Dock ej perlor och guld dig fresta, o segrande Furste!
Dubbelt mera det är för ditt stora, ditt kungliga hjerta,
Fienders aktning att få, af fiender älskad att blifva.»

WLADIMIR Flickan i anletet såg med frågande blickar,
Höjde till slut sin röst: »O sköna Prinsessa! jag tror dig.
Ack! att jag strax ej gissade allt! Din furstliga panna,
Majestätisk, lik Solens, din växt, den adel, som himmelskt
Blixtrar igenom tårarna fram, din röst, dina later,
Allt förråder en börd, med purpurn beslägtad och thronen.
Dock hur tänka dig här, den mägtiga Kejsarens Syster?
Dig bland Romaniens döttrar den första? hvad händelse, ANNA!
Har från din Broders lysande borg, från det skimrande hofvet
Flyttat dig hit i Tauriens bygd, på fejdernas bana?
Bragt dig i WLADIMIRS våld?» Han teg och Prinsessan begynte:

»Furste! jag ägde en vän. EUDOXIA hette den hulda.
O, hur vi älskade ömt med systerlig kärlek hvarandra!
Ständigt förenad med henne jag var. Knappt strålade Solen,
Innan jag hänryckt flög i dess famn; och vinkade nattens
Stjernor till hvila igen, jag slumrande tänkte på henne.
Glädje vi delte och sorg, ty äfven i marmorpalatsen
Gästar den frätande sorgen: men sved mitt hjerta af oro,
Vid EUDOXIAS röst min sällhet vände tillbaka.
Mild som en vårdag log den himmelska Flickan. Dess glädje
Kastade, lik en Sol, sitt purpurskimmer kring verlden.
Lugn var EUDOXIAS själ. I sin famn den, förskönande, upptog
Jordens och himmelens bild. Så källans slumrande yta
Härmar Måne och Sol och blomstren, som kransa dess bräddar.
Dock en dödlig ej fins, som i frid fullbordat sin vandring,

Alla sårar den orm, som lurar bland ungdomens rosor.
Sorgsen i hast EUDOXIA blef. Hon talte ej mera,
Sänkte mot jorden ner sin guldomlockade panna,
Blicken fördränktes i gråt, för suckar häfde sig barmen,
Och på den ljufvas blomstrande kind förbleknade purpurn.
Vid min sida en dag guldrosor på Coiska tyget
Stack hon med darrande hand; då föll ur dess öga en perla
Glimmande ned: men i famnen jag slöt den gråtande Flickan
Och i vänskapens namn begärde att dela dess plågor.
Såradt dess hjerta var af kärlekens mägtiga pilar,
Ack! och ej längre ägde sig sjelf den älskande Qvinnan.
Henne ALEXIS snärt i eviga bojor. Ej denne
Var i rikdom och börd EUDOXIAS like, men tapper,
Ädel och god och värd EUDOXIAS kärlek att vinna.
Hårda föräldrars dom från hvarannan de älskande skiljde,
Och i ett blodigt krig mot Sarazenernes skaror
Sökte ALEXIS hjeltarnes död. Han fann den och äran.
Men då från stridens fält ett bud med hans sorgliga dödspost
Till EUDOXIA kom, då ref hon de gyldene håren,
Och af förtviflans dånande slag hemskt rodnade barmen.
Blek i min famn och förintad hon föll: mina kyssar till lifvet
Väckte den arma igen, till nya, förfärliga plågor.
O! hur jag ömt henne bad sig sjelf att skona! hur ofta
Lockade ej min gråt ur dess hand den mordiska dolken! —
Lugnare snart EUDOXIA blef: dock blomstrade aldrig
Rosorna mer på dess hy, ej löjet bebodde dess läppar.
Dyster hon satt och tryckte min hand och suckade endast,
Då med vänskapens röst jag försökte dess hjerta att lifva.
»ANNA!» hon sade en dag: »Mitt lif har försvunnit. Ett grafchor
Verlden mig är, en lampa deri den härliga Solen.
Endast betraktelsen lugn åt mitt krossade hjerta kan skänka.
Långt från vännernas krets, från det bullrande Constantinopel,

Vill jag i Tauriens bygd i ett kloster begrafva min forntid.»
Fåfängt jag stridde mot vännens beslut. Hon for, och en boning,
Rest åt de kyska Mör som, vid Trons gudomliga flamma,
Vänta med saligt darrande hopp sin himmelska Brudgum,
Henne i staden här en gästfri skugga förlänte.
Ensam i hofvets skimmer jag stod. I dystrare färger
Klädde sig nu för min blick den fordom så sköna naturen,
Och i natten försönk inbillningens strålande féverld.
Harpornas muntra klang i den höga Kejsareborgen
Gladde min håg ej mer, ej Mimernas yppiga dansar.
Så bortflydde ett år. Nu ett bref till den sörjande vännen
Från EUDOXIA kom. »O ANNA!» skref hon, »mitt timglas
Lider till slut, snart genom den port, ur hvilken tillbaka
Aldrig en dödlig kom, med darrande längtan jag träder.
Kom till min bädd, o ANNA! af dig jag afsked vill taga.
Ila att dödens svett från min panna torka, att sluta
Vänligt mitt brustna öga, o kom! förvandlingen stundar.»
Strax i den rullande vagnen jag steg: två tärnor mig följde.
Redan från midnattsskyn Selene hafvet försilfrat,
Innan till staden jag kom: med bäfvan flög jag till cellen.
Der vid en lampas flämtande sken, på smärtornas läger,
Låg min döende vän, knappt kännbar längre. Dess anlet
Blekt och förfalnadt var och stämplades redan af döden.
Dock kring dess hufvud jag såg förklaringens gryende morgon,
Och i dess slocknande blick log hoppet om sällare verldar.
Vissnade armar sträckte hon ut mot den komna och ville
Resa sig opp mot dess famn, men sjönk vanmägtig tillbaka.
Ömt dess öga mig sökte. »O ANNA! min älskade ANNA!»
Suckade än dess rosslande barm. Hon dödde, och lampan
Flämtade dystert opp och slocknade genast. Vid liket
Rysligt allena jag stod, allena med natten och döden.
Snart i tårar försmält jag såg den sorgliga kistan

Sjunka i mullen vid klockornas dån. Det var mig, som hade
Hela mitt lif förgåtts, som hade endast på jorden
Dröjt af min flyktade varelse qvar en sörjande skuggbild.
Ej från den ort, som gömt hennes stoft, jag kunde mig skilja.
Ofta i klostrets park, omhägnad af dystra cypresser,
Satt jag vid Månens ljus och väntade gäckad att skåda
Vännens förklarade hamn framsväfva i skinande kläder,
Att från de saliga själarnes land mig tidningar bringa.
Dock på Andarnes port man klappade evigt förgäfves,
Och till plågornas verld ej Helgonen vända tillbaka.
Hastigt, som blixtens vigg från en molnfri himmel sig störtar,
Eller som floden, svälld af de smälta drifvornas vatten,
Vild öfver bräddarne stiger och bortför åkrar och hjordar,
Wladimir stod med sin här för Theodosias murar,
Stängde dem in till vatten och land; jag kunde ej undfly,
Ville det knappast. Jag önskade dö. Sen allt jag förlorat,
Intet jag fruktade mer. Du allt nu, o Wladimir! känner.
Öfver mitt öde bestäm. Dock vet att Basilii syster
Mellan träldom och död ej nedrigt tvekar i valet.»

Teg, och Wladimir så: »O sköna Prinsessa! Min fånge
Icke Du är. Befall. Den kufvade borgen dig lyder,
Och dess besegrare sjelf. — Men redan aftonens stjerna
Glimmar med gyldene strålar i skyn, och den täckande natten
Sveper sitt dunkla flor kring skogar och städer och sjöar.
Lofva att blifva min gäst i natt på borgen. I morgon
Skall jag, om Wladimirs bön ej förmår ditt hjerta att röra,
Sända dig tryggad och fri till Kejsarestaden tillbaka.»

TREDJE SÅNGEN.

ANNA till hvila gick. På elastiskt svällande bäddar
Sänkte hon ned i gardinernas hägn sina blomstrande lemmar.
Af mångborrade flöjter och lutors darrande strängar
Hastigt en öm musik i nattens högtidliga skymning
Höra sig lät. Än bröto med kraft de kärliga ljuden
Segrande fram, än de sväfvade skyggt tillbaka och dödde.
Än var det glädjens röst, än i sorgens klagande toner
Ljuden förvandlade sig, dock mild var den klagan de göto.
Så kring den rodnande flickans behag, i kärlekens maj-dar,
Sväfvar Ynglingens själ och triumferar och bäfvar.
ANNA slumrade in. Ur österns gyldene portar
Tågade Solen fram i naturens jublande riken:
Skönt var dess himmelska ljus, men dubbelt skönare glansen,
Som framstrålade snart ur Prinsessans vaknande öga.
Nu i dess sofrum trädde en tropp af unga slafvinnor.
Ett välluktande bad åt dess skimrande lemmar de redde,
Smorde med oljor dess hår och räckte den höljande drägten.
Redan på zenith stod den bländande Solen. Då insteg
Herrskaren sjelf till ANNA. Slafvinnorna veko, och vördsamt
Talade så med bedjande röst den stolte Monarken:

»Sköna Prinsessa, förgäfves min kropp var tröttad af striden:
Själen tänkte på dig. I himmelsk strålande fägring
Stod för min tanke din bild och fördref den gyldene sömnen.

ANNA! Du snärt i bojor min själ. O, jag dåre, som trodde
Fordom mig kärlek ha rönt! Ett rus, en svindlande yrsel
Var det allena, hvad förr i en Flickas armar jag kände.
Tusende känslor, ej anade förr, nu mitt hjerta bestorma,
Nya Solar gå opp för min blick: jag trånar; jag söker,
Likt en förlorad hälft, dig Hulda! med darrande längtan.
Gif mig, o ANNA! ditt hjerta, din hand. På gyldene troner
Härlig sitta du skall. Från Dons till det nordliga Dvinas
Mynning mitt välde dela du skall och offer dig bäras.
Novgorods handlande stad och det tornförsvarade Kiev
Skola sig böja för dig, deras herrskare hylla din spira.
Fridens gyldene band, mellan Greklands ätter och Rysslands,
Mägtigt du knyta skall, och af tvenne de ädlaste folkslag
Dyrkas i långliga tider som Skyddsgudinna och Moder.»

Teg; och i ögat Prinsessan han såg med glödande väntan.
Rodnad begöt den frågades hy: nu en darrande blekhet
Följde på kindernas brand: sitt glimmande öga till jorden
Slog hon förvirrad ned, men höjde det segrande åter,
Och med en stolt, dock bäfvande röst tilltalade Drotten:
»WLADIMIR, icke så. Gå, krigiske Furste, och aftvå
Först dina händer från Grekernas blod; först, WLADIMIR, afsvär
Evigt de spökens tjenst, dem med rysliga offer Du dyrkar,
Innan om kärlek till mig, till BASILII Syster Du talar.
WLADIMIR! ständigt min själ skall tacksamt vörda din godhet;
Älska Dig vågar jag ej. Om Du önskar att lycklig mig göra,
Sänd mig då hem till de mina, och evigt jag skall Dig välsigna.
O, hur jag längtar att träda på nytt bland de heligas skaror!
Saligt mitt hjerta slår, när malmens ropande stämma
Kallar i templet opp, när festligt de trognas församling
Sjunger sitt Hallelujah, när Presten, i skinande kläder,
Skyar af rökverk strör, och de vigda, härliga ljusen

Brinna med guldrödt sken för det Allrahelgastes förlåt,
Liksom de klara stjernornas här på den blåa olympen,
Hvilken en förlåt sjelf blott är till en sällare ljusverld.
O! vid din bild på nytt, i tårar jag längtar att digna,
Helga MARIA! Himmelens Brud och Dotter och Moder!
Äfven vid Din, o GUD! som, bestänkt af försoningens blodsdagg,
Sträcker från Korsets stam besällande armar mot verlden!
WLADIMIR, hör! o, skänk mig på nytt till de heliga åter!»

Detta Prinsessan. En tår i dess blåa, strålande öga
Trängde sig fram: hon vände sig bort och torkade af den.
Moln, ett sörjande moln, betäckte WLADIMIRS panna,
Stridiga känslor sleto hans bröst af ömhet och vrede.
Ömheten segrade dock, och så tog Herrskarn till orda:
»Hårda Christinna! res, och le åt hedningens tårar.
WLADIMIR hindrar dig ej: ej hans själ uthärdar den tanken
Att en minut ha förbittrat för dig, gudomliga Flicka!
Bifall endast en bön: en skänk dock värdes emotta,
Som vid Bosforens strand, i din Broders gyldene salar
Tyst påminner dig än den suckande Ryska Monarken.
Ringa är skänken för dig: blott perlor och guld kan jag gifva;
Men ej till offret sjelf, till de offrandes hjertan och uppsåt
Skåda de himmelske blott.» Han teg, och i lådor af silfver
Buro, på Herrskarens bud, två slafvar till höga Prinsessan
Allt hvad Novgorods handlande män på kölar och vagnshjul
Bringa från Gangens strand, från den bernstens-ammande
Glissjön,
Täckast och kostligast hem till de Ryska Furstinnornas prydnad.
Gyldene smycken åt armar och hals: en tiar af demanter,
Härmande stjernornas eld: en ros af glittrande stenar,
Ämnad att pryda den strålandes barm, perlsmyckade gördlar,
Slöjor af luftigt gaz, de silfrade dimmorna lika,

Hvilka ur ängens famn, skördmånadens qvällar, sig höja;
Vidare kostliga dosor af guld, kristalliska flaskor,
Fyllde af Syriens oljor, af Myrrhas balsamiska tårar;
Allt, med ett ord, man här fann, hvad Skönhetens välde förhöjer.
Kalla nu WLADIMIR lät den tappre, den redlige DMITRI,
Hvilken, en Christen sjelf, dock i kamp mot hedniska folkslag
WLADIMIR följt, och nyss ur det grymma, Bulgariska kriget
Tågat med palmer hem: sin klinga dock aldrig han badat
Rysligt i trosförvandternas blod: till Herrskarens läger
Nyss i ett vigtigt värf från det lysande Kiev han kommit.
Inför WLADIMIR trädde han nu; då började denne:
»DMITRI sadla din häst: med en skara af väpnade männer
Skyndsamt färdig dig gör, till det mägtiga Constantinopel
Och till den Grekiska Kejsarens borg dess Syster att föra.
Henne, o DMITRI! ditt lif för allt slags våda försvarar:
WLADIMIRS nåd skall löna ditt värf.» Han gick och på ANNA
Fäste en sörjande blick vid sin bortgång. Glimmande tårar
Badade tyst hennes kind. Snart kom den gyldene vagnen
Dragen af gnäggande fålar och följd af ridande stridsmän.
Anna i vagnen steg, ledsagad af tjenande tärnor.
Hastigt den rullade af. I slöjan sitt blomstrande anlet
Höljde Prinsessan och gret, och tänkte serafiska tankar.

Djupt i en grotta, ej långt från det yppiga Constantinopel
Bodde en from Eremit: ANTONIUS hette den gamle.
Honom ej bägarens must, ej flickans förföriska löjen,
Honom ej ärans bländande glans, ej menniskors bifall
Lockat ifrån den väg, som till rening och helgelse leder.
Tidigt ur brödernas krets, från sin faders hägnande koja
Fjerran han flydde i öcknarnas famn. Blott Månen och Solen
Voro hans sällskap der, och strålande Änglar, som ofta

Ned till betraktarens bädd i saliga drömmar sig sänkte.
Jorden den helige bar vildtvexande frukter till föda,
Källans kristallvåg släckte hans törst, hans läger var stenar.
Redan kring sjöar och land den alltomhöljande natten
Dubbelt mantlarna svept: i svarta förfärliga skyar
Gömde sig Månens olympiska kind, och himmelens stjernor
Slocknade alla bort. Med rysligt dånande vingar
Rasade stormen kring skogen och granarne föllo på bergen;
Neder till jorden ethern sig göt i brusande skurar,
Ormande blixtar hväste i skyn, och ur hundrade klyftor
Skallade redan högt fjällskakande dundret tillbaka.
ANNA färdades tryggt med de följandes skara i bergen.
Henne beskyddade GUD. Nu stod den ledsagande mängden
Rådlös, stilla i mörkret. Af himmelens åskor förskräckte,
Ej sina förare mer hornfotade hästarne lydde.
Hastigt glimmade fram en gästfri stråle i natten:
Alla styrde ditåt. Vid dörren af hägnande grottan
Såg man den helige stå, med sprakande fackla i handen,
Skön i sitt rimfrostglittrande skägg, i de silfrade håren,
Liksom en helig bild från patriarkernas fornverld;
Och han talade högt genom luftens gnyende uppror:

»Hell dig, o ANNA, WLADIMIRS Brud och BASILII Syster!
Har Du längtat en gång att den gamle ANTONIUS skåda,
Trygg i hans boning nu stig och förbida den kommande dagen.
Snart är stormen förbi: snart morgonens lysande härold
Öfver en lugnad jord sina gyldene vingar skall breda.»

Hänryckt ropade nu den änglalika Prinsessan:
»Lyckliga natt! hur välsignar jag dig, med din storm, med
din ljungeld!
Mild har du låtit mig se den Man, hvars heliga ära

Mera än Hjeltarnes namn och Beherrskares glans jag värderar.
Glad i din boning jag går, o ANTONIUS! värdes mig lära
Lifvets och sanningens väg, Du GUDS och Helgonens älskling!
Att ur din grotta förädlad jag snart må vända tillbaka.»

Sagdt: och ur vagnen hon steg och in i den heliges boning
Trädde af Tärnorna följd; den stållikt härdade skaran
Hvilade utanför på den regnbeströmmade jorden,
Och sin profetiska röst den gamle höjde och sade:

»Hell Dig, o ANNA! WLADIMIRS Brud och BASILII Syster?
Hell Dig, ty stor din bestämmelse är. Till din fredliga vagga
Såg från sin thron öfver stjernornas rymd MARIA med kärlek,
Och från din barndom re'n vid din sida Änglarne vandrat.
Korsets baner plantera du skall på Sarmatiska borgar,
Och till den Eviges tjenst otaliga slägter församla.
Re'n ur Ryssarnes jord jag ser ett blomstrande lifsträd
Skjuta mot himlarne opp och sitt hägn åt sekler förläna.
Re'n öfver Novgorods tak hon lyfter, den höga SOPHIA,
Lysande dômer mot etherns hvalf: af blänkande döttrar
Samlas kring henne en rad från Volgas mynning till Obys.
Falla en dag skall den thron, som först åt det jagade Korset
Gästfri skugga har länt. Turbanomkransade horder
Skola ur Asiens djup Europas gränser beträda,
Och vid Bosforen resa en borg: hvar de härjande framgå,
Trampas i blodigt grus de Christnas församlingar neder,
Höljer sig Kyrkan i flor. Då skall allena mot våldet
Russia sätta en lefvande mur, och den vexande Månen,
Innan sitt fylle han nått, förbytas i slocknande nedan.
Djupare skådar min blick i tidernas heliga mörker:
Se! ur sin egen qved Europa sig föder förderfvet.
Fjerran på Seinens blommiga strand, en hotande jätte

Stiger mot himlarne opp, och jorden under hans fötter
Ängsligt suckar ifrån guldförande Tagus till Neva.
Kyrkor och kloster sköflar hans arm, och slutne i kedjor,
Sorgsne Nationerne gå kring den mägtige segrarns triumfvagn.
Men på Ryssarnes thron skall sitta en lysande Furste,
Stor af sin egen kraft och stor af de himmelskas kärlek.
Ödet i honom gett en ny ALEXANDER åt verlden,
Störr' än den fordna likväl: han äger dess strålande dygder,
Ingen dess last: mildt skyddar han blott och härjar ej verlden.
Denne i kamp mot förtryckarn skall gå, af krigiska Änglar
Följd på sitt segrande tåg, med himmelens åskor beväpnad,
Och i ett hånligt grus nedstörta den vilda colossen.
Snart i triumf han vänder igen, omjublad af folken,
Och åt en suckande jord guldåldren han skänker tillbaka.
Gläd dig, o ANNA! Du moder skall bli åt väldiga Czarer,
Skönast Moskovias tron dock glänsa, när ROMANOVS stämma
Tar efter RÖRIKS in det i sekler vördade rummet.»

Teg. Nu ANTONIUS gick ett enkelt mål att bereda,
Tände en fladdrande brasa opp i den kyliga grottan;
Men i sitt innersta bröst den höga, den strålande Jungfrun
Tyst förgömde den heliges ord, som fordom MARIA
Herdarnas saliga bud i den verldsbesällande natten.

Ändtligen stormen teg: allt dofvare bullrade åskan.
Stjernorna än en gång från det blåa, renade hvalfvet,
Innan de släcktes, blickade ned, och, vid vestliga randen,
Månen döende låg, på en bädd af vikande skyar.
Härlig nu Solen ur vågorna bröt. Af demanter besmyckad,
Härmande sjelf en Sol, för sin brudgums lågande kyssar
Glänste och rodnade jorden. Från skogens skimrande toppar
Skallade fåglarnes sång, från lätta, vårliga guldmoln,

Och ur de nattliga klyftornas djup framsmögo sig djuren,
Dansen att börja i skogarnes famn och på ängarne åter.
Ryssarne reste sig opp ur trädens och buskarnes skugga,
Torkade varsamt af från de glimmande skrudarne regnet
Och från stammarne gladt de bundna fålarne löste.
ANNA lemnade rörd den heliges grotta. Till afsked
Kysste hon ömt den åldriges hand. Hon reste och hemkom
Före aftonen ren till det lysande Constantinopel.
Ömt BASILIUS slöt till sitt hjerta den älskade Systern:
Denna åtminstone ej i det blodiga kriget han mistat.
Rikligt begåfva han lät de kämpar som henne ledsagat,
Fäste om DMITRIS hals en gyldene kedja och sände
Skaran till Kievs Monark med tackande helsningar åter.
Inne var qvällens stund. I den skimrande Kejsareborgen
Skallade festligt harpornas ljud. Mot speglar af silfver
Tusende lampor bröto sitt sken, och rankor af blomster
Ormande smögo sig opp för pariska marmorns colonner.
Hundrade Tärnor re'n, att lifligt sin glädje betyga,
Slogo kring ANNA en ring. Men ANNA lemnade salen,
Och i sitt ensliga rum, beglänst af den vandrande Månen,
Länge hon tankfull låg på gardinomskuggade bädden:
Slumrade ändtligen in; och från himlens saliga rymder
Steg i dess dröm EUDOXIA ned. Ej det sorgliga doket
Slöjade Nunnan mer, ej dödsfärg målade kinden.
Sådan hon var som förr, när i Kejsarens lysande salar
Glädtigt till lyrans klang sin gudomliga stämma hon höjde,
Rackte åt dansen sin arm, med perlor smyckade barmen,
Och juvelernas krans i de blonda lockarne fäste:
Och hon hviskade ömt, likt vestan, som andas bland rosor.
»ANNA», hon sade, »o älskade vän! Ej får jag mig visa,
Prydd af glorians prakt, i slöja af rodnande skimmer,
Ej för din öppna, vakande blick. Att önska dig lycka,

Kommer jag dock från den verld, der i kärlekens eviga strålar
Jag och ALEXIS bo i seklernas sekler tillsamman.
Mycket af helgonen talas om dig. Stor ära och sällhet
Blifva på jord och i himlar din lott. En strålande krona
Väntar dig redan här, en strålande krona deruppe.
ANNA, farväl! Till ett bud, som Gudomens vilja dig tyder
Valdes ej jag: dertill en högre Ande man korat.
Blott för min kärleks skull jag steg ur skyarne neder.
ANNA, farväl! vi träffas en dag i ljusare rymder.»

Sagdt: och en himmelsk kyss på den sofvandes läppar hon tryckte.
ANNA vaknade upp och sträckte förgäfves sin tomma,
Lågande famn. Aurora ej än, af glödande rosor
Krönt om sitt gyldene hår, framtågat i öster; och Natten
Dvaldes kring jorden mägtigt ännu: dock vakade ANNA.

WLADIMIR trenne dar i Theodosia dröjde.
Ingen Beherrskaren såg. I borgens innersta kamrar
Dolde han sig. Blott GUD och Helgonen kände hans tankar.
Men när den tredje morgonens Sol förgylde olympen,
Lät han till festligt råd de höge Drottarne kalla.
WLADIMIR thronen besteg: hermelinommantlade redan
Kring dess Konungastol de ädle Bojarerne stodo.
OLEG bland desse man såg, den stolte, som ledde från RÖRIK,
Kievs och Novgorods förste Monark, sina lysande anor:
BORIS, förfaren i råd och grånad för hundrade vintrar,
JAROSLAF, Grekernas skräck, och den rike KONEK, hvars åkrar
Plöjdes vid Volkofs strand af tusen suckande oxar:
MADING dessutom och ROGNVALD och DIR, vidtfrejdade kämpar.
Genom de hvälfda fönsterna steg den rosiga dagen
I de församlades sal. Så stiger en strålande Ängel
Ned i de trognas krets med kraft och glädje från höjden.

Alla tego; då höjde sin röst den väldige Fursten:
»Ädle Bojarer! beprövade Män i fejder och rådslag!
Ej att stridernas råd af Eder taga, att åter
Öfver fredliga folk besluta det blodiga kriget,
Kallar jag Eder i dag. Mig qväljer ett högre bekymmer.
Sen J hur Solen, gyldne och röd, framljungar i öster?
Så ur villornas natt, för tio sekler tillbaka,
Uppgick Sanningens dag för i mörkret irrande ätter.
Fjerran der Jordans heliga flod med silfrade vågor
Vandrar i palmernas skygd, der Libanons härliga cedrar
Susa i himmelens vind och det tornade Zion sig höjer,
Lefde en GUD och blödde och dog och försonade verlden.
Allt nu förvandlar sitt skick. En väg mellan himlen och jorden
Öppnar sig vänligt på nytt, och, på ångerns och reningens bana,
Vandrar de dödliges ätt till ursprungslifvet tillbaka.
Dufvan förföljer den blodiga örn. Mer väldig än alla
Krigares svärd, än hjeltars triumf och Beherrskares kronor,
Flyger, från strand till strand, korsfanan af Änglar beskyddad;
Och en lysande stad från himlen till jorden sig sänker,
Vattnad af lifvets elf, omhvälfd med skyar af rökverk,
Sjelf dock symbol af den stad, som högt öfver stjernorna glimmar.
Ljuset besällar allt. Blott Ryssland suckar i mörker,
Slagtar hånligt ännu åt PERAUN blodiga offer.
WLADIMIR gör det ej mer. Han längtar att rena från syndens
Brännande fläckar sin själ, att ur Nya födelsens vågbad
Stiga föryngrad opp och hvila i skuggan af lifvets
Evigt blommande träd, vid kärlekens stora kristallhaf.
Ädle Bojarer, hören min röst! J mig kännen, J veten
Allt hvad för Rysslands ära jag gjort, för min egen och eder.
Greklands Kejsarethron med väldiga armar jag skakat,
Kufvat de folk, som bygga vid Bog, i det bördiga Kasan.
Glad vill jag lemna ändå i edra händer tillbaka

Krona och scepter och svärd, och magtens lysande purpur
Byta i munkdrägt bort, om ej mitt exempel J följen.
Innan den Sol, J nu skåden, sitt bloss i böljorna kastat,
Träder jag resan an till det höga Constantinopel,
Dopet att motta der, och svära lydnad åt Korset.
Mägtige kämpar! till mord och segrar J fordom mig följden.
Viljen J nu min väg till lifvet och helgelsen följa?
Sorgligt J tveken! Välan! sitt beslut har WLADIMIR fattat.»

Teg: och för allas blick ett lysande under sig tedde:
Öfver de samlades hufvud en himmel af silfrade skyar
Hvälfde sig, härlig och stor: en Sol af gyldene strålar
Brann i dess midt, med förbländande glans och sommarlig värma.
Nu i ett skimrande kors, omslingadt af himmelska rosor
Solen förvandlade sig, och med vårligt susande vingar
Öfver de samlade flög en snöhvitt blänkande dufva.
Ljuf var dess vinges flägt: så andas den milda sefiren
Sakta kring lyckliga herdar, så kysser den svalkande vinden
Odlarens kind, då säden han skär på den steniga åkern.
Vingade Cherubshufvun, med saligt rodnande kinder,
Blickade medlertid, ur de purpurbrämade molnen,
Strålande ned och sjöngo med silfverklingande läppar:

»Låf ske FADREN, som varit, som är, som evigt skall blifva!
Låf ske SONEN, som steg till gruset, försonande, neder!
Låf ske ANDEN, som vintrar och natt ur själen förjagar!»

Och på anletet ned Bojarerne föllo med Fursten,
Stego så långsamt opp, men flydd var den härliga synen.
Alla svuro de nu åt Korset evärdelig lydnad,
Och förr'n dagen sitt bloss i de vestliga böljorna kastat,
Trädde Novgorods Drott med Bojarernas skara och hären

Fredligt sin resa an till det mägtiga Constantinopel.
Före de vandrandes tåg ett kors af lysande silfver
Bars af en helig Prest: så fordom för Persiens Mager
Vandrade stjernan vänligt förut till Bethlehems kojor.
Och ett under på nytt snart mötte Sarmaternas blickar.
Se! ur skyarnes famn en Örn, tvåhöfdad, sig sänkte
Långsamt mot jorden ned, omflög det heliga tecknet,
Satte sig ändtligt derpå och med blodiga näbbar det kysste;
Dröjde der äfven qvar, tills redan vid Constantinopels
Murar WLADIMIR stod: hvitslöjade Grekiska Jungfrur
Skredo, på Kejsarens bud, som WLADIMIRS ärende visste,
Denne till mötes, och sjöngo hans låf och strödde ut blomster.
Så, när den heliges själ ur kroppens tryckande bojor,
Pröfvad och segrande, går till det Nya Jerusalems bygder,
Möta i portarne der snöglänsande Jungfrur, som tvagit
Kläderna hvite i Lammets blod, och, vid klingande harpors
Toner, sin gäst välkomna till Andarnes eviga sabbath.

Men i ett ensligt Kapell, blott sedd af de himmelskas skara,
Låg Prinsessan och bad; ej Myrrhas balsamiska tårar
Fuktade nu dess lockiga hår, ej perlor det krönte.
Svart var den slöja hon bar: på den kyska, den suckande barmen
Hängde allena ett gyldene kors: väl höfdes den arma
Att sig i sorgdrägt klä; sitt eget hjerta hon sörjde,
Fordom så rent, och nu ett qvidande rof för begären.
Badad i tårar hon låg, och vänd mot den heliga Jungfruns
Strålomkransade bild hon sade med flammande andakt:

»Himmelens eviga Brud, den försonande Kärlekens Moder!
Helga MARIA, mig hör! till Dig med bäfvande längtan
Vågar jag ställa min bön, till din himmelska Son jag ej vågar.
Ty för en jungfru blott kan jungfrun yppa sin plåga,

Men i Gudomens eld förtvinar den bäfvande rosen.
Dig jag min jemmer förtror. Du sjelf är kvinna, Du känner
Sjelf våra qval; igenom din själ det marterande svärdet
Äfven har gått; o, vinka mig tröst från din eviga himmel!
Se, jag ej är hvad fordom jag var: Sireniska stämmor
Locka mig bort från helgelsens väg och mörkrets Demoner
Gyckla omkring min själ, i ljusets Änglar förklädde.
Brottsliga lågor förtära mitt bröst. Jag älskar, och hvilken?
Ack! en tyrann, som med lågor och svärd de Christne förföljer,
Smädar det heliga Korset och offrar åt hedniska Gudar.
Släck, o MARIA, min syndig brand. Nej, himmelska Jungfru!
Icke jag längre förmår för mig sjelf att bedja, o rädda
Endast WLADIMIRS själ! — Din nåd den ädle förtjenar.
Sjelf kan jag lida allt — O himmelens Drottning, mig störta
Ständigt allt djupare ned från ditt strålande anlet — må endast
WLADIMIR vinna de heligas arf, den eviga kronan.»

Teg: och dess hufvud djupare sjönk. Gudomliga tårar,
Värda att kyssas af Änglarne bort, beströmmade kinden,
Och för en qvalfull suck korsvaggande barmen sig höjde.
Hastigt ett gyldene sken omstrålade bedjerskans hufvud:
Upp förbländad hon såg, och se! på rosiga skyar
Sväfvade, härlig och hög, en himmelskt blomstrande Yngling.
Kinderna brunno som morgonens glöd, hans ögon som stjernor,
Glorian strålade mildt om hans hår: en gyldene harpa
Bar i sin ena arm den himmelske gossen, den andra
Förde en hviftande palm: med silfvertonande läppar
Talade så till den häpnande ned det etheriska budet:

»ANNA! med helsning till dig från Himlarnes Drottning jag kommer
Dröj icke längre här! Din Brudgum, WLADIMIR, väntar.

Gack, och i festens purpur dig kläd. O ANNA! af Rysslands
Ätter som Mor välsignas Du skall i rullande sekler.»

Sagdt: och den strålande Ängeln försvann: i brinnande böner
ANNA på jorden än låg. Hvad hon bad, en dödlig ej känner,
Men i den Eviges bok med guldskrift tecknad är bönen.
Nu hon reste sig opp och gick. Betjenande Tärnor
Mötte vid dörren ren. Med Syriens doftande oljor
Stänkte den höga sitt hår, med Indiens gemmer det krönte,
Och kring de veka höfterna göt en slöja af purpur.

[MARIA.

EPISKT FRAGMENT.]

Ung var Maria och skön. På sin Faders grönskande landtgård
Tyst hon förlefde barndomens dar, vid stranden af Volkofs
Fogelomsvåfvade sjö, i skuggan af fredliga lindar.
Älskad hon var af de himmelskas ätt. Osynliga Änglar
Kysste ur dvalan om morgonen upp den hulda och söfde
Vänligt i drömmar dess själ vid ljudet af hviskande harpor,
Medan Capellas ljus beglänste i aftonens timma
Sjöarnes rörliga glas, och öfver den vestliga skogen
Kärlekens stjerna gjöt guldtindrande blickar ur molnet.
Ren var dess själ, som en härmande våg som himlen om våren,
Och lik daggens kristall som hvilar i blommornas sköte
Hvarje dess känsla strålade mildt Olympen tillbaka.
Tidigt åt Gud ock helgad hon blef. Knappt aderton vårar
Blomsterkorgarne tömt för dess fot och kransat dess lockar
Då dess älskade Mor på smärtornas läger och dödens
Sjönk för en nordanil förbleknad och quidande neder.
Storm i skogen bland furorna hven. Den tynande lampan
Andades kring sjukrummet sin halfdag; klockan på väggen
Ropade midnatt ut med långsamt döende tolfslag.
Ensam vid bädden satt den sörjande dottren. Som daggens
Perlor från rosens blad från liljans skimrande krona
Rinna i sommarens natt, så tyst ock tårarne runno
Ned från dess öga, dess blomstrande kind, och djupt i dess hjerta
Tryckte den tigande jämren sin dolk. Då talade Modren,
Svag var dess stämma och hemsk, som en höstfläckts hviskning
bland fallna

Löf eller vålnadens rop ur sin graf. O Dotter! hon sade,
Ryslig är dödens minut, förfärlig den timma då larfven
Ryckes från lifvets anlete bort. Dödskallen därunder
Grinar oss vildt emot. Ty själen sitt fängelse älskar
(Trodde det länge ett gyllne palats, en retande lustgård)
Rysande nu sin villa hon ser och gråter och känner
Ej sitt fädernesland, ej dess palmomsusade hyddor.
O! att jag detta betänkt och redan i lifvet från jordens
Lif jag mig skiljt mot azurerne lyft på betraktelsens vingar.
Aldrig de heliga dö. I förgängelsens töckniga dalar
Lefva de redan sitt eviga lif. Den lägre Naturen
Stundligt väl hos dem dör; som fröet i jorden dock spirar
Opp mot en gyllene Sol mot saffirglänsande himlar
Stundligt den högre i blomstergestalt. O dotter mig lofva
Att för ett lif som förgår en verld som rysligt bedrager
Evigt dig dölja att djupt i det heliga doket försjunka
Undan fördärfvets skändande blick, som högt öfver dalens
Nattliga stormar, månan i moln. — Hon teg och sympatiskt
Klappade Flickans bröst och det heliga löftet var gifvet
Gifvet med hjerta och mund, ty en gäckad dödlig minutens
Rörelse evig tror och vet ej att allt sig förvandlar,
Vet ej att Gud har grundat vår Jord på böljande Vatten.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Solen från Vädurn blickade ned kring vaknande länder
Född var den friska leende Maj. I sjöar och floder
Lossnade isens kristall och i tornlikt hopade massor
Flöt den på böljornas rygg att krossas mot klippiga stränder
Eller i verldsombrusande haf förskingras af stormen
Än till den Kaspiska sjön af Volga, Fursten bland floder,
Än af det nordliga Dwina föst till polariska hafvet,

Än af Neva förbi den lysande kejsarestaden
Petters olympiska [borg,] med doft brak störtad i Bältens
Dubbelarmade svall gent öfver de ädle Varegers
Vikingsberyktade skär, af åldriga runor beskuggad.
Redan ur sjunkande snö, ur mildt hänsmältande drifvor
Tittade opp en grönskande Jord af sippor bekransad.
Svalan byggde på nytt vid odlarns hydda och skogens
Löfträd vecklade ut ur bristande knoppar sina gröna
Skugga, där trasten sjöng och dufvorna giljade åter.
Då till Maria en dag kom dess fader. På fängslande bågens
Snöiga duk af silke hon sydde växlande blomster
Vaggande tyst sin själ i kärlekens gyllene drömmar.
Men till den lyssnande så begynte dess åldriga Fader.

Våren är kommen, mitt barn: majblomster kring ängarne skimra,
Lärkorna spela i skyn och de sorgsna björkarna spegla
Grönskande hjessor i vågornas glans. Du mins hvad som redan,
Innan till Moskvas borgar du kom, i ditt [bröst] var beslutadt,
Mins hvad du lofvat din Moder och Gud. Se, redan till ände
Pröfningens tid har lupit, den tid, som nödig jag aktat,
Nödig för dig; fortfar du ännu? Han teg, men som vatten
Rodnar, bemängdt af drufvornas blod, då rodnade hastigt
Flickans serafiska kind, men bleknade åter som quällens
Purpur för Månans ljus: hemskt sved och blödde dess hjerta.
Fadren ej märkande det och om han måhända det märkte
Lotsande ej det märka likväl, fortfor med sin lugna
Stämma: som dolkar hans ord i flickans hjerta sig trängde.

Dock — hvi frågar jag dig? Från barndomens gyllene dagar
Helgadt var redan ditt hjerta åt Gud. I lundarnes susning
Fallande böljors sorl och foglars olympiska chorsång

Hörde din kallade själ den Eviga kärlekens stämma,
Vinkades hon af stjernornas ljus, af det böljande kornet
Fjerran ur lifvets sorl till Alltets mystiska hjerta.
Därföre gläds, o barn! snart stundar den festliga dagen
Då med försakelsens dok du i glad hänryckning skall vinna
Stjerndiademets pant. Ej långt från de ängar där Solen
Hälsades först af din gryende blick, vid stranden af Volkof,
Novgorods tusenåriga Stad i sagorna frejdad
Reser sig stolt med gyllene kors och glimmande spiror.
Åt Betraktelsen där ett åldrigt Tempel är helgadt,
Kransadt af dunkla gothiska torn, solhärdade kopparns.
Friden och tystnan där bo. Det hjerta, som länge kring verlden,
Flämtande hinden lik i en brusande skogs labyrinter,
Fåfängt sökte ett värn, till en fristad trådde förgäfves
Andas omsider så lätt i de nattliga murarnes skymning
Hvilar omsider i tryggheten famn och släcker ur glädjens
Lefvande källor sin heliga törst. Serafiska Tärnor
Rena som eterns luft, som majdaggbadade liljor
Sjunga sin Frälsare här i aldrig tröttade chorer
Och i hans kärlek sitt [lif] förtära, likt brinnande lampor
Hvilka i nätter och dar vid Tempelbilderna vaka.
Gack då att hjertats förbund med det himmelska goda där svära,
Gack i helgonens krets att njuta den skönaste lycka
Hvilken oss himlen beskär, att lefva det eviga lifvet
Innan du dör. O kunde din Far dig följa i fridens
Öken där själen vandrar med Gud. Men verlden mig håller
Än i sin boja fast. Till mitt landsslott föra jag tänker
Snart ifrån Moskva som Brud en liljeskön Enka med tvenne
Döttrar späda ännu. Af en styfmors fruktade välde
Vill jag ditt lugn ej beroende se, ty aldrig en Quinna
Säges att älska sitt kön, att Quinnan med godhet behandla.
Därför redo dig gör att när morgondagen sitt skimmer

Bryter mot Moskvas lysande torn att mig följa till klostrets
Heliga murar, himmelens port. — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — — — —

Snabbt framrullade nu den vapenmålade vagnen
Af snöglänsande hästar bespänd till porten och Fadren
Ropade Flickans namn. Hon darrade våldsamt men hängde
Sammetsmantelen tyst kring elfenskimrande skuldror
Tryckande djupt i anletet ned den skuggande hatten.
Nu en lågande bön till den Eviges hjerta hon sände,
Kände sig styrkt och vagnen besteg. Så stiger vid Ganges'
Ambradoftande strand Braminens Enka på bålet,
Glödgad ännu af ungdomens eld, än skapad för nöjet.
Fåfängt ur silfrade moln bland sirligt blommande palmer
Midnattsmånens kristalliska sken bestrålar de ängar
Där med violer nyss hon krönte de flygande håren
Lekte i Tärnors skämtande chor och ledde dess dansar.
Död är den arma för verld och natur. Det mäktiga bålet
Stundligt växa hon ser. Nu facklorna vänta. Nu samlas
Vänner och släkt och marken är höljd af gapande hopen.
Dödens förtviflade mod det bäfvande hjertat då fattar
Och med facklan i hand hon dristigt bestiger sin andra
Fasade brudsäng. Än ett farväl åt Föräldrar och vänner
Sänder hon mildt från sin lågande thron, sitt sprakande läger,
Tills som en Gudasyn hon i växande lågor försvinner.
— — — — — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — — — —

BLENDA,

ROMANTISK SKALDEDIKT I FEM SÅNGER.

FÖRSTA SÅNGEN.

1.

En qväll, när vaktelns sång ur kornbevuxen dal
Vid stjernors ljus begynte skalla,
Lät ALLE sina kämpars tal
I kungasalen till sig kalla.
Af järn beklädd, på magtens gyllne stol,
Han hemsk och dyster satt, lik en förmörkad Sol.
Af Drottens första blick man genast kunde döma,
Ej gälde här att bägarn tömma.

2.

Nu Smålands Fylkiskung med handen tystnad böd,
Och började till sina män att tala.
»O Göter! —» så hans stämma ljöd —
»Hvad fängslar oss för veklig dvala?
Vi tillbragt nitton år att makligt dricka mjöd
Och feta oxars kött förtära.
O blygoms! några harars död
Och några flickors gunst är all vår vunna ära.

3.

Så lefde icke våra fäder.
Knappt smälte vintrens djupa snö
För Solar och för Vestanväder,
När Göten ur sin borg på Äges blanka sjö
For ut att segra eller dö.
I tårar, på den höga stranden,
Stod mången öfvergifven mö
Och vinkade farväl med svanhvit duk i handen.

4.

Så länge göken sjöng i linden,
Så länge rosen mildt från törnehäcken log
Och säden böljade för vinden,
På äfventyr han vidt kring verlden drog.
Han sänkte flottor, nedbröt fästen,
Hemsökte höga vikings nästen,
I lågor hvart han gick den rika kusten stod
Och Necken rodnade af blod.

5.

Men knappast höstens kulna vind
Begynt de gula löfven skaka
Af ek och bok och asp och lind,
Förr'n snäckan, tyngd af rof, i hamnen lopp tillbaka.
Mot kämpens famn dess trogna flicka sprang,
I fröjd och jubel byttes sorgen,
Af facklors sken förgyldes borgen
Och dryckeshornet sjöd vid strängars muntra klang.

6.

Då var det ljuft sin bägare att tömma,
Att med en ung och rosig Brud
I Freyas helgedom sig gömma
Och under kyssars sorl och ömma suckars ljud
En skyndsam morgonrådnad glömma.
Ej gränsor funnos, ej förbud
För män hvars högra arm var deras enda Gud,
Och onäpst ingen Prest dem vågat att fördöma.

7.

Hur plötsligt allt har skiftat om
Se'n hvita Christ i landet kom!
Tyst rosta vapnen nu i våra gamla salar
Och snäckan ruttnar opp i våra hamnars skygd —
Förgäfves, Kämpar! till vår blygd
Om fädrens storhet runan talar,
Och ättehögar stå, som klippor öfver dalar —
Ack! graflagd der är Gauthiods mannadygd.

8.

Hvar bana sluten är för bragderna och styrkan.
I menskolifvet år från år,
Ett evigt enahanda rår.
Sex dagar vid sin plog den krökta bonden går,
Den sjunde opp, i högtidsdrägt, till kyrkan,
Stort bättre Kungen sjelf ej mår.
Snart blir han trött vid jagtens nöjen
Och bägarns must och flickans löjen.

9.

Vid mina fäders stoft jag svär!
Snart skall en flygtad tid gry än en gång i Norden
Och tappre Svenskars namn genljuda öfver Jorden —
Än klippan hyser järn och torfvan männer när.
Svärd skola blixtra än och klufna hjertan blöda,
Fast inga offer mer på Odens altar glöda,
Fast sagans ålder nått sitt slut
Och himmelriket trängt det gylne Valhall ut.

10.

Väl kriget brottsligt är mot skaror, hvilka dyrka
Det samma kors som vi, den samma helga kyrka,
Dock gror en härlig skörd för våra vapen än.
Ett trolöst slägte bor på Liflands rika stränder,
Åt hedna Gudar än det grymma offer tänder
Och slaktar alle christna män
Som till de vildas kust ett oblidt öde sänder —
Mot dessa, hämnande, beväpnom våra händer,

11.

Mot desse rägne, o J vänner!
Likt hagel våra svärdshugg ned.
Först dop och christendom och se'n må hända fred.
Eho som mod i bröstet känner,
Som döden oförskräckt i anletet kan se
Han följe mig — eho som tvekande
Skyr vådorna af strider, storm och bölja
Må kjortelfanan här i allsköns trygghet följa.»

12.

Sagdt: och af Drottens ord en kämpavrede tändes,
En mordlust i de ädlas chor.
Straxt mången ungersven i höjden hänryckt for
Och mågen åldrig kind af glädjens flamma brändes.
En hvar med högljudd ifver svor
Att till de fält, der morgonrodnan bor,
Der Solen lyckta ses sin höga saffirbana,
Ledsaga Konungens och korsets helga fana.

13.

Till verket nu man genast skred,
Från muren ryktes vapnen ned,
Mot stenar bryntes kampens lansar
Och hjelmar fejades och pansar.
Af ässjors eld och täta hammarslag
Gaf Werlands smedja, natt och dag,
Ett rysligt återskall i Smålands furuskogar.
Ej smiddes billar här till plogar.

14.

Och krigets bud kring landet gick.
Ur fridens slummer straxt högtidligt alla väcktes.
Förgäfves flickans kind af dödens blekhet täcktes
Och tårar välde i dess blick.
Till vapen gladt sågs ung och gammal gripa
Af ärans helga ifver förd:
För lian som man tänkt till sädens bärgning slipa
Man slipte svärdet nu till hedningarnes skörd.

15.

Men ADOLF, Kungens äldste Son,
Långt bort från borgens prakt, från vapens muntra dån
Blek, suckande, förtärd af qvalen,
Allena gick i ekbevuxna dalen.
Förutan fröjd, till blodigt härnadståg
Han ALLES vapen rustas såg.
Åt ännu outförda dater
Han gladdes ej bland stojande kamrater.

16.

Vid bäckens rand han ensam gick,
Ej af en Kungason, en nittonårig hjelte
Han lånat detta sorgsna skick.
Hans hjerta suckar gjöt, hans mörka ögas blick
I ljumma tårar ofta smälte.
Der källan fradgande bland mossor nedervälte
Han fåfäng låg och hörde böljan gny
Och såg dess silfverfragga fly.

17.

Till honom ALF en dag, hans fosterfader, skred
I höga gräset han sig lade
Vid Prinsens sida makligt ned
Och tog den unges hand och sade:
»Min dyre Son! hvad fattas dig?
Då hela Småland andas krig
Du suckar ensam här i ödemarkens sköte.
Hvad? fruktar Du att göra svärden möte?

18.

Ej sådant var det hopp i späda barndomsdar
Du ingaf re'n din fosterfar.
Från ammans bröst du klena händer sträckte,
Med åtrå efter vapen re'n
Och sköldars glans och klingors sken
Ditt lilla hjertas fröjd, din unga tjusning väckte.
Med fyraårig arm Du lade kägglor ned
Och knappt Du kunde gå förrän på käpp Du red.

19.

Hur mången gång vid lugna randen
Af parkens flod jag såg dig gå
Och, med ett smidigt rör i handen,
Till jorden ner den stolta vallmon slå.
Snart mera djerf ett furusvärd
Du tappert fäste vid din sida
Och drog från borgen ut, af ärans eld förtärd,
Mot gossarne i byn att strida.

20.

Hur mången gång i qvällens stund,
När faten togos bort af breda silfverborden
Och bägarn gick omkring i kämparnes förbund,
Du lyssnade af hjertans grund
På sagorna om deras tåg kring jorden,
Till Söderns lagerland, till isbetäkta Norden.
Från dina ögonlock förviste Du Jon Blund
Och slukade begärligt orden.

21.

Och ljödo harpans gyldne strängar
Och sjöng en isgrå skald, med hög och mägtig röst,
Om blodbemängda haf, om likbeströdda ängar
Hur glödde då din kind, hur klappade ditt bröst!
Men hvarför prisa barndomstiden?
Som Yngling se'n Du stora bragder gjort.
Hur fruktansvärd din arm, o ADOLF! är i striden
Ha Smålands fjäderfä och harar nog försport.

22.

Hvad skall jag likväl nu om denna feghet dömma?
Nå, nå, ej alla ega mod
Att höra vapnens dån, se strömmar utaf blod
Likt vårens strida bäckar rinna.
Ja, bäste ADOLF trösta dig!
Naturen ej kan allt åt alla gifva.
Du skaptes ej till Kung, till Segrare i krig,
Men kan med tiden väl en duglig Abbot blifva.

23.

Läs flitigt nu din bok, min Son!
Och långt från stora verldens dån
Dig göm i något fredligt kloster,
Att läsa messan der och stafva Pater Noster.»
Han teg men vredens eld ur Prinsens hjerta bröt,
Hans öga gnistrade, hans hand sig vildsint knöt.
»Kom,» ropte han, »Du gråa Hjelte!
Kom spänn med veklingen der bort på heden bälte.»

24.

»Rätt så!» den gamle återtog.
»Men jag har pröfvat dig, må detta vara nog.
Hvad? skulle för ett skämt, vår ömma vänskap slutas?
Må heldre dina qval i detta sköte gjutas!
Hvad plåga fräter dig, hvad tyst förborgat ve?
Må hända kan jag tröst, må hända råd dig ge.»
»Om så Du talar, vill jag svara,»
Föll prinsen in, »men ack! bele mig icke bara!

25.

Tror Du att ADOLF stiga kan
Till slafvisk feghet ända neder?
Förgäta från hvad stam han sina anor leder?
Sin dubbla börd till Konung och till Man?
Du känner ej det qval, som detta hjerta sårar,
Den oro, som mitt lugn förstör.
Trotts rodnan på min kind, bekännelsen dock hör!
Från kärlek, kärlek blott, härstamma mina tårar.

26.

Ej långt, o ALF! från dessa nejder
Den gamle ROLF i skogen bor,
Af långa resor trött och ärorika fejder
Sin ålderdom åt hvilan han förtror.
Af silfver och af guld hans stilla boning lyser,
Men bland de skatter, som den hyser,
Den skönaste likväl hans dotter BLENDA är.
Man kan ej henne se och straxt ej blifva kär.

27.

Ej blickar stjernan i det höga
Så ljuft som hennes milda öga
Och österns ljusa morgonsky
Fördunklas af dess purpurhy.
Ej korpens vingar ha den svärta,
Som färgar hennes långa hår:
Dess hvithet snön ej fått, ej sippan i sin vår,
En ängel ej dess goda hjerta.

28.

Mer skön MARIA ej, i Galiléens dalar,
Bland oljeträden tankfull skred,
När Gabriel från himlens blåa salar
Till henne kom med glädjens budskap ned.
Mer skön ej Jungfrun nu i änglaringen sitter
Med hjessan krönt af stjernors glitter,
Mer skön i sagorna ej Öders maka går,
I silfverdrägt, med guldband om sitt hår.

29.

En gång, då Månens klot sig öfver bergen höjde
Och aftonrodnans guld i Westerns skyar brann,
Af jagten vilseförd jag ensam mig befann
Djupt i en ödslig skog, der ingen stig jag röjde.
På kalla marken jag mitt läger välja fått,
Om af en händelse ROLFS boning jag ej nått.
Der såg jag BLENDA första gången
Och evigt blef min själ i rosenkedjor fången.

30.

Hur ofta se'n till denna trakt
Ur jagtkamraters ring på lönlig väg jag ilat!
Hur mången gång, vid solens aftonpragt,
Beskärmad ljuft af trogna ekars vakt,
På blommor och på gräs vid BLENDAS sida hvilat.
Hur mången gång dess rosenmund mig sagt
De aldrig än tillfyllest sagda orden:
»Jag älskar dig, tills jag läggs död i jorden.»

31.

Ja! BLENDA älskar mig — det ger mitt hjerta tröst,
Det kan på Jorden re'n mig himlens vällust skänka.
Jag kärlekstårar sett på hennes kinder blänka,
Jag suckar hört från hennes ömma bröst.
Min stolta far mig ämnar en Prinsessa,
Hans möda fåfäng är — jag hör min BLENDA till.
En dag högtidligt på dess hjessa
Jag Smålands krona fästa vill.»

32.

Här hördes Kungasonen stanna,
Han såg mot himlen upp och suckade och teg.
Men på den gamles rynkta panna
Ett dunkelt moln af oro steg.
»O ADOLF!» sade han, »qväf en så neslig låga,
Ej ALLES son och EIGILS ättling värd.
Då alla rusta sig att ärans bana tåga,
En Qvinna fängslar dig och döfvar lömskt ditt svärd.

33.

Jag sjelf har varit kär. Jag tadlar ej den låga
Som tänds i Hjeltens bröst af Tärnans ljufva blick.
Den höjer dygdernas förmåga
Och modet, hand i hand, med kärlek ofta gick.
Jag mins hur hjertligt jag mig glädde
Och glömde harpans röst och skämtet och pokal'n
När in i sköldbeklädda sal'n
Mitt hjertas Brud, den ranka flickan trädde.

34.

Jag mins hur hjertat slog, när under gröna linden
Jag första kyssen vann af hennes rosenmund.
Som dufvan kär och darrande som hinden,
Ljuf, rodnande hon stod med känslans dagg på kinden —
Ack! ofta se'n, i aftonrodnans stund,
Beglänst af stjernornas förbund,
Vid glada vaktlars sång jag ilat till dess möte,
Och hvilat vid dess bröst i rosenparkens sköte.

35.

Men aldrig af en flickas arm
Jag hindrades att stridens vällust dyrka.
Men aldrig vid en flickas barm
Jag sög det trollmjöd in, som dödar mod och styrka.
Nej! skallade trumpetens röst,
Med svärdet Nordmön sjelf omgjordade sin Hjelte.
Knappt steg en suck från hennes stolta bröst,
Knappt i en afskedstår dess blåa öga smälte.

36.

Af annat slag o ADOLF! är
Den låga, som ditt hjerta när.
Din kärlek sig i stoftet kröker,
Han öknars famn och lundars skymning söker
Ej friade en forntids hjelte så,
Ej tärdes han af dessa veka plågor.
Igenom pilar, svärd och lågor
Han flög att segerlönen nå.

37.

De sköna sutto då i höga jungfruburar
Och sågo liknöjdt ned på äfventyrarns stråt.
Af drakar och af fasta murar
De värnades mot våld och mot försåt.
Först måste kämpen blod med tapper klinga gjuta
Förr'n han sin flickas famntag vann,
Och för att värdigt Qvinnan njuta
Man nödgades att vara man.

38.

Så RAGNAR LODBROK oförskräckt
Med svärdet i sin hand, af ludna hudar täckt,
Till HERRÖDS Dotter kom. Så ROLF med vapenstyrka
Den sköna THORBORG lärt att nöjets lagar dyrka.
Upp ADOLF! äran kallar dig!
Engång när, återvänd ur segersälla krig,
Du festens lampor ser i Kungasalen blänka,
Då är det tid att på din kärlek tänka.

39.

Då framstig dristigt till din far
Och säg: jag tappert kämpat har.
Jag fordrar lön: må BLENDA mig den gifva.
Må hon min Brud och Smålands drottning blifva.
Din önskan fyllas skall: ditt lågande begär
Din säkra rättighet då är,
Och dubbel fröjd skall BLENDA lifva,
När den hon älskat blott hon nu värdera lär.

40.

Upp ADOLF! fatta då ditt svärd
Och gör dig mannens lön och gör dig BLENDA värd.
Snart flygta kärlekens och nöjets rosendagar.
En usling deras bortgång klagar,
Men den ej rosor blott med veka händer bröt,
Sin ungdom njuter än i sjelfva åldrens sköt.
Hvad båtar att ha skådat solen
Om ärans skimmer ej förgyller aftonpolen?»

41.

Han tystnade: hans visa röst
Å nyo hedrens flamma tände
I Kungasonens ädla bröst.
Försonte bägge två till borgen återvände.
Ej tegens skördar gulnat än
Då ALLE re'n med sina män
På Lifflands kuster stod. Må krigets åskor ljunga
Derute fritt! Om BLENDA vill jag sjunga.

ANDRA SÅNGEN.

1.

Ett sorgligt mörker jorden höljde,
Ej mer en stjerna såg från himlahvalfvet ned
Och svarta skyar månen döljde.
I skogen Nordans storm for, tjutande och vred,
Och strida skurar marken sköljde.
På öde, vindomsusad hed
Herr OLOF stum i natten red.
En enda ridkneckt honom följde.

2.

Ej väg och stig man längre kände;
Bland stenar hästen vilse gick.
På afstånd slutligen för Prinsens glada blick
En gästfri eld sin stråle tände.
Han styrde efter detta ljus
Och stannade till slut vid porten af ett hus.
En ringmur omgaf det, kringhvälfd af höga lindar,
Doft suckande i nattens vindar.

3.

Tre slag på porten OLOF slog,
Den öppnades och OLOF steg af hästen.
En småsven denna emottog
En annan förde in den högtförnäma gästen
Uti en rymlig sal. Ett aflångt bord der stod
Ett ölkrus ofvanpå. Sju bloss i rummet brunno.
Af längtan och af hopp sjöd OLOFS frusna blod,
Fast regnets tårar än från hans mustacher runno.

4.

Och in i salen värden trädde.
En vördig Odalman det var
Och oss emellan sagdt, den sköna BLENDAS far.
Af sjutti vintrars lopp hans panna märken bar
Och silfverlockar glest hans tinningar beklädde.
Han gaf sin hand på Göthisk sed.
Trotts minens bisterhet besöket synbart glädde.
»Välkommen,» sade han, »sitt ned.»

5.

»Jag är,» begynte Riddarn nu
»En Kungason, från Danmark bördig,
Och med SVEN GRATE slägt.» — »Godt, godt! hvad heter Du?»
Föll Gubben in, så barsk och ärevördig.
»Jag heter OLOF.» — »Såå, och kommer — hvarifrån?»
»Från Konung SVERKERS hof.» — »Alltväl, o Kungason!
Och ämnar?» — »ämnar mig till Skåne straxt tillbaka!»
»Godt! lät oss nu vårt marsöl smaka.»

6.

Snart dukades ett bord. På blanka silfverfat
Bars in en gräslig mängd af mat.
Att äta Dansken ej just länge lät sig truga.
En hare snart han sågs till benen suga,
Och knappt en tjäder in man bär
Förr'n den af OLOF slukad är.
Emedlertid han ej sin ölmugg glömde.
Två gånger fyldes den, två gånger han den tömde.

7.

Re'n hungren stillad var, men törsten icke än,
Då dörren öppnades — hvad syn för Riddaren!
Valkyrian lik på Gudafesten,
En flicka in i rummet steg.
Med rodnad på sin kind för fremlingen hon neg
Och räckte den förnäma gästen
Ett gullprydt dryckeshorn, der mjöd,
Den tidens punsch, med silfverfragga sjöd.

8.

Dess hår, hvars lockar mildt ett gullband genombröt,
Sågs likt en yppig krans sig kring dess hufvud böja,
En snöhvit, purpurfransad slöja
Från veka höfter nederflöt
Och åt det smärta lifvet slöt
En mörkröd spänd skarlakans tröja,
I barmens himlaljufva trakt
Utsirad tätt med silfverblommors prakt.

9.

Ett band af perlor jungfrun bar.
I flera hvarf omkring en hals det räckte
Som med sin egen glans, lik drifvans skär och klar,
Sitt smyckes bleka skimmer släckte.
Sist tillslöt efter landets bruk
Ett rikt af guldlöf siradt häckte,
Med hållfast tand, den röda silkesduk,
Som jungfrubröstens klot betäckte.

10.

Och Riddarn satt, så tjust och älskogsvarm.
Längs flickans former tyst hans druckna blickar smögo.
Kring hennes rosenmund, kring hennes liljebarm,
Och Gud vet hvar, hans fjärilstankar flögo.
Till slut han sansar sig och sväljer mjödet ne'r,
Och säger, vänd till ROLF: »Är denna flickan Er?
I hela Sverges vida rike,
Från Lapplands fjäll och hit, jag icke sett dess like.»

11.

Sagdt: och han steg från glatta bänken opp
Och fram och åter gick, i trotts af hjertats våda,
På alla sidor att beskåda
Den sköna flickans änglakropp,
Måhända ock att sjelf sin egen växt förråda.
Stum, rodnande och, kanske, vred
I salen BLENDA stod och slog sitt öga ned.
Ej med en enda blick hon Riddarn sågs benåda.

12.

Då sade ROLF: »Gå BLENDA! harpan tag
Och slå för Riddarn några slag.»
»Hon spelar?» denne skrek »O fröjda dig, mitt öra!
Hvad ljufva toner du får höra.
Din broder, ögat, re'n har länge roat sig,
Nu kommer ordningen till dig.»
En harpa och en stol man fram åt BLENDA förde.
Med armarna i kors satt OLOF straxt och hörde.

13.

Ej länge BLENDA lät musikens högtid dröja.
I liljearmens vård hon instrumentet höll,
Med öfvad hand i strengaspelet föll
Och med en röst, som kunnat tigrar böja,
Förflytta skogens träd och stenarne förnöja,
Begynte glädjens sånger höja.
Förtrollad OLOF satt bestormad på en gång
Af mjöd, af kärlek och af sång.

14.

Nu rösten tystnade och harpans återskall
I höga salen långsamt dödde.
Stolt BLENDA uppsteg och ett svall
Af granna ord från Prinsens läppar flödde.
Hans själ i himlen var, i vällust hjertat samm.
Rörd, tackande han gick till BLENDA fram
Och snart på flickans hand hans kyss förmätet brände.
Hon drog den bort och honom ryggen vände.

15.

Men redan inne var den tid,
Då hvar och en vill njuta sömnens frid.
Jon Blund hvart ögonlock med vallmostängeln rörde.
Man Riddaren till sofgemaket förde
Men ingen ro på bäddarne han fick,
Ty BLENDAS ljusa bild den tröttes hvila störde.
Han såg i mörkret hennes blick
Och hennes silfverröst i nattens tystnad hörde.

16.

Ljuft phantasin omkring hans tinning knöt
Sitt milda rosenband. Han blundade och njöt.
Han såg den skönas barm af nyfödd kärlek svalla.
Han såg i Månens halfva dag
De slöjor lyftas eller falla
Som döljde sinnets trollbehag,
Han kände henne ömt hans kärlekseld besvara
Men ack! i tankan blott och snart i drömmen bara.

17.

Emedlertid tog stormens vrede slut
Och himlens skyar gräto ut.
Sjelf, bådad af sin morgonstjerna,
Steg Solens rosenröda Tärna
I blomsterkrans och purpur skrud
Ur österns gullport fram att båda Dagens Brud.
Från sängen Riddaren snart ryckte sina leder
Och gick, frisk luft att ta, i blomstergården neder.

18.

Ur Oceanens dolda sköt
På himlahvalfvet fram den väna Solen bröt.
Högt sjöngo lundens musikanter
Den ljusa himlabrudens lof.
Den jord, som formlös nyss i nattens chaos sof,
Nu härligt, glittrande i smycken af demanter,
Emot sin gyllne Syster log,
Som hennes anlete med skimmer öfverdrog.

19.

I blomstergården OLOF gick.
Af perlor drypande sig parkens frugtträd höjde
Och glindrade mot Solens blick.
Sin känsla och sitt lif hvar fjärill åter fick,
Hvar blomma reste glad det hufvud nyss hon böjde
Och ögat knappt ett spår af nattens fasor röjde.
Blott här och der en sköflad ros man såg,
Blott här och der en lilja dignad låg.

20.

Men i en sal, af späda qvistar väfd,
Den milda ambraångor fylde
Och Solens eld af löfven nästan qväfd,
Med rosenskimmer mildt förgylde,
Ur sängen flygtig re'n den sköna BLENDA satt.
I liljehand hon lockig tinning sänkte.
Så mildt dess öga var och kinden glödde matt.
Hon suckade och på sin kärlek tänkte.

21.

Dess svarta hår, som ej ett band tillsamman höll,
Hvars lockar ingen ros och ingen perla prydde,
För vindens anda långsamt flydde
Och öfver skuldrorna i spridda vågor föll.
En ensam underkjol sågs vadans bildning röja,
Med formen af en smånätt fot
Och öfver tröjans rand den späda barmen höja
En skymt af sina marmorklot.

22.

Nu OLOF kom — hvad himmelsk syn
För Riddaren! — hvad glädje upp i skyn!
Förvirrad, darrande, förlägen,
Hon ville fly, men OLOF stängde vägen
Och utbrast rörd: »Dröj, sköna ängel, qvar
Du morgonkylan re'n nog tidigt trotsat har.
Nu mera är det ingen fara,
Se! luften stilla är, känn solens värma bara.»

23.

Hvad BLENDA svarade härpå
Jag ej i krönikan kan hitta.
Nog af, jag ser dem bägge två
Re'n under löfvens hvalf i tukt och ära sitta.
»Din faders trädgård vacker är»
Begynte Riddarn nu, »hvad rosor blomstra der.
Dock hvart jag heldst vill ögat vända
Den fagraste bland rosor är dock BLENDA.

24.

Min Gud! hvem hade väntat sig
I Smålands furubygd så mycket skönt att finna.
Från min bestörtning knappt jag hunnit sansa mig
Och känner detta hjerta brinna
Och känner att jag snart förgudas eller dör.»
I parenthes jag nämna bör,
Att BLENDA ej förstod ett ord, som Riddarn sade;
Gud vet i dylikt fall hvad svar hon lemnat hade.

25.

»O änglabild!» for Prinsen fort,
»Af ödet hvilken nyck, att skänka dig åt bygder,
Der folket blott förstår värdera oxens dygder,
Åt en så vild, barbarisk skogig ort.
Kom lemna dessa låga dalar.
Följ mig till SVENOS hof, till Danmarks kungasalar!
Af tusen facklor skimra de
Och tusen speglar der en skönhet återge.

26.

Som himlens bloss i dunkel midnattstimma
Så tallöst fruar der i gyldne smycken glimma.
Med egen fägrings rätt, med rätt af OLOFS val,
Du skall dock lysa främst ibland de skönas tal.
O BLENDA! detta bröst af evig kärlek lågar,
Förvirrad häpen jag dig frågar:
Säg, BLENDA! vill Du älska mig?
Börd, rikedom och lif allt offrar jag åt dig.»

27.

Sagdt: och i famnen snabbt den frågade han slöt
Och ville på dess mund en nöjets förstling smaka;
Men hastigt för en kraftig stöt
Af BLENDAS knutna hand, han raglade tillbaka.
Den tiden var bland flickor öfligt
Att ej bemöta just så höfligt
En Chevalier, som ung och kär,
Kom deras rosenmund för när.

28.

Medgifvom medlertid — för plump vår BLENDA var.
Förbluffad Prinsen stod vid ett så tydligt svar.
Dock snart han sansar sig och slingrar sina armar
På nytt om flickans lif — att himlen sig förbarmar!
Hur skall det väl till slut med BLENDAS oskuld gå?
Dock, tröstom oss! — hon nöp sin älskling brun och blå
Och slet sig lös och flydde, snabb som hjorten,
Med obesmittad mund, igenom trädgårdsporten.

29.

Men OLOF sina naglar bet.
Hans hjerta svälde högt af kärlek och förtret.
»Du stolta!» för sig sjelf han sade,
»Min seger vore lätt, om endast tid jag hade.
En annan gång Du mera spak lär bli.
Nu måste jag till Lund: snart kanske träffas vi.»
Sagdt: och den rigtigt stötta gästen
Sin ridknekt ropade, och svängde sig på hästen.

30.

Och Prinsen reste natt och dag.
Med silfversporrens hugg och med sitt ridspös slag
Han framåt jagade sin fåle
Och hann omsider fram till portarne af Lund,
När tredje dagens aftonstråle
Förgylde markens blomstergrund.
I ädla fruars krets och Riddares förbund
Höll GRATE här sitt hof. Till honom OLOF trädde
En dag och bugade, och denna hälsning qvädde:

31.

»Hell, segersälle Konung, hell!» —
»Välkommen, frände», Drotten sade.
»Välkommen hem från Manhems fjäll.
Om spiran gaf mig tid, stor lust jag äfven hade
Att dricka öl i Upsala en qväll.
Jag önskade att se de vidtbekanta länder,
Der Asarne i hus förbytt sitt vandringstjäll,
Och SIGGE rest sin thron vid Lögarns glada stränder.»

32.

»O Konung!» OLOF gaf till svar
Och hjertat började af hemlig fröjd att brinna. —
»Ej någon önskan gifs så lätt, som den, att vinna,
Om blott Du alvar dermed har.
Hvad det är likväl bra att se sig kring i verlden. —
Ej Sverige är hvad jag om Sverige trott.
Blott oxar gräsa nu, der Hjeltar fordom bott,
Dygd, ära, redlighet ha farit sista färden.

33.

Kung SVERKER är en gammal tok,
Hur olik den Monark på Danmarks thron vi vörda!
För sig och andra blott en börda.
Fäst vid sitt radband och sin bok,
Han väntar varje stund, att döden är så klok
Hans syslolösa lif att skörda.
Ej sköter han om raska svenners tropp,
Han skulle tåla folk, som plundra blott och mörda!
Nej! munkar göder han och bygger kyrkor opp!

34.

Förlåt, o Kung! mitt öfverdåd,
Om jag fördristar mig att ge ett välment råd.
Ej bättre tidepunct kan väljas,
Att föra krig mot Svenskarne än nu.
Ej år af kamp behöfva täljas,
För käpprapp hopen flyr, för guld de stora säljas.
Och alla till en frukost sväljas —
Hör än en sak — döm se'n, o Konung, Du!

35.

Kung ALLE, Smålands Fylkisdrott,
Som Gauthiods gränsor bör bevaka,
Till Lifflands kust i heligt korståg gått —
Gud vet om någonsin han kommer mer tillbaka.
Blott barn och qvinnor återstå
Vårt segerrika tåg att hämma.
Med busen lätt man kan de förra skrämma,
Och på de sednare Naturens vapen rå.

36.

Ack! gif mig blott en tiotusen Man
Och högt jag svär vid denna klinga,
Vid denna tappra arm! jag Svithiod vill betvinga,
Du Nordens tappra Öfverdrott skall bli och ingen ann.» —
»Din ifver, bästa frände! sakta,»
Föll GRATE in, »jag sjelf i fält vill gå.
Mig lyster sjelf blodhundarne att slakta
Med svärdet först, med bilan deruppå.»

37.

»Min Herre och min Kung», begynte OLOF åter
»Det med din värdighet sig knappt förena låter,
Att som en simpel kneckt du tågar i ett krig,
Der inga lagrar vänta dig.
Du vet det väl från alla verldens tider,
Monarken ordres ger och undersåten strider.
När Generalen segrat har
Då kommer Konungen och sjelf befälet tar.»

38.

»Du talar som en narr,» tog GRATE nu till ordet
Och slog sin knutna hand i bordet.
»Om upprorsfacklan nyss ej tändts på Jutlands fält
Jag ville flytta sjelf till Sverge krigets tält.
Emedlertid må Du med landets Qvinnor börja.
Jag tiotusen man dig till försöket ger.
Bekänn hvad nåd i denna stund dig sker.
När annat blir utaf lät mig i tid det spörja.»

39.

Och OLOF tackade och sig till jorden böjde
Och krigets bud kring Skåne gick.
Ej Bonden längre nu vid plogen lunka fick.
För käppens lärdomar sin krumma rygg han höjde
Och tog en krigsmans ädla skick.
Re'n allt i ordning var — ej fjorton dar det dröjde
Förr'n OLOFS tiotusen man
Mot Smålands gränsor ryckte an.

TREDJE SÅNGEN.

1.

Knappt sjöng i byarne den guldbestänkta hanen
Och knapt ur blåa Oceanen
I morgonskimmer Solen bröt,
Förr'n BLENDA uppe var ur sängens veka sköt.
Tapeter flickan stack med konstförfarna händer,
Och skogar runno tyst för hennes nålsting opp,
Der undan jaktens stål och hundens grymma tänder
I vingadt språng den skygga hjorten lopp.

2.

Med spjut och pilar väpnade
Man såg en flock af jägare
De rädda djuren vildt förfölja,
Som, flämtande och utan värn,
I skogar och moras sig fåfängt sökte dölja
För glupska svalg och vingbeklädda järn.
I hornet stötte en, den andre spjutet fälde,
Den tredje siktade den fjerdes bågsträng smälde.

3.

Men ibland jägarenas skara
En tycktes dock den första vara.
På detta sköna föremål
All rikdom slösad var af phantasi och nål.
Och dock när BLENDA fått den sköna bilden färdig,
Hon suckade och talte så:
»All möda jag mig gjort, men ack! hur litet värdig
Är målningen sin urbild ej ändå!»

4.

Då hördes THORA straxt, dess vän och Tärna börja
»O hvarför sucka blott och sörja?
Snart faller sommarns bleka prakt
För höstens väder, som den skaka,
Från Lifflands kuster snart af östanvinden bragt,
Du ser din ADOLF här tillbaka.
Din kärlek gör förbund med ära, guld och magt,
Du krönes på en gång till Drottning och till maka.

5.

Blott nöjen lifvet dig bebådar,
Med vänligt ljus din stjerna ler.
Med tårfull blick jag mot min framtid ser,
Blott qval och midnatt der jag skådar.
En mörkrets bild, o BLENDA! mig förskräckt
Ur lifvets rosendröm en nattens dröm mig väckt,
Jag hör en älskad röst ur grafvens öknar ila,
Jag ser en kallnad hand, som vinkar mig till hvila.

6.

Du känner att för SVEN till raseri jag brann.
Du känner att min bön hans blygsel öfvervann.
Rörd af den gråt han såg mitt anlet skölja
Och fängslad ömt af dessa armars par,
Han dröjde här vid krigets utbrott qvar
Och nekade att öfver hafvets bölja,
Till ärans fält, sin Kung och sina bröder följa —
Också hans flicka tacksam var.

7.

För Hjeltens krans, den älskarn jag förmente,
En annan segerkrans jag kärligt honom gett.
Hur mången gång i salig ro förente
O aftonstjerna! Du oss sett!
Vår kyrka var den låga dalen,
Som vittnen blänkte nattens bloss
Och messan läste Näktergalen
I gröna lindar öfver oss.

8.

Nyss då i sömnens famn jag låg
Offentlig bröllopsfest åt oss jag ordnas såg.
Re'n satt jag i en krets af slägtingar och vänner
Med hjessan gullbekrönt, med barmen sväld af hopp,
Och väntade att se min älskling, i en tropp
Af bygdens vapenklädda svenner,
Till gården nalkas i galopp,
Att föra mig i Templet opp.

9.

Men länge dock min blick den väntade ej röjde,
Och dagen skred och än min brudgum dröjde.
Snart lystes Salen opp af röda facklors sken,
Djup tystnad bland dess skaror rådde
Och öfver jorden låg en dyster skymning re'n.
Af fålens hofvar nu ett dån mitt öra nådde
Och vännen kom, men dyster och allen,
Ack! vid hans första blick sig hjertat fasor spådde.

10.

Hemsk stirrande och tyst framför sin Brud han stod.
Hans kind var blek, hans klädnad dröp af blod.
»Kom, THORA!» sade han och räckte
Åt mig en vissnad, iskall hand,
»Kom till min Moders tjell och mina fäders land!»
Och facklorna sig genast släckte
Och gäster, sal och allt jag straxt försvinna såg.
Vid sidan af ett lik jag i ett grafhvalf låg.

11.

Hvad kan väl denna dröm mig båda?
Gud! om min älskling blek och kall jag nödgas skåda!
Om grafven blir vår bröllops bädd!» — Hon teg.
En qvalfull tår i ögat steg.
Men BLENDA slöt den sorgsna i sitt sköte,
Ömt gjorde deras gråt och deras kyssar möte.
»Ack!» sade hon: »min THORA! äfven mig
En dröm förskräckt — o hör, och sansa dig!

12.

Mig tycktes nyss, att, ledd af bäckens milda sus,
I ängens famn jag gick, en oskuldsfull Herdinna.
I morgonsolens purpurljus
Begynte träd och kullar brinna
Kring blomstren fjäriln flög, så lekande och glad.
Och rosen dröp af silfverdaggens bad.
Då kom från blåa himlalanden
En Ängel ned med blottadt svärd i handen.

13.

Han sade: »följ mig», och vi gingo.
I sikte snart en blomsterdal vi fingo.
En snöhvit hjord der gick i bete, trygg och fri.
»Bevara denna hjord», den gyldne Ängeln sade,
Och i min hand det skarpa svärdet lade,
»Bevara denna hjord för ulfvens raseri.»
Sagdt: och mot himlen han sig höjde.
Med svärdet i min hand jag stum och rådvill dröjde.

14.

Kom så en ulf från bergen ned
Och lammen för hans anblick flydde.
Men att förfölja dem sig bestien dock ej brydde;
Han, liksom bedjande, fram till Herdinnan skred.
Men i hans sida straxt mitt skarpa stål jag sänkte;
Han suckade och dog och blodet mig bestänkte.
I källan fåfängt se'n jag tvådde fläckarne.
De sutto qvar — än tror jag mig dem se.»

15.

Vid dessa ord hon suckade och teg,
Då fadren in i rummet steg.
Han gaf en vink, att gå, åt THORA.
Hemskt lyftade en suck den gråa hjeltens bröst.
»O BLENDA!» sade han med öm och sorgsen röst,
»Beredd dig gör att sakna och förlora,
Att hemta blott af Gud och af ditt hjerta tröst;
Olyckor närma sig, förfärliga och stora.

16.

I spetsen för en väldig här
Prins OLOF våra fält beträder.
Till våra Tempel snart han härjnings facklan bär,
Han trampar stolt den jord, som höljer våra fäder.
All hvila och all fröjd ett plötsligt dunder stör.
Re'n hvälfver röken hit af våra brända kojor.
Re'n slamret rysande jag hör
Af de åt Svithiod smidda bojor.

17.

Af hopp en stråle jag ej ser.
Hvar gifves väl ett skygd mot farorna, som hota?
Hvad skaror återstå att mota
Vår oväns segrande banér?
Men hända hvad som vill — jag lefvat har med ära,
Med ära ock jag tänker dö.
Trots denna gamla arm, trots dessa lockars snö
Jag svärd och hjelm ännu vill bära.

18.

Den tropp af Ynglingar och ålderstigne män,
Som makligt dröjer qvar i fridens hyddor än,
Till flygtig dam mot våldets bölja,
Mot raseriets vilda flod
Jag sätta vill — glad spiller jag mitt blod
Blott tio Danska män till skuggorna mig följa.
Du BLENDA! måste fly. För dig ej rådligt är
Att längre värnlös dröja här.

19.

Ej långt från denna hemska bygd
Ett fredligt kloster står, i mörka granars skygd.
Der stiga rökelser och psalmer
Mot dystra hvalfven evigt opp,
Från gudavigda Nunnors tropp,
Som jordens rosor glömt för himmelrikes palmer,
Dit hinner icke tidens flärd,
Ej dånet af en grym och brottslig verld.

20.

En helig klosterfru befaller
De rena himlabrudar der,
Som dväljas mellan skumma galler.
Af ålder krökt dess rygg väl är,
Men öfver jordens låga grunder
Stolt sväfvar hennes själ, för Gud och helgon kär.
Hon botar med ett ord den sjukes qval, och under
Gör blotta drägten, som hon bär.

21.

När mörkret höljer jordens dalar
Och stjernorna i blåa äthern le,
När sömnen mödans barn hugsvalar
Med änglarne den helga Qvinnan talar.
Guds moder sjelf, från himlens ljusa salar,
Nedstrålar till den bedjande.
Sök denna fruens nåd att vinna!
Ett säkert skygd Du skall i henne finna.

22.

Nu skynda dig en häst att taga.
Bed THORA följa med och skynden Er i traf,
J bägge två, till klostret af.
En gammal tjenare skall troget Er ledsaga.
Men förr'n af dig jag tar mitt slutliga farväl,
Det tillhör först din far att lätta,
Ifrån en hemlighet, sin själ.
Den angår dig — jag vill den straxt berätta:

23.

Den tappre GRIM din stamfar var
På mödernet. — I hedendomens dar
Han spiran öfver Småland förde.
För GERD, den skönaste av Skandiens mör, han brann,
Från hennes älskare med vapen flickan vann
Och henne segrande till Freyas altar förde.
Det var, o BLENDA! som jag tror
Din mormors mormors mormors mor.

24.

Knappt Månen efter bröllops natten
Man nio gånger än sitt klot förvandla sett
Förr'n GERD sin man en dotter gett,
Som sades ej med fröjd mottagit denna skatten.
Skön som en nyfödd rosenknopp,
Ljuf, menlös, leende, som flickans blyga hopp,
Hon log sin hårda far till möte,
Ur perlbeprydda vaggans sköte.

25.

Men denne, som en Son af Gudarne begärt
Nog litet tacksam var för gåfvan, de beskärt,
Och föga feltes att i vreden
Han kastat ungen ut för korparne på heden,
Åt fiskarne till måltid den förärt.
I flere hus var så, de tider, seden.
Då kom på borgen upp en hundraårig mö,
Med rynkigt anlete och lockar utaf snö.

26.

Uti sin hand en dolk hon bar,
Den samma, hvilken nu jag fram ur barmen tar.
Af ädelstenar, se! det gyldne stoftet glimmar
Och som en stråle udden strimmar.
»Blygs, GRIM!» så föllo Gummans ord,
»Blygs att besluta flickans mord.
Med denna dolk, av dennas ätt, en Qvinna
Skall rädda Skandiens bygd och Jutland öfvervinna.»

27.

Hon fälde stålet och försvann;
Ej nånsin mer man Gumman återfann.
Men dolken gick i flere leder
Åt äldsta döttrarna av GERDAS stam i arf,
Och efter långa tidehvarf
Hann slutligt till din moder neder.
Åt dig i dag jag honom öfverlemnar.
Bevara den — få se hvad ödet dermed ämnar.

28.

Farväl min Dotter, o farväl!
Ej föddes ROLF att dö som träl.
Snart skall mitt fria blod ifrån en valplats röka,
Snart skall i Månens sken min vålnad dig besöka.»
Han teg: men BLENDAS själ bestormades av qval.
Från hennes kind nedvällde perlefloder.
Så Freya fordom grät i Folkvangs gyldne sal
Guldröda tårar öfver Oder.

29.

»O fader» sade hon, »din tidning dödar mig.
Hvad skall det af min framtid blifva?
Ett rysligt fjärran öppnar sig.
Skild från min barndoms stöd, för evigt ryckt från dig
Skall ingen glädje mer mitt sjuka hjerta lifva.
Försvunnen är min ungdoms rosendröm
Och alla hopp mig öfvergifva,
Bortvaggade af tidens ström.

30.

Tag denna grymma dolk, o fader! dock igen.
Hvad gör en Qvinna väl med den?
Att föra mordets stål ej nånsin vänjes BLENDA.
Hon sköte blott sin nål, sin harpa och sin slända!»
»Behåll,» gaf ROLF till svar, »o Dotter! detta järn,
Om ej till annat, till ditt värn.
Hvem vet hvad dessa tider kräfva?
Bland röfvare i öknars famn vi sväfva.»

31.

Och BLENDA stålet tar, fast hennes tårar flöda,
Och vid sin gördel fäster det.
Men THORA medlertid i älskarns armar grät.
Förlorad var dess suck och fåfäng all dess möda
Att åter fängsla ynglingen.
»Jag går min förra skuld att gälda och att blöda,
Farväl!» han ropade, »vi träffas snart igen,» —
Och slet sig lös — »här eller hos de döda.»

32.

Af THORA följd, med sönderliten själ,
Nu BLENDA gick ur fadrens salar.
Af sina kullar, träd och dalar,
Hon tog ett sorgeligt farväl.
Till häst nu flickorna med stumma tårar stego
De redo suckande och tego.
En gammal trogen tjenare
Till klostret dem ledsagade.

33.

Och Mundilfares Son, ur midnatts-molnen, re'n
Kring jorden andades sitt bleka silfversken.
Allt var så tyst. Blott vakteln sjöng i rågen,
Från bergen dånade den skumbetäckta vågen
Och mot de resande en racka, någon gång,
Sin hälsning skälde, arg och vrång,
Förr'n BLENDA hann till den bestämda orten.
Ledsagarn dundrade på höga kopparporten.

34.

Den öppnades. En åldrig Mö
Uti en rymlig sal de bägge sköna förde,
Der blott en lampa sågs sin matta halfdag strö,
Der ljudet rysande af sina fjät man hörde.
Men BLENDAS själ af qval bestormad var.
Tyst, som bland liljor vestanvinden,
Dess hjerta suckade och på den bleka kinden
En perla rann, som daggens klar.

35.

Mot THORA vände hon sitt våta ögonkast.
Ej hittills med ett ord sitt bröst hon lättat hade,
Men klosterjungfrun steg i hast
Emellan vännerna och sade:
»Välkomna hit från verldens gny.
Ej i en bättre hamn er julle kunnat stanna.
Derute skiftar allt som Nedan eller Ny.
Ovanskligt strålar här det eviga och sanna.

36.

Tro mig, förträffligt man här mår.
Väl brukar drufvans saft vid bordet aldrig flöda
Och sällan kött man smaka får —
Matsedeln just ej gör vår kokerska stor möda,
Men trägåln rofvor har och gurkor och spenat
Och dammen ofta ger en fisk på våra fat.
Nå nå en Nunna ej behöfver blott sig göda.
Och hvad är kroppens spis mot själens gudamat?

37.

Ja, stället bättre är än I kan hända tro.
Väl lite mörkt och lite trångt vi bo,
Men åt vår Gud dess bättre rum vi gifvit.
Med ospard kostnad, ospard flit
Vår klosterkyrka smyckad blifvit
Och Pater Bernhard sjelf, som ofta kommer hit,
Har sagt att guldet blott gör tusen plåtars värde.
Den mannen mån J tro! en kaxe bland de lärde!

38.

En messingskrona der från taket hänger ner.
På altar't brinna ljus så härliga och klara,
Att själen hjertligt däråt ler
Och tänker: ack hur grann lär icke himlen vara!
Och våra klockor ha ett dån —
I skulle höra dem — när de till bönen ringa
Begynner det så ljuft i skog och berg att klinga
Väl tjugu milar härifrån.

39.

Men Herre Gud! hur man kan stå
Och prata tiden bort ändå!
Låt se! hvad skulle jag uträtta?
Jo, jo, jag måste först till Abbedissan gå,
Er ankomst henne att berätta,
Den goda frun befallte så.
Ni kan emedlertid på bänken der Er sätta. —
J ä' väl trötta, stackars små!»

40.

Hon gick. Men BLENDAS gråt på bleka kinder flöt,
Och sorgsen, i sin famn sin sorgsna vän hon slöt.
»O THORA!» sade hon, »hvar äro fordna dagar?
Hvar denna yra himlatropp
Af milda, rosenkrönta hopp,
Som dansade kring mig och sjöngo nöjets lagar?
Ack! glädjens Sol har ändat re'n sitt lopp;
I skymningen jag öfvergifven klagar.

41.

Hvar äro, THORA! nu de stunder
Då, under svala hvalf af sommarns gröna lunder,
Vi sväfvade i menlösa begär
Och sökte tufvans purpurbär?
Hvar dessa ögonblick, då under höga linden,
Af mången bindel prydd, af mången blomsterkrans,
Med bygdens muntra barn vi hastade i dans
Och barmen hänryckt slog och glädjen brann på kinden?

42.

Ack! dessa tider ha försvunnit.
En gång, med gyldne sken, min lyckas stjerna brunnit.
Ej tänder sig dess milda stråle mer.
Min älskling och min far jag aldrig återser.»
Hon gret, men rasande af smärta
Slöt THORA henne till sitt hjerta,
Och ropade med hemsk förtviflad röst:
Den ifrån djupet kom af ett förkrossadt bröst.

43.

»O! måtte alla stridens glafvar
Sig vända härjande mot denna qvalda barm!
Dödsrike! slit mig ned med grym, förfärlig arm!
O! sluken mig, J nattbetäckte grafvar!
Min brudgums sista kyss på mina läppar brann,
Hans afskedsgråt vid detta hjerta rann —
O ve! o ve! för sista gången
Slöt THORA i sin famn den himmelskt sköna fången.

44.

Se BLENDA, se! hvad skymtar der?
Af lampans sken beglänst, i hvita svepnings kläder,
Ett spöke står — ack! huru kär
Är ej dess anblick mig! hvad den mitt hjerta gläder!
Det skuggan af en ung, olycklig Nunna är,
Som, från sin kärlek skild förtvinat ensam här.
Hon vinkar mig — jag kommer, o J hamnar!
Att grafvens natt mig genast famnar!»

45.

Hon teg: dess hufvud sjönk på BLENDAS skuldra ned.
Men Abbedissan in i dunkla salen skred.
Tyst som ett sagta vestanväder,
Men ärbar dock oändligt mer,
Smög BLENDA fram, sjönk för den höga ner
Och kysste fållen af dess kläder.
Men Abbedissan stod i vördigt klosterskick
Och såg på BLENDA ned med forskarinnans blick.

46.

Dess rygg var krökt af centnertunga år
Och pannan äfvenväl förrådde tidens spår.
Kring hjessans silfverklot ett snöhvitt dok sig bredde,
En kålsvart mantel ner för mumiens länder föll,
Midt öfver vissna bröst ett crucifix sig tedde
Och i sin torra hand ett radband Gumman höll.
En könets dyrkare värderat henne föga,
Dock lyste majestät ur hennes stränga öga.

47.

Nu BLENDA fick en vink att stiga upp från jorden.
Straxt sade Klosterfrun högtidligt dessa orden:
»Jag känner Dig: i sömnens famn
Jag ofta sett din bild och nämnas hört ditt namn.
Välkommen, BLENDA! hit i dessa fredens trakter.
Välkommen hit i glömskans tysta vrår!
Dock länge Du ej här dig uppehålla får.
Alsmägtigt öfver dig befalla högre magter.

48.

Hvad ödet outgrundligt är!
Fast änglarne dess gyldne taflor skåda,
De ej förstå hvad mening strålar der,
Ej har jag godt att dig bebåda.
Hör BLENDA! hör, och dig att rysa lär.
Det är din blick, som Gauthiod bragt i våda,
Som tändt det härjnings bloss vår stolta ovän bär
Och hyddor och palats med jämrens brand förtär.

49.

Det är för dig som Manhems Söner falla
I mordiska förstörings krig,
Som faderlösas gråt och Enkors tårar svalla,
Som hundra jämmerrop mot himlens rymder skalla
Och hämndens viggar nederkalla —
Det är, o arma barn! för dig,
Som snart en åldrig far åt Döden offrar sig.
Det är för dig vi lide alla.

50.

Prins OLOF har dig sett. Begär ej veta mer.
Hans bröst af vilda lågor brinner.
Förr'n i sitt våld han offret ser
Ej någon ro hans tända hjärta finner.
En blodbetecknad väg han mot ditt sköte går.
En jagthund lik han vädrar dina spår.
På Lapplands fjäll Du fåfängt dig fördöljer.
Han äfven der sitt villebråd förföljer.»

51.

Af dessa ord förkrossad flickan blef.
Förtviflad sina hår hon ref.
»O himmel!» ropte hon, »hvad nödgas jag att höra!
Det är ej nog att skuldfri vandel föra.
Man måste ej ha varit till
Om man förbannelsen (hvad fasa!) undgå vill.»
Hon teg: dess myckna gråt den gamlas ömkan väckte
Åt BLENDA mildt sin hand med dessa ord hon räckte:

52.

»Var mot förtviflan på din vakt!
Förtörna ej den Gud som all ting rättvist skickar.
Vet, samma Ängelen, som detta allt mig sagt,
Som dagat ödets natt för mina skumma blickar,
Mig äfven den försäkran gaf,
Att Du, o BLENDA! sjelf skall Gauthiods bygder rädda
Och dess förföljare en graf
Inunder Smålands tallar bädda.»

53.

»Hvad», ropte BLENDA, »kan väl jag?
En Qvinna, darrande och svag
Hvad kan hon mer än sig med tårar hämna
Och straffet klagande åt himlen öfverlemna?»
»Jo,» sade Gumman, »hon kan mer.
Lär dig att ormens list med dufvans fromhet para.
Vet, åt den svagaste en rättvis Gud dock ger
Ett vapen och en konst att sig försvara.

54.

Min Dotter! nu till hvilan gå
Och sök i slumrens famn en flygtig ro att finna.
Hvad värf du fylla bör, hvad öden förestå
Du af en dröm, kanske, skall snart upplysning vinna.»
Till sofgemaket BLENDA skred
Den sorgsna THORA henne följde.
På hvar sin bädd de sjönko stumme ned
Och kuddarne med gråt, en hel Guds natt, de sköljde

FJERDE SÅNGEN.

1.

Men BLENDAS fader medlertid
Budkaflar vidt kring Småland sänder
Och manar ynglingar och gubbar opp till strid,
Ett budskap utom dess till Liflands rika stränder
Han öfver hafvet skickade,
Att Konung ALLE kunskap ge,
Om hvad som skedde i hans länder
Och om hans återkomst rätt underdånigt be.

2.

En tår på gubbens kinder rann,
Då han sin lilla här församlad såg på slätten.
Tyst i sitt hjerta suckar han:
»Välkomne fiender! och af vårt blod Er mätten!
Doch högt vid himlarne jag svär
Vid denna högra arm, vid denna trogna pampen,
Som gjort så mången gång besked för sig i kampen,
Er seger skall bli dyr, fal blott för blod den är.»

3.

Men OLOF, lik en storm, mot Gauthiods bygder tågar.
Af flammor nattens himmel lågar
Dch solen qväfs af tända hyddors rök.
Tvåhundra Ryttare förut han täckes skicka
Hos ROLF att göra ett besök,
Och genast spana opp hans flicka,
Hvar heldst hon troligtvis sig kunde undansticka,
I källare, i vind, i lada eller kök.

4.

Att fylla Prinsens vilja opp
Med fälda tyglar straxt de ila.
Vidt öfver berg och mo, i hvinande galopp
Och sporra hästarne och ge sig ingen hvila.
På afstånd snart de hundra lansar se
Ett dunkelt återsken mot dagens strålar ge.
Det Smålands häreu är. Den Skånska nästan gråter
Och längtar darrande till fat och gryta åter.

5.

Men Herr von Hasselberg, som förde troppen an,
En gammal ärlig Tysk. en ägta Riddersman,
Som på de sinas mod sig icke lita torde,
Af hästen hoppade, och — gissa hvad han gjorde?
Jo, af en rönn, som tätt vid vägen stod
Han skar en påk, så knölig och så god
Och framför fronten gick — så sant jag skrifver ärligt, —
Och larmade och skrek förfärligt.

6.

»J dumma oxar! gån J på!
Med denna påken, brun och blå,
Jag annars Eder rygg skall slå.»
Sagdt: och på hästen raskt han sig å nyo svänger.
Hvad under dock en rönnpåk gör!
Se! modets flamma straxt i fega bröst sig rör,
Blott pligtens gudaröst man hör,
Framåt, framåt med hurrarop man tränger.

7.

Standaret fladdrade och kopparluren röt.
Straxt Skånska Rytteri't med blottad sabel bröt
Förfärligt in bland Smålands härens leder,
Vidt öfver ängarne sig kampens fasa gjöt,
Och männer stupade och blod i strömmar flöt.
Så gisslar haglets skur de torra axen neder,
När hväsande han far ur molnets sköt
Och hemsk förödelse kring rika slättland breder.

8.

Väl tappert fienderna möttes.
Till skaftet mången pil väl satt i Jutars barm
Och mången Skåning modigt stöttes
Ur sadeln af en Småländsk arm.
Men fåfäng strid — den pantsar-klädda troppen
ROLFS här allt mer i trängseln dref.
Här grymt en panna klufven blef,
Och der ett hufvud flög tre alnar ifrån kroppen.

9.

Här kröp ur öppnadt bröst en sårad lunga fram,
Och der en hand i blod vid egarns fötter samm.
En föll i smutsen på sin haka,
För sabeläggens vilda slag
En annan raglade tillbaka
Och matt i synen böd farväl åt Sol och dag.
Hvarthän man heldst sitt öga vände,
Blott skri och jämmer och elände.

10.

Re'n flygten börjad är, men ROLF står qvar och strider.
Kring honom blixtra svärd, kring honom regnar blod,
Dock svigtar ej hans arm, dock vacklar ej hans mod.
Förödelse hans klinga sprider.
Han liksom står i en förtrollad ring.
Qvarnvingen lik, när den i stormen skenar,
Han svänger ljungande sin långa pamp ikring.
Till marken falla straxt hans fiender som stenar.

11.

Från honom icke långt din älskling, THORA! fäktar.
Men snart hans veka arm ej längre motstånd mägtar.
För sabelns hugg han störtar blodig ner.
ROLF sjelf, af sår betäckt, till slut man stupa ser.
Nu alla fly. Blott få sig lyckligt undansticka
I dälders famn, på skogbevuxna fjäll.
De fleste redan samma qväll
Med Oden mjöd i Walhall dricka.

12.

Snart kom Prins OLOF sjelf att stridens fält beskåda,
Glad att för denna gång ha sluppit all dess våda.
Han Herr VON HASSELBERG vid handen vänligt tog
Och sade: »skada blott att leken ända tog
Så obeskrifligt fort, att jag ej med fick vara
På detta präktiga kalas.
Hvad fröjd att hjelmar slå och hufvuden i kras!
Jag hade just ej tänkt att mina svärdshugg spara.

13.

Ack! vore endast nu min sköna fånge här!
Men Solen sjunker, hvarför dröja?
Jag mellan kullen ser en farväg der sig böja.
Jag känner den igen — till BLENDAS hem den bär.
Kom, HASSELBERG! — Du skall få se en flicka. —
Ack! hjertat börjar re'n af häftig tjusning picka —
En landtlig skönhet, ja, en nittonårig mö,
Som morgonstrålen röd och hvit som nyfödd snö.

14.

Sänk dig i vågen, gyldne dag!
Nej! qvardröj heldre att bestråla
De ljufva, himmelska behag
Som för mitt öga snart sin nakna fägring måla.
Kom HASSELBERG — mitt hjerta slår af hopp.
Ej mitt begär kan uppskof tåla.»
Sagdt: och de redo i galopp,
Ett moln af dam steg öfver vägen opp.

15.

De kommo fram. Lång näsa OLOF fick.
En mensklig varelse ej teddes för hans blick,
En mensklig röst derinne man ej hörde.
Allt var så tyst: en råtta ej sig rörde.
Förtviflad, lågande och kär
Gick OLOF rum från rum och sin Gudinna sökte.
Förgäfves — hvarje steg hans oro blott förökte
Hans kärlek, vrede och begär.

16.

Hur blef han väl till mods när upp i jungfruburen
Han ilade på hoppets vingar buren.
Ack! den är tom. Af BLENDA blott en kjol
Behänger pittoreskt en stol.
Och midt i rummets famn en yppig bädd sig höjer,
Hvars åsyn ängslar och förnöjer,
Så lånar Månen än sin glans af dagens Sol
Fast denna redan djupt i Oceanen dröjer.

17.

Sängtäcket kastadt var tillbaka.
Sådan den BLENDA lemnat har,
Då sista gången der hon sömnens ro fått smaka,
Sådan står sängen än. På fyra hela dar
Sågs ingen hand de bolstrar skaka,
I hvilkas kärliga förvar
Man lätta dälder ser af änglakroppen tryckta.
Att ömt betrakta dem ej OLOF kunde lyckta.

18.

»Här,» tänkte han, »här låg min Troll-gudinna.
Af rosendrömmar här till sömns hon vaggad var,
Ack! detta örngodt nyss dess sköna hufvud bar.
Af andra tyngder här jag tror mig gropar finna,
O! huru qväljs, hur lågar ej min själ!
Den är så full, men handen tom likväl.»
Och ned på sängen sjönk den älskogskranka dåren
Och kysste rörd de välbekanta spåren.

19.

Karlvagnens gyldne bloss sig tände i det höga,
Och dalen log i stilla månsken klädd.
Med tårar i sitt vakna öga
I klostret BLENDA låg på slumrens tysta bädd;
I hörnet midtemot hon vännen snyfta hörde,
Förtärd af namnlöst kärleksve.
Djupt hennes smärta BLENDA rörde.
Men ack! förkrossad sjelf hvad tröst åt andra ge!

20.

Och hastigt nordanstormen röt
Och granen skälfde och för vinden
Sin dunkla krona böjde linden.
Tjockt mörker himlen öfvergöt
Och Månen lutade i svarta skyar kinden,
Och midnatts hanen gol och klostrets bandhund tjöt.
Men BLENDA darrade som hinden
Vid jägarhornets skall i skogens djupa sköt.

21.

En hastig ljungeldstråle lyste
Igenom gallret ned på den förskräckta Mön.
Hon knäppte händerna till bön,
Hon skalf, hon svettades hon ryste.
Och se! med klufven hjelm och drypande af blod
För Dotterns säng dess bleka fader stod.
På hjertats tomma trakt han sorgligt handen lade
Och långsamt dessa ord med dyster stämma sade:

22.

»O BLENDA! känner Du igen
Din far, din skyddare och vän!
Ej skenet af den rosenröda dagen
Skall fägna detta öga mer.
Mig har en mordisk lans i natten störtat ner.
I regnets kalla droppar tvagen,
Af bistra hagelskurar slagen,
En måltid på mitt kött åt korparne jag ger.

23.

Vid sidan af en mossig sten
Mitt lik på slagtningsfältet hvilar.
Snart hvitna mina nakna ben,
Snart slungas de omkring af stormens vreda ilar.
Men detta ej min värsta oro gör.
Mig qväljer hämndens glöd och Svithiods öde.
Tro mig i grafven än de sinas rop man hör
Och hatets brand än flammar hos de döde.

24.

O BLENDA! gäcka ej mitt hopp!
Till storverk ödena Dig ämna
Flyg, rädda Manhems bygd! flyg, och din fader hämna!
O! när med straffets dolk du ändat Jutens lopp,
Gå, BLENDA! uppsök då min obegrafna kropp,
Antvarda den åt vigda mullen
Och res en väldig häll, med kors och runor, opp
Vid foten af den sorgsna kullen.»

25.

Sagdt: och han återsjönk i jordens dunkla famn.
Men strax vid THORAS bädd man såg en annan hamn;
Hans blick till henne ned sitt matta skimmer sänkte.
Af djupa sabelhugg hans anlet märken bar,
Hans rustning söndersplittrad var,
Och blodet kring hans fötter stänkte
Och rysligt grinade af purpursår hans bröst.
Han gret och talade med dödens hemska röst:

26.

»O THORA! känner Du din sorgsna älsklings bild?
Förbleknad är hans kind, hans blod på marken spild.
Ett mordiskt järn mig banesåret gifvit,
För svärd jag fallit har, af fålar trampad blifvit.
Bedrägligt, THORA! var mitt hopp.
Ej skulle jag din hand i dödsminuten trycka.
Ej med en eldkyss Du min Ande hemta opp
Och mina brutna ögon lycka!

27.

Ack i mitt tomma bröst en afgrund likt det svider
Det grymma sår af Danskens arm jag fick,
Än flammar der den eld som tändes af din blick.
Af kärlek och af hat på en gång själen lider.
Ej skall jag njuta rast och ro
Ej kan jag Edens fält bebo
Ej himlens gyldne salar nalkas
Förrän i blod min skugga svalkas.

28.

Se'n vill jag nöjd den låga jorden lemna.
Det måste ges ett mål för hjertats eldbegär.
Du sjelf ej evigt dröjer här.
Dö THORA, dö! men innan dess mig hämna!
Gack, sväll med raseri din barm
Flyg, väpna ljungande med hämndens stål din arm. —
Men ack! jag måste fly — re'n sjunger gyldne hanen
Och morgonrodnan går ur blåa Oceanen.»

29.

Teg: och han spårlös sjönk i jorden åter ned
Men BLENDA reste sig och svor en helig ed:
»Må tusen qval mitt hjertas fibrer pressa!
Må blixten, hotande och vred
Beständigt sväfva kring min hjessa!
Mig qvälje spökens tropp i nattens djupa fred,
Mig jage ur min sömn de svartaste af drömmar,
Tills OLOFS blod för dolken strömmar!»

30.

Sagdt, och hon steg ur sängen opp.
Re'n Solens guldvagn fram af hennes Tärna kördes,
Och herdehornets ljud ur väckta byar hördes,
Då BLENDA, bäfvande, till Abbedissan lopp.
»Förlåt mig,» säger hon och ned för Gumman dignar,
»Förlåt den frihet jag mig tar.
Men tiden skyndar re'n — från klostret straxt jag far.
Att innan dess Ni mig välsignar.

31.

Jag får ej dröja qvar. Ur grafvens mörka sköte
De dödas skuggor höja sig.
Med väldig röst de kalla mig
Till nya farors hot till nya plågors möte.
Ur detta lugnets hem; ur dessa murars vakt
Jag ryckes af en okänd magt
Jag måste bort och Svithiod rädda.
Åt Jutarne jag måste grafvar bädda.»

32.

På BLENDAS sänkta hufvud lade
Abbedissan nu sin hand och sade:
»Gack, o min Dotter, gack och blif
En annan Judith och Debora.
Gack, segerns palm ur Jutens händer rif,
I sina egna nät de brottslige förlora.
Må himlen se med kärlek ned till dig,
Och gyldne änglars tropp omsväfva mildt din stig.

33.

Men lät oss verket först med böner heligt börja.»
Teg; och af BLENDA följd till klosterkyrkan gick.
Än Templet sågs i helig skymning sörja,
Knappt fenstren rodnade för morgonstrålens blick.
Tyst sjunker Gumman nu för höga altar't neder
Och knäpper händerna i helgonmässigt skick.
Kring hennes anlete sig andaktsglorian breder.
Blott några steg från henne BLENDA beder.

34.

Abbedissans bön var nu till ända.
Hon uppsteg; innan kort ock BLENDA.
En fana Gumman ner från kyrkomuren tar.
Dess stång förgyld och snöhvit duken var.
Guds moder, krönt af ljusa strålar,
Med barnet vid sin barm der prålar
Af Cherubs hufvuden en gullbevingad tropp
Kring henne flaxar ned och opp.

35.

Den gamla nu till orda tog:
»Kom, BLENDA, kom! En sjuttonårig flicka
Jag slöjan knappt i fjorton dagar bar,
Förr'n mig en Ängel böd att denna fanan sticka
Och vårda den till stunden kommen var.
Din vålnad mången gång, att den med gråt begära,
Till mig i drömmen kommit har.
Tag den emot: värd är du den att bära.»

36.

Teg, och den höga en gång än
Meddelade välsignelsen.
Till klostret BLENDA genast hastar,
Af THORA följd, hon sig på hästen kastar
Och fattar tygeln — straxt i traf
De rida öfver berg och enebackar af.
Hvarthän de ridande ej veta.
Men hästarne sig sjelfve vägen leta.

37.

Re'n dagens gyldne Brud mot Vesterns portar skred
Då slutligt våra Riddarinnor
Anlände till en stor, omätlig, ljungklädd hed.
En tallös hop der fanns af skrämda barn och qvinnor,
Som under himlens blåa tak
Församlats flygtige, vid krigets hemska brak.
Hvad ynklig syn! den kunnat stenar röra.
Hvad intryck måste den på BLENDAS själ ej göra!

38.

Trots föremålens mängd, som för dess blick sig ter,
Hon samma jämmerbild dock hos dem alla ser.
En moder trycker der sin älskling till sitt hjerta,
Här strömmar flickans gråt på bleka kinder ner.
En blickar upp mot skyn, med stum och tårlös smärta,
Och convulsiviskt en förtviflans löje ler.
En tredjes rop i höjden skallar,
En fjerde galen är och myser blott och trallar.

39.

Af kärror rundt omkring, en vagnborg slagen är.
En mängd af husgeråd syns innanföre der.
En gammal spinnrock än man röjer,
Ur fosterbygdens hydda förd.
En kraslig väfstol än sig höjer,
Ej mer af flickans arm, vid muntra sånger rörd.
I högar vräkta, huller buller,
Ses kittlar, grytor och kastruller.

40.

I gräset medlertid rätt mången tunna hvilar
Af porsöl full och bukig som en Prost,
Och mången skinka, mången ost
Ifrån sitt bord förföriskt smilar.
Ej efter sofvel här, insaltadt, rökt och härrskt,
Behöfver ögat länge söka.
Än mera — man det ser, helt lefvande och färskt,
Skenbarligen bland menniskorna spöka.

41.

En liten gris, vid modrens bröst,
Upphöjer än sin späda röst.
Än af en rackas glafs, dess vrede man förspörjer.
Än jamar der en katt, än bölar der en ko,
Så hjertligt att man skulle tro,
Det öfver Smålands fall hon sörjer.
Der bräkar lammet fram sitt lilla hjertas qval.
Guldkammig hane der farväl åt Solen gal.

42.

Men knappt fick en af Qvinnoskaran se,
Med fanan i sin hand, den änglasköna BLENDA
Till häst på kullens topp sig jemte vännen te,
Förr'n allas blickar dit sig vända.
De tro sig skåda två af sälla Andars tal,
Nedsväfvande med tröst ur stjernprydd himlasal.
Straxt tystnar jämrens röst och alla tårar stanna.
De sjunka ned och skria Hosianna!

43.

Och lik en strålfull bild ur sagans gyldne tider
Till Qvinno-lägret fram den hulda sköldmön rider.
Kring skuldrorna dess lockar gå i dans,
En perla tyst på kinden skrider,
Der ifrens eld sin rosenflamma sprider
Och ögat strålar ljuft i öfverjordisk glans.
Hon talar: hennes röst är mild och stark som tonen
Af harporna vid gudathronen.

44.

»O vänner! stigen upp och lysnen till min röst,
Mån tårarne, som från mitt öga rinna
Och qvalets suckar från mitt bröst
Har öfvertygat Er att blott en dödlig Qvinna,
Förlorad, flygtig, utan tröst,
Har ilat hit att sina likar finna.
Ur fridens blomsterdal af krigets åskor skrämd
Är all dess känsla qval och all dess önskan hämnd.

45.

Mitt namn är BLENDA, o J vänner!
Den tappre ROLF min fader var.
Fins någon ibland Er, som ej hans dygder känner?
Ack! aldrig mer han kopparbågen spänner
Och ilar glad till vårt försvar.
Ack! BLENDAS glädjegråt och hennes kyss ej bränner
Den ömma handen mer af en förgudad far.
För krigets lans han stupat har.

46.

Hvad skall vårt framtids öde blifva,
O syskon i bedröfvelsen!
Hvad? skola döttrarna af frie Svenske män
Åt Jutens band sig tåligt öfvergifva?
Af våra älskares af våra fäders blod
De komma rykande, det fräcka våldets skaror.
De komma brusande likt vårens vilda flod.
Mot våra farors hot hvad äro dödens faror?

47.

Hvad? skola krigets härjningsbloss
Till bröllopps facklor bli åt oss.
Snart ALLES flotta återvänder
Med ära och med rof från Lifflands rika stränder.
Hvad? skola Gauthiods Söner då
Blott Danska frillors flock bland sina Brudar finna?
Nej! svärdet förr oss stycka må,
Förr i en afgrund vill jag brinna.

48.

Mig gaf en Ängel denna fana
Och böd mig i dess skygd ledsaga Edra fjät
På frälsningens och hederns bana.
O! sen, från himlens famn, i saligt majestät
Hvad milda, ömhets fulla blickar
Maria ned till Eder skickar!
Hon Edra tårar ser, hon hör Er klagoröst
Och moderskärlek bor i hennes kyska bröst.

49.

Hvem följer mig. Ej makligt här
Vi vilje vänta röfvarbandet.
Nej! hastom längre upp i landet
Och låtsom flygt tills allt i ordning är.
Re'n hör jag krigsmusik från bergen åter skalla.
Begifvom oss åstad — vår fiende är när.
Dock skiljom oss ej åt — nej, må förente alla
På en gång hämnas eller falla.

50.

Ett härligt gästabud jag tänker laga till.
Med vin begynner en, med blod en annan slutar.
Ett kostligt mjöd åt mina Jutar
Jag oförtöfvadt brygga vill.
Lät oss på flygten ej förgäta
Allt hvad som dugligt är att dricka och att äta.
Medtage utomdess, vår svaghets sista värn,
En hvar sitt lilla slipta järn.»

51.

Hon teg: dess ögon mer ej brunno
Af veka sorgetårars lopp:
De gnistrade af blodigt hopp,
Och nya purpurrosor runno
Ljuft blomstrande på jungfrukinden opp.
Men Qvinnornas och barnens tropp
Till jorden sjunker ned: för BLENDA de sig böja
Och kyssa fållen af dess slöja.

52.

Och BLENDA modigt fanan svängde.
Den sköna Generaln begynte sin reträtt.
Trotts all den myckna tross, som vandringen förlängde
Den gick dock tämmeligen lätt.
I tågets spår, ur tjäll och skogar hastar
Rätt mången flygtig tropp. Då växer BLENDAS här.
Så innan floden sig i Oceanen kastar
Af hundra bäckar ökt den är.

FEMTE SÅNGEN.

1.

Prins OLOF frukost åt i ALLES höga borg,
Och tappert morgonbägarn tömde.
Dock var hans panna mörk af sorg:
Sin BLENDA ej så lätt han glömde.
Med gaffeln i sin hand och biten i sin mund,
Satt Herr VON HASSELBERG vid bordets andra sida
Och åt och drack af hjertans grund.
Ej minsta qval han tycktes lida.

2.

Styrkt af en duktig klunk, begynte nu vår Prins:
»Min kära HASSELBERG! Ni mins
Hur från min ungdoms första dagar
Jag har föraktat allt hvad Presterne mig sagt,
Om drömmar, aningar och onda Andars magt.
Allt sådant strider ju emot Naturens lagar.
Bekänna måste jag likväl,
I natt jag haft en dröm, som qväljer än min själ.

3.

Djupt i en blomsterdal mig tycktes att jag gick.
En buske der jag skåda fick.
Ack! rosor hade den, så lifliga och sköna.
Att de förtjent en Ängels hufvud kröna.
Af deras pragt jag tjusad blef,
Och dristigt fram till busken klef
Och sträckte handen ut — men gissa hvad som hände!
Er tjenare sig der en liten smula brände.

4.

Uti ett rysligt troll förbytte busken sig.
Hans grenar straxt till hundra armar blefvo,
Till dolkar taggarne, de vändes emot mig.
Inelfvorna med dödens qval de refvo.
Ja, tro mig kära HASSELBERG!
Ej tränger så ett svärd till ben och märg.
Så grufligt såra ej från kopparbågen skotten.»
Sagdt: och han klunkade sin bägare i botten.

5.

Men OLOF satte bägarn ner,
Och sig om munnen strök och sade ännu mer:
»Min kära Riddare! ty lät oss gå till annat,
Är det ej alldeles förbannadt,
Att hvart man vänder sina spår,
Ej på en flicka rätt man får.
Allt borta — hemma ej en gång en gammal hexa.
Månn karlarne på träd i Smålands bygder växa?

6.

Nej, BLENDA, nej! jag känner dig igen!
Du flyr min sträckta famn, Du darrar för mitt möte.
Hvad jag dock älskar ömt den sköna flygtingen!
Ack! hvad jag längtar till dess sköte!
Väl är hon skyndsam som en vind,
Och listig som en orm — men bäfva, täcka hind!
Men bäfva för den gamle jägarn!»
Teg: och en gång ännu han tömde gyldne bägarn.

7.

I salen nu en småsven trädde,
Den silfverbrodderi på ljusröd mantel klädde.
»O Herre!» sade han, »En flicka anländ är,
Med dig att tala hon begär.»
»En flicka! vacker?» — »Å så der.»
»Men ung?» — »Ett tjog af år hon räknar ungefär.»
»Lik mycket! ila straxt att henne till mig föra.
Jag längtar just dess ärende att höra.»

8.

Och flickan in i salen steg;
För OLOF först, för Tysken se'n hon neg.
Omkring de bruna silfverhåren
En krans af ekars löf hon bar,
Dess kjortel grön, som ängarne om våren,
Och himmelsblå dess tröja var.
Från bänkens hyende sig OLOF genast höjde.
Med välbehag han framför flickan dröjde.

9.

Väl lite bränd af Solens eld hon är,
Har just ej hy af bara mjölk och bär;
Dess runda anlet dock friskt som en vallmo prålar,
När denna nyss är sköljd i silfverdaggens bad —
Ej kärlek just ur bruna ögat strålar,
Men något dock, jag vet ej hvad,
En högröd mund till kyssar retar
Och barmen gäsande mot dukens boja stretar.

10.

»Prins!» börjar hon, »ifrån vår Drottning BLENDA
Jag skickad är till Dig.» — »Från BLENDA» OLOF skrek.
Straxt kinden skiftade af glada flammors lek,
Straxt i hans blick sig fröjdens strålar tända.
»Från BLENDA?» ropar han. »Hon är väl lika skön,
Röd som en ros ännu och hvit som unga snön?
Men lika obekant med Astrilds milda flamma?
Hon mår väl bra? hon är väl än densamma?»

11.

»Hon hälsan har och fruktar blott —»
»Hvad fruktar hon då för? — säg straxt mitt lilla socker»
»Att Ni är ond» — »för tusan pocker!
Säg, hvarför hon om mig så elak tanke fått?
Nå det är sant — hon lite elak varit,
Som lik en rymmerska från hus och gård har farit.
Dock detta glömmas må — hon komme blott igen!
Mitt hjerta slår för henne än.»

12.

»Förtärd af ånger och af blygd
I djupa dälders famn, i mörka granars skygd
Tyst sina fel hon öfverväger.
Tro mig! en dotter af vår byggd
Långt mera känner, än hon säger,
För skönhet brinner hon, för mannamod och dygd
Af lågor mång, dem läpparne förneka,
Högt flamma våra bröst, lättretliga och veka.

13.

Det är din hugkomst, Prins! som BLENDAS lugn förtär.
Hur gerna till din fot hon ville straxt sig kasta!»
»Min fot!» skrek Riddaren, »min famn ju öppnad är —
O, må hon dit på glädjens vingar hasta!»
»Ja, men ett prof hon innandess begär
Att Ni ej hat till henne bär,
Att strafflöst hon Er nalkas vågar —»
»Ett prof? säg straxt! af längtan re'n jag lågar.»

14.

»Sex mil från detta slottets port
Vi Smålands qvinnor valt en stilla tillflygtsort.
Ett läger famnar oss — af folk det liksom krälar
Och hyser minst tolftusen själar.
Ett läger? nej! en stad det nämnas må,
Med gator och qvarter och gränder,
Fast husen äro något små,
Och på dess torg en kärra knappt sig vänder.

15.

Den sköna BLENDA här en dyrkad spira för.
Knappt fins i hären någon gumma,
Som ej dess magtspråk lydigt hör,
Som vågar mot dess vilja brumma.»
»Förträffligt!» Prinsen ropade.
»Jag ville BLENDA just på herrskarsätet se!
Ett medfödt majestät hon eger —
Men leds J icke vid förskräckligt i ert läger?»

16.

Till jorden flickan nu sitt bruna öga slog.
»O dyre Prins!» hon återtog.
»Knappt finnes en bland oss, som icke lifligt känner,
Hur tråkigt lifvet är, hur tungt förutan männer.
Omvexlingen gör denna verld så skön.
Hvad qval att alla dar se blott sitt eget kön!
Dock hoppas vi att snart vår marter skall ta ända.
Hör detta föreslår, hör detta ber Dig BLENDA.

17.

Förr'n nästa morgonsol har släckt sitt gyldne bloss
I vestra Oceanens bölja,
Kom, Furste! på besök till oss.
Din segersälla här lät mangrannt dig få följa.
I hvarje tält man lagar till en fest,
Fat skola röka der och fulla mjödhorn rinna.
En säng, ett bord, en leende värdinna
Skall stå tillreds för hvarje gäst.»

18.

Hon tystnade. Vår Prins, med skyndsam arm,
Ifrån sin hals en dyrbar kedja ryckte,
Behängde dermed flickans barm
Och i dess hand sex blanka guldmynt tryckte.
»Säg BLENDA,» ropte han, så hjertligt nöjd och säll,
»Er Drottning säg, att jag i morgon qväll
Till bords hos henne skall med hela hären sitta.
Men än ett ord — hur skall jag vägen hitta?»

19.

»Följ», sade Tärnan, »blott åt norr den stora vägen,
Som löper här förbi — följ en till vänster se'n.
När Ni på denna väg två skogar lemnat re'n,
En gångstig möter Er på höger hand belägen;
Följ troget den — väl är han lite svår,
Två hela mil han mellan klippor går;
Men mins! han leder ock till BLENDA och till festen.»
Sagdt: och hon gick och svängde sig på hästen.

20.

Knappt morgonrodnans purpurflod
Begynte öfver himlen svalla,
Förr'n OLOF, full af hopp och mod,
Beger sig på den väg, der önskningarne kalla.
I spetsen för en talrik här
På tigerfläckig hingst den stolta Hjelten rider.
I perlsatt guldgehäng han silfvervärja bär,
Och hjelmens guld kring fältet strålar sprider.

21.

Näst honom Herr VON HASSELBERG
Sig yfver på en häst af svartbrun midnattsfärg.
Trehundra Ryttare, hvars drägter Solen härma,
Omkring de bägge fredligt svärma.
O BLENDA! glädjens tårar gråt.
Alltsedan verlden skapad blifvit,
Har ingen friare i en så kunglig stå
Sig till den skönas hem begifvit.

22.

Näst efter dem i skygd af hundrade banér,
Hvars dukar gladt i morgonluften svinga,
Fotgångarne man strömma ser —
Trotts vägens längd de vandra ej, men springa,
Ty hopp och kärlek dem bevinga.
Re'n skrider Solens klot mot Vesterns öknar ner,
Och näktergalens sång i skogen börjar klinga,
Då Qvinnolägret re'n för härens blick sig ter.

23.

Och härligt utanför i långa rader stå
Högtidligt klädda Smålands Tärnor.
Mer prägtigt glimma ej den svarta nattens stjernor,
Kringströdda i det höga blå.
I händerna de gröna qvistar bära
Och kransar om sitt hår och blommor på sitt bröst.
Nu kommer OLOFS här. Med enig silfverröst
De stämma upp en sång till Danahjeltens ära.

24.

Till Prinsens möte straxt, med THORA vid sin sida,
Man BLENDA såg, den väna Sköldmön rida.
Ett mjölkhvitt sto sin börda hänryckt bär,
Blått dess schabrak, af guld dess bedsel är
En rosenkrans på flickans hjessa prålar,
Och liljans färg en guldprydd kjortel målar,
Som utaf sadelns hvalf till hälften buren opp
Förråder mången form af egarinnans kropp.

25.

Ett rödt scharlakans tyg sig tätt kring lifvet drar.
Ett snöhvitt linne blott omfladdrar runda armen
Och på den himlaljufva barmen,
Som böljar, ack! till hälften bar,
Sin afundsvärda thron en purpurblomma har.
Af morgonrodnans eld den veka kinden lågar,
Väl tycks i ögat än ett töcken dröja qvar
Men närma sig dess eld ej någon strafflöst vågar.

26.

Af hästen nu hon ledigt hoppar.
Så sväfvar fjäriln ned från sina rosenknoppar.
Lik himlen sjelf hon rodnar och hon ler,
Sitt runda knä mot jorden böjer,
Till OLOF upp sitt blåa öga höjer
Och säger med en ton, som rus åt själen ger:
»Välkommen Prins! kan BLENDA våga
Att öppna Er en famn der blygd och kärlek låga?»

27.

Som pilen blixtrande från stridens båge flyr,
Från hästen OLOF far, af glädje hufvudyr.
Från marken kärligt opp den bedjande han rycker,
Och första kyssen nu på hennes läppar trycker.
»Nå!» ropar i hans famn den blyga flickan, »nå!
Min Prins! för Guds skull icke så!
Jag i mitt tält vill straxt Er föra.
Der ser oss ingen blick, der hör oss intet öra.»

28.

Och i ett prägtigt tält, som skimrar likt den snö,
Hvars dok en skyhög Alp bekläder,
Vid sidan af sin hulda Mö,
Förtrollad Danaprinsen träder.
En glänsande tapet på golfvet utbredd är.
Ett marmorbord man skådar der,
Uppå hvars midt en silfverkanna prålar
Omgifven tätt med fat och frugtuppfylda skålar.

29.

En säng man ser längst fram i tältet stå.
Bredd är en rosig väf af siden deruppå.
Med eiderfogelns dun dess kuddar äro fylda
Och gafveln bred och stolparne förgylda.
Ljuft börjar flickan nu! »Välkommen hem till mig!
Välkommen tappre Danahjelte!
Lägg bort din hjelm, ditt fruktansvärda bälte
Här krigas endast ömma krig.»

30.

Och Riddarn vapnen från sig lade
Och knäppte värjgehänget af.
»O BLENDA!» han med ömhet sade,
»Se BLENDA, se i segraren din slaf.
Hur gärna vid din hulda sida
Jag ville blott i skygd af nöjets fanor strida
Och i en krans och herdestaf
Förbyta evigt hjelm och glaf.»

31.

Nu till en bänk, den lena kuddar prydde
Han glödande af kärlek skred,
Sjönk ned och med en vink, som mycket nog betydde
Bjöd flickan äfven sitta ned.
Men BLENDA kransen tog från höga liljepannan
Och krönte mildt dermed sin trogna Riddare.
Ett gyldne dryckeshorn hon sedan bräddade
Med porsöl ur den blanka silfverkannan.

32.

»O Riddare!» hon sade, »drick!»
Och honom vänligt hornet räckte.
»Vår lefnad är ett ögonblick —
Det mörker ur hvars djup secundens magt oss väckte,
Snart evigt slukar oss också»
»Ja,» ropte Prinsen, »fritt mig döden skörda må,
Blott mina ögon, när de brista
På dig ha skådat i det sista.»

33.

Och Talarn sjelf blef rörd af dessa orden.
En tår i dryckeshornet föll
Men för sin rosenmun han nu dess guldbrädd höll
Och ifrigare drack än Jorden,
Af Solens glöd i Sirii dagar bränd,
Ses dricka regnets skur från milda himlar sänd.
Men från sig OLOF snart det tömda hornet kastar
Och glädtigt fram till BLENDA hastar.

34.

Han fattar hennes mjuka hand.
Med pannan rosenröd och ögonen i brand
Han ömma längtansfulla blickar
I änglabarmen nederskickar
O ve! af skräck mitt hjerta slår!
Re'n handen följa vill i ögats druckna spår.
För BLENDAS kyska lif Er sköld, Cheruber! svängen.
Han släpar henne ju till sängen.

35.

I hast ett gräsligt skri sig utanföre höjer
Man skälsord hör och grymma Eders ljud,
Och strax i BLENDAS tält ett bud,
Hvars ögon stirra vildt, hvars blekhet fasa röjer,
Helt andlöst rusar in och ropar: »Herre Gud!
I uppror hären är och länge det ej dröjer
Förr'n glädjens skådeban sig bytt i stridens fält
Och blod bestänker dessa tält.

39.

Ett krig om dessa satans Qvinnor
Bland våra troppar börjadt är.
Blott unga flickor till värdinnor
Begära alla i vår här.
Kring hela trakten vildsint skakar
Det grymma Raseri't sitt afgrundstända bloss.
Man dundrar och man svär, man skuffas och man slåss.
Snart kampens stål i järnsmidd skalle brakar.»

37.

Prins OLOF raglade af skräck betagen ut;
Men Herr VON HASSELBERG lät ej så snart sig skrämma,
Med påken och sin dunderstämma
Han gjorde snart på bardaleken slut.
Ett utslag fälde han, det ingen klandra torde:
Hvar Ryttare en ogift Skönhet fick,
Men härens andra del, som gick,
Med resten sig förnöja borde.

38.

Och Prinsen glad i tältet återvände
Re'n Solens eldklot sjönk, re'n aftonrodnan log,
Och öfver himlens hvalf sitt stjernflor natten drog.
I skumma tältet nu sju lampor flickan tände.
Att Riddaren förströ hon gyldne harpan tog
Och sjöng och strängarne med liljefingrar slog.
Af höflighet är OLOF endast öra.
Den sköna Sångerskan han vågar ej att störa.

39.

Om mången fager mö hon qvad
Den Necken än, på ljusa dagen,
Bortröfvat ur dess ljumma bad,
Än med de milda strömkarls slagen
En månskens afton lockat ned
I bäcken på hvars rand hon tyst och tankfull skred.
Hon sjöng om Vandrare, af elfvors dans betagne,
Om sjömän öfver bord af lömska hafstroll dragne.

40.

Och kogerprydde Jägare
Af skogsfrun kysste ömt i nattens dunkla timma,
Och Ynglingar vid Månens hemska strimma
Af dvärjadotterns röst i berget lockade.
Allt detta BLENDA sjöng. Vår gode Riddare
Sin arm väl understundom krökte
Men fåfängt — allt hans oro blott förökte
Han måtte dricka, höra, se.

41.

På nålar sitta han sig tyckte.
Till slut hans tålamod förgick,
Då i ett lyckligt ögonblick
Guldharpan tystnade. Med ifver nu han ryckte
Helt tätt till sidan af sin brud
Och qväfde med en kyss en ofödd visas ljud.
Kring BLENDA ömt sin hjeltearm han lade,
Sköt harpan bort, tog flickans hand och sade:

42.

»Ljuf, himmelskt ljuf är väl den silfverröst,
Som från din rosenmun, o sköna BLENDA flyter,
Men ljufvare din kyss — ej ruset vid ditt bröst
Mot dryckeshornets rus jag byter.
Se nöjets läger färdigt står.
Kring jorden midnattstimman rår.
Sällt med sin vinge hon de älskande betäcker.»
Men BLENDA rusar opp och hastigt ljusen släcker.

43.

Och nu i sängen hon sig kastar
Och dolken ur sin gördel drar,
Som luftens örn, som nordanstormen snar,
Straxt OLOF efter rofvet hastar.
Rys, Hjelte, rys för Qvinnans höjda arm!
I en Tigrinna bytt är nu det spaka fåret
Fly — men försent! hon fattar dig i håret
Och stöter dolken i din barm.

44.

Med dåfva jämmerrop for Riddaren tillbaka,
Han tumlade på golfvet ned.
»O! sköna!» ropte han och dödens marter led,
»O BLENDA! skona dock din älskare, din maka!»
Men Tärnan furielik ur sängen rusar opp
Och störtar än en gång sitt mordjärn i hans kropp
Och än en gång — (o Gud! jag fasar!)
Och badar sig i blod och som ett vilddjur rasar.

45.

Beklagansvärde Prins! ditt glada lif då flytt;
Den sköna Ynglingen sig i ett lik förbytt.
Lik cedern fäld af stormens vreda ilar,
Du blek och kall vid BLENDAS fötter hvilar.
Ditt hjärta brustit har och släckt ditt öga är,
Som flammade så nyss af saliga begär.
Ur lifvets vår mot grafvens vinterländer
Sin flygt din vreda skugga vänder.

46.

Hvad båtar dig väl nu att i försvunna dar
Bland hofvets Riddare Du som en stjerna blänkte
Och hvarje flickas älskling var —
Att tusen kärleks bref och kyssar man dig skänkte?
Ack! intet vänligt ögonpar
Nedstrålar i den natt som re'n dig slukat har —
Långt från det stolta Lund, från Leyres gyldne salar
Du multnar oberömd i Smålands tysta dalar.

47.

Men se! med dolken lyft i blodbestänkta handen,
Som döden blek och vild som afgrunds anden,
Re'n mörderskan ur tältet går.
Från rubbad krans nedfladdra hennes hår.
»ROLF! ROLF!» hon ropar genom natten —
Straxt Månen bäfvande i svarta molnet flyr
Och dundrets vagn på afstånd gnyr
Och vredgad mumlar källans vatten.

48.

Hemskt öfver lägret nu dödsängelns vinge susar.
Från tält till tält genskallar BLENDAS röst,
Straxt ljungar dolkens udd mot tusen Danskars bröst
Och öfver bäddarne det varma blodet frusar.
Knappt två minuter gått förbi
Förr'n OLOFS hela här åt hämndens raseri
Likt hekatomber slagtad blifvit.

49.

Ack tusen mättade af kärlek och af rus
Vid flickans sida nyss till maklig ro sig sträckte.
Men ej af morgon-solens ljus,
Ej af Värdinnans kyss de blefvo åter väckte.
Ack! mången listig mö, när med förförisk mund
Hon älskarns varma läppar mötte,
Sitt hvassa järn i samma stund
Emellan dennes refben stötte.

50.

Hvad yrsel väpnar Eder arm?
Kan tigerns ilska bo, o Qvinnor! i Er barm?
Jag ser Er, rofdjurslikt, Er öfver offren kasta.
Tills hvarje åder töms ej Era dolkar rasta.
Den grymma katten ej med råttan leker så,
Örninnan spänner ej i luftens höga blå
Så grymt en fångslad orm. Doft hväsande han qvider,
Och mellan hennes klor sig full af ångest vrider.

51.

Ej nog att karlen re'n sin anda gifvit opp
Med vilda hugg J stympen än dess kropp.
Med kämpens sabel bort J kämpens hufvud skären
Och det till segertecken bären.
Likt gastar vrålande ur tälten nu J gån,
På blixtomfladdrad hed en spöklik ringdans knyten,
Och genom stormarne Er jubelsång J ryten
Besvarade af bergen långtifrån.

52.

Men skygg och darrande och vild,
Med rifna hår, en blodig fasans bild
Allena BLENDA gick i skogens dunkla trakter.
Ett helfvete i hennes hjerta brann.
I elfvens våg, som vid dess fötter rann
Hon dolken kastade, och ropte: »Afgrundsmagter!
Tan detta grymma lån igen.
Han druckit blod, han fyllt bestämmelsen!

53.

Hvad ödet grufligt är! Blott skräck och qval och mord
Af nattens slöja täckt det föder åt vår jord.
I oskulds egen hand det brottets verktyg trycker.
Förgäfves neka vi dess lag att fylla opp.
Mer stark än elfvens fart, än nordanstormens lopp,
En okänd magt oss bort på sina hvirflar rycker.
Allsvåldige! hvi utse mig?
Jag var så lycklig förr, jag kände inga krig.

54.

Ve! denna hand, som nyss på harpans veka strängar
Så menlöst fladdrat har, då skulle döden ge,
Ve! denna blick som roligt hvilade
På fjärlars lek i blomsterrika ängar,
En mördads blod då tårlös skulle se!
Hvad har af ADOLFS Brud, hvad har af BLENDA blifvit?
Må högljudt Satans här ur sina klyftor le?
En midnattsvålnad blott — Gud henne öfvergifvit.

55.

Farväl J unga hopp! J glädjens rosendrömmar!
O gyllne kärlek sjelf, farväl!
Tigrinnans hjerta aldrig ömmar,
Ej lyfter phantasin, på sina ätherströmmar,
Mot salighetens verld en mordbetungad själ.
O ADOLF! äfven dig ett tungt farväl jag bjuder.
I ögat sista tåren sjuder
Och sista sucken hemskt sig från mitt hjerta stjäl.

56.

Ej mera lutad mot ditt bröst
På gräs jag hvila skall i aftonvindens lekar
Och skåda nattens bloss, vid glada vaktlars röst,
Framblänka öfver skogens ekar.
Ej skall jag göra vid din hand
Min pilgrimsfärd igenom lifvets land
Rys! — Tigerns blod i BLENDAS hjerta svallar.
Rys! — sucka ej dess namn — en mörderska du kallar.

57.

Vigvattnets himla-regn ej tvättar,
De röda fläckar bort, som evigt bränna här,
Och ingen messas ljud den tunga börda lättar
Hvarunder själen dignad är.
Hvad! lyssnar Gud ej mer till ångrens varma böner?
Bo milda helgon ej i himmelrike mer?
Jo! — stiger salig tröst från stjernorne ej ner?
Är det ej nådens flägt jag röner?

58.

Från hvarje njutning skild, från hvarje lifvets fröjd,
Till korsets fot i tårar böjd,
Jag vill förgråta lifvets dagar,
En turturdufva lik, som djupt i öknen klagar.
Ja! i ett klosters skumma vrår,
Dit intet sorl af verlden når,
Der själen endast ser det eviga, det ena,
Der vill jag mig från blodet rena.»

59.

Till lägret än en gång hon sorgsen återvänder.
Men ALLE re'n på Lifflands stränder,
Sin flottas hundra ankar fällt,
Och stranden skimrade af lätta krigartält.
De bistra Letterna ej långt från honom lågo
Och hvässte sina järn. — Med goda ögon just
De bägge härarne ej på hvarannan sågo.
Minutligt växte kampens lust.

60.

Då kom det olycksbud, som Läsarn redan känner:
»Herr OLOF med en väldig här
Nyss öfver gränsorna af Småland fallen är,
Och intar slott och hyddor bränner.»
Befallning Kungen ger, att genast vända om.
Man går om bord, de hvita segeln hissas. — —
Hur ledsen ADOLF blef, när han tillbaka kom,
Och ej sin BLENDA fann, kan utan möda gissas.

DRAMATISKA DIKTER. I.

[ÖFVERSÄTTNING AF BROTTSTYCKEN

UR

ALEXIS PIRONS DRAMATISKA PASTORAL

LES COURSES DE TEMPÉ,

TILLHÖRANDE SCENERNA IX OCH X.]

Celemante. Dyrkansvärda Themire! för att tala upprigtigt skulle Ert glada lynne ganska väl passa till mitt. Jag borde vara Er älskare. Ja, säj Er tanka: äro vi icke skapade, den ena för den andra?

Themire. Man skulle kunna säga, att Kärleken, af en viss fruktan att för mycket visa sitt välde, nästan alltid bemödade sig att förena ett hjärta med dess motsats. Därföre ser man ock den eldiga Erast förenad med den tröga och liknöjda Iris, den sköna Galathée med den fula Nikander, den muntra Celemante med den sorgsna Doris, och mig, som är så glad, med den alfvarsamma Sylvander.

Doris. Vårt humör är beviset på den ömmaste kärlek. Lämnom en gång skämtet. Om jag varit ömt älskad af er båda, hade Ni bägge visat Er mer deltagande vid min Fars sista yttrande; Ni hade varit mera angelägna, Du, min Syster att underrätta Dig därom; och han att bibringa mig svaret.

Celemante. Har min tillfredsställda uppsyn ej redan tillräckligt sagt, att jag vunnit hvad jag önskat?

Hylas (till Celemante.) Bra. Stanna här, min gosse! Hymen vare prisad! vi äro nu bröder, åtminstone skall det ej länge dröja, innan vi bli det. Du har varit närvarande då jag begärde Themire af Palemon. Kan utsigten för mig vara bättre? Den goda Gubben har ej sagt nej, han har endast begärt en timmas betänketid.

Celemante. Men knappt var Ni utgången förr än jag i min ordning begärde henne.

Hylas. Hvilken? Themire?

Celemante. Ja.

Hylas. Hvilken förträfflig idé!

Celemante. Hennes Far antar tillbudet och har redan lofvat mig henne.

Themire. Mig?

Sylvander. Themire?

Doris. Min Syster?

Hylas. Åt Er?

Celemante. Åt mig, min stackars Hylas. Det är en afgjord sak. Trösta er. Farväl. Tänk på att i tid draga Er tillbaka. Ni, vackra Themire, omfamna Er make.

Hylas. Nå, nå, sakta, sakta, min vän! (till Themire.) Oroa Er inte, min vackra Herdinna! Man får allt hvad man vill för pengar. Detta streck, Doris, gör Er förtviflad. Frukta icke, man har ännu ej öfverlämnat henne och jag skall snart bjuda öfver.

X SCENEN.

De Förra, utom Hylas

Doris. Min Syster har börjat. Det är i dag, märker jag, dagen för ett ganska otidigt skämt.

Sylvander. Det gläder mig att ordningen äfven kommit till henne.

Themire. Jag har åtminstone ej den svagheten att bli rädd, eller vredgas på Celemante; jag har nog förstånd att finna

det han skämtar, och att han endast ville roa sig på Hylas' bekostnad.

Celemante. Hvilken besynnerlighet! Misstan Er alla, om Ni behagar. Jag skämtar icke. Jag har velat komma i Hylas' ställe och jag skall verkligen, om möjligt är, göra det Förlorar då Themire, i er tanka, på bytet?

Themire (till Sylvander.) Se här det spratt, som Hylas förkunnat Er. Celemante vill göra Er brydd.

Celemante. Jag vet ej hvad Hylas kan ha sagt; men jag vet att hvad jag säger är rena sanningen.

Themire. Celemante! det är af godhet, som man tvekar att tro Er.

Doris. Ni kan ej ha varit frestad till en så svart trolöshet.

Sylvander. Min vän! Ett öfvertygande bevis att jag i detta fall ej sätter tro till Era ord, är, att jag ännu ej utmanat Er till en strid, som skulle sluta mitt eller Ert lif.

Celemante. Ni kommer mig ett skratta Sylvander. Hvad intresse har Ni ännu i denna saken.

Sylvander. Hvilket intresse! det ömmaste det kännbaraste

[ERÖFRINGEN AF CEUTA.

SKÅDESPEL I TRE ACTER.]

[PERSONERNE.

BARBAROSSA, Maurisk Befälhafvare i Ceuta.

ALONZO, Anförare för Spanska belägrings-flottan.

ABDUL, Maurisk Officer.

EN ANNAN MAURISK OFFICER.

GARZUL, Eunuck.

LAURA.

ANTONIA.

MAURISK VAKT. CHRISTNE SOLDATER.

— — —

(Scenen är i Ceuta.)]

FÖRSTA AKTEN.

Teatern föreställer ett rum i Barbarossas Seralj.

1:STA SCENEN.

Laura. Antonia.

Antonia. Bästa Laura! hvarför sörja så oupphörligt? Din belägenhet är mycket drägligare än min. Likväl ser du mig så där tämmeligen finna mig i mitt öde.

Laura. Tacka himlen, Antonia! för det han gifvit dig så mycken själsstyrka. Hvad mig beträffar, är jag ur stånd längre uthärda i detta tillstånd. Jag dignar under tyngden af mina olyckor.

Antonia. Olyckor? Sansa dig, Laura! och säj mig hvari dessa dina olyckor bestå. Åtminstone bör Du finna, det jag har att klaga öfver dubbelt större. Det är sant, Du är bortröfvad från stränderna af ditt fädernesland och i fångenskap quarhållen på en främmande kust. Samma öde har öfvergått mig, och jag har på långt när icke samma anledningar till tröst, som Du. Barbarossa älskar dig, han är din fånge, icke Du hans. Ung, tapper och älskvärd tyckes han vara ämnad att ersätta din förlust af föräldrar, syskon, vänner och fädernesland.

Laura. Barbarossa, älskvärd? Barbarossa ersätta hvad jag förlorat? Han? denne barbar, denne röfvare, denna afskyvärda fiende till det Kristna namnet.?.

Antonia. Hör opp, Laura. Om någon i verlden har rättighet att öfver hans hjässa nedkalla förbannelser, så är det visserligen jag. Men jag kan det ej.

Laura. Olyckliga! Du älskar Barbarossa?

Antonia. Ack! hvarför är han ej mera den samma? Han älskade mig fordom så ömt. Då var jag lycklig, då njöt jag redan en himmel på jorden och bekymrade mig ej om en tillkommande. Ack! hur kan [man] så liknöjdt förkrossa ett hjärta, det man invigt i alla salighetens mystèrer? Fördömma det till sekelslånga qual, till eviga suckar? Barbarossa var mig otrogen. Lik en präktig lusteld skimrade hans kärlek och försvann. Vet Du, Laura! jag har allt skäl i verlden att vara svartsjuk på dig.

Laura. Åtminstone är jag en ganska oskyldig orsak därtill.

Antonia. Jag vet det, Laura! och är långt ifrån att vara så orättvis, som vårt kön i allmänhet vid sådana tillfällen plägar vara. — Älskade vän! jag har nu biktat mig för dig och fordrar samma uppriktighet tillbaka. Endast kärleken har kunnat framlocka de tysta, qualfulla tårar, dem jag så ofta sett rinna på dina kinder. Utan tvifvel har Du på andra sidan hafvet quarlämnat en förtviflad älskare?

Laura. Nej, Antonia! ingen älskare . . . men, . . . ack!

Antonia. Men? . . .

Laura. Men mitt hjärta . . .

Antonia. Och medför säkert ett annat, som Du fått i utbyte.

Laura. Nej, Antonia.

Antonia. Hvad? Lauras låga skulle ej ha blifvit besvarad. Det kan ej vara möjligt.

Laura. Lät bli att smickra ... Det är sant.

Antonia. Besynnerligt. Hvem är denne omänniska som kunnat motstå Lauras behag.

Laura. Don Alonzo.

Antonia. Alonzo? Spanioren? Befälhafvaren för den flotta, som belägrar vår stad.

Laura. Förmodligen densamme.

Antonia. Bästa Laura! Berätta mig allt hvad Du sjelf vet om din kärlek. Dölj icke den minsta omständighet för mig. Hur vill Du vänta lindring i dina qual, när Du ej förstår att utgjuta dem i en väns sköte?

Laura. Välan! jag lyder Dig, Antonia! Du vet att Sicilien är mitt fädernesland. Några mil från Palermo och icke långt från hafsstranden bodde mina föräldrar på ett landtgods. Jag var äldst ibland 3 Systrar. En afton gingo vi att spatsera vid brädden af en djup å. Aftonrodnans guld färjade himmelen och jorden, och näktergalens klagosång skallade från pomranslundarne.

Antonia. Detta börjar som en Roman. Vidare..

Laura. Af en händelse kom jag att gå floden för nära. Jag ville, nämligen, afbryta en blomma, som växte tätt vid vattenbrynet. Hastigt slipprade jag, förlorade jämnvigten och föll i vågorna. Då jag återvann sansen, fann jag vårt Sällskap ökadt af en främmande Riddare, hvilken jag hade att tacka för min räddning.

Antonia. Och i honom blef du kär.

Laura. Min första känsla var den lifligaste tacksamhet. Men denna känsla öfvergick snart i den brinnande önskningen, att med offret af min hand och mitt hjärta värdigt kunna belöna mitt lifs räddare.

Antonia. Och Alonzo tycktes ej hugad att svara mot dina önskningar? att underhjelpa dina tacksamma bemödanden?

Laura. En gång träffade han mig ensam i tårar. Ömt frågade han efter orsaken till min sorg. Öfverväldigad af min kärlek upptäckte jag allt.

Antonia. Det var illa gjordt. Men hvad svarade han?

Laura. Endast dessa ord, men en tår glimmade i hjeltens öga, då han utsade dem. Laura, suckade han, jag har svurit att ej älska, innan jag sjelf anser mig värdig en ädel Flickas kärlek. Han sade detta och gick. Jag återsåg honom alldrig. En tid af långa qual började nu för mig. Ensam irrade jag omkring på hafsstranden och klagade min smärta för de döfva klipporna. Vid ett sådant tillfälle blef jag bortröfvad af en Kapares folk, som landstigit på ett ställe där i trakten. Mina öfriga öden vet Du.

Antonia. Sörj icke, Laura! Må hända klarnar snart din förlossningsdag. Hette icke Riddaren Alonzo?

Laura. Ja.

Antonia. Och var Spanior?...

Laura. Ja.

Antonia. Och ung och vacker?

Laura. O, ja!

Antonia. Och hjeltemodig. Det är utan all tvifvel vår beryktade fiende.

Laura. Vår fiende? Hvad menar Du med det?

Antonia. Förlåt mig, Laura! Jag har ju redan ett år tillhört Barbarossa.

Laura. Gud! han kommer, den barbaren!

Antonia. Gud!...

2:DRA SCENEN.

De Förra. Barbarossa.

Barbarossa. Hvad? återigen tillsammans? Att bägge vara Barbarossas älskarinnor umgås ni verkligen ganska förtroligt. Det fägnar mig.

Laura. Jag din älskarinna, förmätne?

Antonia. Gif ej längre detta heliga namn åt en förskjuten.

Barbarossa. Slafvinnor då, i fall det ordet låter bättre. Antonia! lämna mig ett ögonblick ensam med Laura.

Antonia. Det var en tid, då Barbarossa ej förviste mig från sitt ansigte, då han följde mig, som min skugga. Men denna tid är förbi. Nu återstår för slafvinnan blott att lyda.

Laura. Gå icke, bästa Antonia.

Antonia. Jag måste.

3:DJE SCENEN.

Laura. Barbarossa.

Laura. Barbarossa! hur kan du sönderslita ett hjärta, som älskar dig så ömt.

Barbarossa. Laura! hur kan du vara så skön?

Laura. Haf medlidande med den olyckliga. Hon dör ett offer för din otro och din grymhet.

Barbarossa. Äfven jag dör, om Laura ej snart besvarar min kärlek.

Laura. Så dö!

Barbarossa. Du är grym, Laura. Hvad har jag då gjort, efter jag blifvit så förhatlig i dina ögon? Har jag icke från första stunden då en tillfällighet lämnade dig i mina händer, uppfört mig med all möjlig aktning och ömhet? Har jag icke användt alla medel för att aftorka dina tårar och komma dig att förgäta din forntid och ditt fädernesland? Ingen af alla de Quinnor, hvars männer erkänna Mahomets lära, ingen i hela Kristenheten, har mera frihet än Du. Likväl afskyr och förbannar Du mig. Det är icke rätt.

Laura. Uppfyll måttet af din godhet. Lät mig återvända till fäderneslandet.

Barbarossa. Nej, Laura. Du måste bli min.

Laura. Det sker aldrig.

Barbarossa. Jag brukar våld.

Laura. Haf medlidande . . .

Barbarossa. Motstå ej längre mina böner.

4:DE SCENEN.

De förra. Garzul.

Barbarossa. Skurk! hvad vill Du?

Garzul. Nådigste Herre! ärendets vigt ursäktar måhända min dristighet. Jag har en glad nyhet att berätta Er.

Barbarossa. Säj fort, hvad Du har att säga.

Garzul. Den tappre Abdul begär ett företräde. Han för med sig en Kristen i kedjor.

Barbarossa. Godt! han må komma en annan gång.

Garzul. Det är din fruktansvärde fiende, Alonzo, som han bringar fången.

Laura. Alonzo! Gud! (hon neddignar på en soffa och betäcker ansigtet med slöjan.)

Barbarossa. Alonzo? är det möjligt? hvilken lycklig händelse! Lät Abdul genast komma hit med sitt byte.

Garzul. Hit?

Barbarossa. Ja, hit. Inget rum i mitt hus är slutet för min vän Abdul, och hvad fången beträffar, skall jag nog veta att akta mig för honom. (Garzul går.)

5:TE SCENEN.

Barbarossa. Laura.

Laura. (kastar tillbaka slöjan) Nådige Herre! jag har en bön . . .

Barbarossa. Det fägnar mig. Jag har aldrig afslagit någon bön af min Laura, utom i de fall då hon begärt orimligheter. — Hvad önskar Du?

Laura. Lofva mig förut att icke neka...

Barbarossa. Jag lofvar intet på förhand. Men du känner mitt hjärta. Står det i min förmåga, skall jag visst uppfylla din önskan.

Laura. Återgif Alonzo friheten.

Barbarossa. Alonzo friheten? Rasar du, flicka?

Laura. Jag lofvar däremot...

Barbarossa. Hvad?

Laura. En evig tacksamhet.

6:TE SCENEN.

De Förre. Abdul. Alonzo. Vakt.

Barbarossa. Förmätne Kristen! ändtligen har jag dig i mina händer. Abdul! hvad lycklig tillfällighet har i dag gynnat din tapperhet?

Abdul. Jag låg, som Ni vet, med en galêr posterad bakom berget därborta. I hast blef jag varse några fiender, som i en båt rekognoscerade vår försvarslinie. Vädret låg åt Staden och dref dem må hända något närmare än de önskat. Utan dröjsmål framrodde jag, öfvermannade slupen och tog denne sedan han en lång stund förtvifladt kämpat till fånga. De öfrige hade dels stupat i striden, dels voro de till den grad sårade, att inget hopp till deras vederfående var förhanden, och jag fann mig föranlåten att kasta dem öfver bord.

Barbarossa. Hvem är denna fånge?

Abdul. Den fientliga flottans anförare, Alonzo. Sjelf har han väl ingen underrättelse velat lämna om sitt namn och stånd, men flere af vårt manskap, som längre tid varit fångne i

Europa och därunder haft tillfälle att ofta se Don Alonzo, försäkra att det är han. Ett bref med hans utanskrift, som man funnit i denna fångens gömmor, lämnar dessutom inget tvifvelsmål härutinnan öfrigt.

Barbarossa. Godt, min kära Abdul! jag vill furstligt belöna din tapperhet. (afsides) Denna fånge börjar verkligen att väcka mitt deltagande. Hvilken växt! hvilken ädelhet i blickar och rörelser! (högt.) Alonzo! du har att af mig begära en nåd.

Alonzo. Välan! så afgör straxt mitt öde.

Barbarossa. Och annat, stolte Kristen! har Du ej att begära?

Alonzo. Nej!

Barbarossa. Usling! jag vet nog medel att quäsa din stolthet. Abdul! lät genast belägga honom med tredubbla kedjor och kasta honom i det underjordiska fängelset under mitt slott. Innan Månen har fyllt sin lysande silfverring, skall Du förmätne, (jag svär det vid helfvete och paradis!) ha antagit Mahomets lära, eller uppgifvit andan under de rysligaste marter. Du vet nu mitt oåterkalleliga beslut. Rätta dig därefter.

Laura. Hör mig, Barbarossa! Nådige Herre! hör Er slafvinnas bön.

Alonzo. Gud! hvilken bekant röst! hvilket ansigte! Det är Laura.

Laura. Ja, Don Alonzo, igenkänn här den olyckliga, hvars lif ni en gång räddat. Förbannad vare den stund, som såg mig födas, förbannadt det ögonblick, då Ni ryckte mig ur vågorna, om jag ej nu kan frälsa Er. Åtminstone skall Ni ej finna mig otacksam. Öfverlefva Er skall jag icke.

Barbarossa. Abdul! för honom genast ur min åsyn.

Alonzo. Älskvärda Flicka! bekymra dig ej om mig. Jag kan dö.

Laura. Äfven jag.

(Alonzo bortföres af Abdul och vakten.)

7:DE SCENEN.

Barbarossa. Laura.

Laura. Nådige Herre! bönhör mig endast denna gången. Aldrig mera skola mina läppar öppnas till en bön, men gränslös skall min tacksamhet blifva, och Laura för evigt tillhöra Er. Frigif Alonzo.

Barbarossa. Älskade Laura! fordra något annat och jag skall i ögonblicket lyda.

Laura. Annat begär jag ej. Nådige Herre! fåfänga voro de medel Ni hittills användt att besegra mitt hjärta. Ni har slösat smicker, pärlor och guld. Lika så litet som dessa offer kostat Er, lika så litet äro de i stånd att verka på mig. Jag fordrar en uppoffring, jag fordrar ett ömhetsbevis, som skänker vällust åt mitt hjärta. Frigif Alonzo.

Barbarossa. (med återhållen harm) Du känner, Du älskar honom?

Laura. Han har räddat mitt lif. Men dubbelt större skulle min förbindelse blifva mot Dig, Barbarossa! om Du satte mig i stånd att afbörda min skuld till den olycklige. Han har räddat mitt lif — hvad betyder väl detta? Långt bättre om han låtit mig förgås. Ack! jag kände då ännu icke lifvets qual. Ingen suck gick från den lugna barmen, ingen tår sved uti mitt öga. Nu är jag olycklig, gränslöst olycklig, Barbarossa! om Du ej förbarmar dig.

Barbarossa. Nedriga! jag har redan hört nog. Du älskar Alonzo.

Laura (på knä.) Vid din kärlek, Barbarossa! vid de heliga försäkringar Du så ofta gifvit mig, vid dessa brännande tårar, dessa qualfulla suckar, detta af dödsmarter beängstade bröst... vid allt hvad Du anser för heligt, vid den Gud du dyrkar, vid den sällhet Du hoppas i denna eller en tillkommande verld,... på mina knän, i en afgrund af smärta, besvär jag Dig Barbarossa! Återgif Alonzo dess frihet! Bönhör Du mig ej, med i döden bleknande läppar, skall jag då öfver dig utgjuta förbannelser. Uppfyller Du min bön, ack Barbarossa! Din skall jag då lefva, din skall jag dö. Evigt tillhöra Dig, icke af tvång, nej! af hjertats innerliga böjelse och tacksamhetens heliga kraf. Ädle Man, tillslut ej örat för mitt rop! Gif ej din Laura döden!

Barbarossa (afsides.) Min? Hvilken himmelsk salighet i denna tanke! Laura min! Dock tig, förrädiska hjärta! hon älskar Alonzo. (högt.) Laura! Dina böner i detta fall äro fruktlösa. Han skall dö.

Laura. (ännu på knä.) Nåd! förbarmande!...

Barbarossa. Han skall dö! (går.)

8:DE SCENEN.

Laura (ensam.)

Dö? Lauras räddare dö? den älskvärdaste yngling under Solen dö! Det är icke möjligt: Gudomen kan ej ännu en gång marteras och blöda. Och likväl är det säkert: Barbarossa har sagt det: han skall dö. Och Laura lefver, andas i samma murar som den olycklige, är älskad af hans bödel. Och kan ej bryta hans kedjor och kan ej tigga honom räddning från

plågorna och döden. Gud! som en quäfvande Siroksvind, som ett straffande dunder, som en lågande svafvelström i helfvete, faller den tanken öfver min själ. Han skall dö. Ve och förbannelse! hvi har jag ej en stämma, mäktig att spränga Seraljens murar, och i det ögonblick, då hans blod rinner, från den ena polen till den andra, från Solens uppgång till dess nedergång, för hela verlden utropa: »Jag är oskyldig i hans död. Ägde jag tusen lif uppoffrade jag dem villigt för honom.» Gud! hvilken afgrund i mitt hjärta! Hvem förbarmar sig öfver mig? hvem kommer och ger mig döden?

9:DE SCENEN.

Antonia. Laura.

Laura. Antonia! har Du dolkar eller gift?

Antonia. Icke för dig. Du kan ännu bli lycklig.

Laura. Ack nej, Antonia! Du känner ej det åskslag, som krossat din vän. Alonzo är fången, Alonzo dör.

Antonia. Jag känner allt och har redan tänkt på medel till er frälsning.

Laura. Till vår frälsning? till Alonzos frälsning? Ängel från himmelen lät mig omfamna dina knän.

Antonia. Sakta dig, Laura! med en tom, brusande hetta kommer man här ej fort. Nu fordras rådighet. Hör mig ett ögonblick med uppmärksamhet och besvara mina frågor! Känner Du vägen till Barbarossas rum och till fängelset.

Laura. Nej.

Antonia. Lika mycket. Jag skall bli din vägvisare. För det första går Du nu till Barbarossas rum och säger åt vakten utan-

för, det Barbarossa befallt dig att, till hans återkomst, förblifva i hans rum. Utan motsägelse skall Du genast bli insläppt.

Laura. Vidare! jag förgås af otålighet. Men är ej Barbarossa hemma?

Antonia. Han har nyss lämnat palatset och begifvit sig ut på flottan. Förmodligen kommer han ej före aftonen tillbaka.

Laura. Och sedan jag inkommit i hans rum, hvad då?

Antonia. Då bemäktigar Du dig nycklarne till Alonzos fängelse.

Laura. Och hvar finner jag dem?

Antonia. Inom ett skåp, hvilket Du lätt skall kunna öppna, med tillhjelp af ett järn, som jag strax vill lämna dig.

Laura. Vidare.

Antonia. Ifrån Barbarossas rum för en lönndörr och en mörk gång till min kammare. Den vägen var fordom ofta trampad. Nu ljuder där ej längre något steg. Denna lönndör är till venster i rummet och fängelsedörren till Alonzos rum på högra handen i korridoren. Denna fängelsedörr tyckes ej vara särdeles svår att öppna, och kärleken skall dessutom gifva dig krafter. I alla fall skall jag möta i gången, och efter all min förmåga, söka att hjelpa.

Laura. Du är ett himmelens budskap, Antonia! Men stå inga vakter vid fängelsedörren?

Antonia. Nej. Don Alonzos fängelse är underjordiskt. De olycklige nedhissas dit med rep från 3:dje våningen, genom luckor, hvarmed taken äro försedda. I de rum af 3:dje och 1:sta våningen hvarigenom nedhissningen sker äro dörrarne

igenmurade. I 2:dra våningen är den järndörr, hvarom jag talat, och Barbarossa har nyckeln därtill. Vid öfversta luckan står vakt, äfvensom kring portarne af palatset. Detta är förmodligen orsaken, hvarföre Barbarossa ej låter bevaka den omtalde fängelsedörren, eller ock ej igenmurat densamma, ty flyktingen tyckes i alla fall ej kunna undslippa. Men för att nedkomma i Alonzos rum, fordras en repstege eller något dylikt.

Laura. Hvarifrån erhålla den? Antonia! visa mig ej himmelen, för att genast nedstörta mig i afgrunden.

Antonia. Lyckligtvis har jag en sådan. Då jag ännu var fången af Horuc, Barbarossas företrädare här på stället, tänkte jag beständigt på flykt, och förfärdigade till den ändan en många alnar lång repstege. Mitt förslag kom alldrig att gå i verkställighet. Genom en lycklig instinkt har jag likväl ännu icke förbränt eller bortkastat densamma. Den kan vara nyttig för dig. Du fäster honom vid medlersta luckan och kan därigenom lätt hissa dig upp och ned. En fil, hvarigenom Don Alonzos kedjor lätt kunna affilas, har jag äfven händelsevis bekommit. Kom nu, Laura!

Laura. Jag darrar af glädje och förskräckelse. Men sedan jag fört honom ur fängelset, hvad utväg sedan vidtaga till vår flykt?

Antonia. Du för honom i min kammare, där jag, tills natten inbryter skall hålla honom fördold. När allt är mörkt, kunnen I fly. Med samma repstege, hvarigenom Du nedkom i fängelset kunnen I äfven nedstiga i trädgården under mitt fenster. En aflägsen port är där, som Du vet, vid hvilken endast en skildtvakt står. Denna öfvervinner Don Alonzo lätt, genom de vapen, hvarmed Du från Barbarossas rum kan förse honom. Vägen är sedan kort till stranden. Där måtte Ni väl finna en båt, och med dess tillhjelp kunna försättas i frihet.

Laura. Gudomliga varelse! Du skänker luft åt mitt prässade hjärta. Du, Antonia! följer oss väl från de otrognas hemvist. På andra sidan hafvet skola vi betyga dig vår tacksamhet.

Antonia. Triumfera icke i förtid. Jag blir i alla fall quar.

Laura. Följ oss, Antonia!

Antonia. Jag blir quar.

Laura. Nå så skyndom emedlertid.

ANDRA AKTEN.

I:STA SCENEN.

(Natt. Dunder och Blixt.)

Barbarossa (ensam).

Hvad? Laura icke här? Utan tvifvel måste hon snart återkomma, ty det är redan natt. Här, på denna soffa vill jag afbida henne. Gud! hvilket rysligt oväder! Dundret skallar i bergen, vindarne tjuta, röda blixtar genomkorsa den svarta luften och hafvet bryter sig med ett klagande dån mot stränderna. Vildt är elementernas uppror, vildare mitt hjärtas. Där rasa passionens stormar, där brinna kärlekens och ärelystnadens lågor, lika vilda, lika outsläckliga. Laura! hvar är Du? En seger måste jag fira i dina armar, innan jag lugn kan uppträda i kamp mot de otrogne. Ha, Barbarossa! Du kan storma batterier, kan tysta fientliga kanoners tusenstämmiga dunder, men en Quinnas hjärta kan Du ej öfvervinna, en Quinnas vrede ej blidka. Jag svär vid den store Profeten! Detta skall ej länge så fortfara! Innan den nu af stormmoln betäckte Månen nedsjunker i de vestliga böljorna, ännu i denna natt skall hon bli min. Men hvar dröjer hon? förmodligen hos Antonia. Och där vill jag ej uppsöka henne. Men jag motstår ej längre. Jag måste låta kalla den efterlängtade.

Garzul! slafvar!... Bort veka, föraktliga vördnad för Skönhetens vrede, för Skönhetens tårar. Jag skall segra genom hvad medel det ock må ske.

2:DRA SCENEN.

Barbarossa. Garzul.

Garzul. Nådige Herre! Ni har ropat mig.

Barbarossa. Hvar är Laura?

Garzul. Utan tvifvel har hon gått in till Antonia. Dessa både vännerna äro ofta tillsammans. De tillbringa ej sällan hela stunderna med att gråta i hvarannans armar.

Barbarossa. Usling! stå ej här och sladdra utan gör din skyldighet. Uppsök genast Laura och befall henne komma hit.

Garzul. Jag lyder. (går.)

Barbarossa. (ensam.) De gråta i hvarandras armar. Quinnor! Quinnor! huru dyrt I låten oss betala att vi älska eller en gång ha älskat Er. Ack! den flyktiga rosenskörden förvissnar snart, på våra bröst, men länge, länge vara såren af taggarne och förvärras ofta med tiden.

3:JE SCENEN.

Barbarossa. Antonia.

Barbarossa (nalkas med passion den kommande, men stiger vid Antonias åsyn hastigt tillbaka). Ha, Antonia!

Antonia. Barbarossa! jag mins en tid, då Du ej studsade tillbaka vid min åsyn, om icke någon gång din sällhets öfvermått med en ljuf rysning tvingade dig därtill.

Barbarossa. Tala ej längre om denna tid. Hvar är Laura?

Antonia. Jo, Barbarossa! om denna tid vill jag tala. O! med hvad ömhet hvilade ej då dina blickar i mina! Hänryckt flög du i min famn och endast en tvingande nödvändighet kunde rycka dig från mina omarmningar. Gick en suck från mitt hjärta, fann den ett säkert eko i ditt. Darrade en tår i mitt öga steg äfven en pärla i ditt. Äro de således för evigt förbi, dessa saliga dagar?

Barbarossa. Helt säkert, Antonia. Åtminstone kan jag ej gifva dig något hopp. Men hvar är Laura?

Antonia. Nej, Barbarossa! din köld är lotsad. Du kan ej vara så grym. Helt och hållet kan ej den kärlek ha slocknat, som fordom gjorde dig så lycklig.

Barbarossa. Quinna! tror Du då att kärleken är evig? Han är en dröm och måste, som alla andra drömmar, en gång försvinna. Nej, Antonia! jag älskar dig icke mer.

Antonia. Trampa mig under dina fötter, genomborra med tusende dolksting mitt hjärta, men omsäg icke ännu en gång dessa förfärliga orden.

Barbarossa. Detta frestar tålamodet. Ännu en gång, Antonia! jag älskar dig icke. Tviflar du ännu härpå, är jag färdig att med de dyraste Eder, och ännu mer genom mina handlingar, på det kraftigaste öfvertyga dig härom. Ve mig att jag någonsin älskade dig. Lofvad vare Gud! jag gör det icke mera. Liknöjdt, som flickan bortkastar en vissnad blomma från sin barm, har jag stött dig från mitt hjärta. Gå nu ur min åsyn, tråkiga varelse, men skaffa mig först hit Laura.

Antonia. (afsides.) Nej, detta går för långt. Jag motstår icke längre. Kan jag ej återvinna hans kärlek skall jag åtminstone dö för hans arm. (högt.) Hör mig, Barbarossa! Du väntar Laura. Du får vänta länge och förgäfves.

Barbarossa. Olyckliga! hvad säger Du?

Antonia. Laura är borta. För ungefär en timma sedan flydde hon med Don Alonzo. Jag har varit dem behjelplig vid deras flykt.

Barbarossa. Olycklig Du, om så är. En ryslig marterdöd skall blifva din lott. — Ve och förbannelse! men det är ej möjligt!

4:DE SCENEN.

De Förra. Garzul.

Garzul. Jag har förgäfves sökt henne kring hela palatset. Den järndörr i korridoren som leder till rummet i fängelset är äfven öppen. Jag ryser att säga hvad jag tänker.

Barbarossa. Ve dig, om hon flytt.

Garzul. Nådige Herre! ni har ju befalt mig att lämna henne all möjlig frihet. Ni har ju befallt mig, att så vidt möjligt vore, icke ens låta henne märka att hon stod under någon uppsikt.

Barbarossa. Lika mycket. Om olyckan är skedd, hade Du förtjent att korsfästas eller lefvande brännas; men jag har måst lofva min Far på hans dödssäng, att, så mycket jag kunde, skona dig. Hvarigenom Du till den graden förvärfvat dig Gubbens godhet, vet jag icke, och det bekymrar mig ganska lite, men mitt löfte måste jag i alla fall uppfylla. Du har således intet att befara, så länge jag ej finner dig skyldig till någon verklig trolöshet. Gå nu och tillsäg befälhafvaren för min lifvakt, att han genast låter eftersätta rymmarne. Kalla äfven in vakt för att fängsla denna Quinna och vräka henne i det bekanta underjordiska hvalfvet. Fort!

(Garzul går.)

5:TE SCENEN.

Barbarossa. Antonia. Därefter Vakt.

Antonia. Barbarossa! haf medlidande med den olyckligaste av alla dödliga. Endast kärleken, den mäst brinnande kärlek till dig, har kunnat förleda mig till detta steg.

Barbarossa. Och för denna din kärlek skall Du dyrt få plikta. För denna din kärlek skall du i morgon för hela Ceutas åsyn, lefvande stekas på torget. Jag svär vid Gud och hans store Profet! Du skall dö den pinsammaste död.

Antonia. Nej, Barbarossa. Du är ej så grym. Jag fruktar icke för döden. Gärna må under bödelsyxan mitt blod flyta. Jag har förtjent detta straff. Skona mig endast för plågorna.

Barbarossa. Din bön är fåfäng. Jag har svurit.

Antonia. Vid minnet af alla de Eder Du fordom gjort att skapa min lycka, vid vår kärleks flydda saliga stunder, besvär jag dig, haf medlidande! . . .

Barbarossa (tiger. Vakten inkommer).

Barbarossa. Vakter! fängslen genast denna Quinna, och kasten henne dit, där hvarken Sol eller Måne skiner . . .

Antonia. Barbarossa! haf medlidande!

Barbarossa. Jag är döf. Vakter! gören Er skyldighet.

Antonia. Gud! förbarma dig öfver mig! hos människor är ej mera någon hjelp. (Hon svimmar och bortsläpas af vakten.)

6:TE SCENEN.

Barbarossa (ensam.)

Hvad var detta? sved en tår i mitt öga? bäfvade jag? har mitt hjärta stannat? hörde min själs öra en efterklang af

känslornas forna saliga musik? O nej! det var endast inbillning. Barbarossa kan ej känna medlidande, när det kommer an på att straffa en brottslig. Och jag älskar henne dessutom icke mera. Älskar! ack, den sista gnistan af ömhet har slocknat i mitt hjärta. Jag andas endast mord och dödar, jag rasar mot himmel och jord. Laura, Laura! om Du vore här! Tro ej att jag längre med kärlekens darrande böner skulle emottaga dig. Vid himlarne svär jag, Du skulle dö! Dina milda, strålande ögon, dina glimmande tårar, fordom mig dyrbarare än alla Österlandets pärlor, dina från bleknande rosenläppar stammade böner, allt detta skulle ej längre äga något välde öfver min själ. Jag skulle hämnas. I stället för den brudsäng, dit jag en gång ville föra dig, skulle jag glad släpa dig till döden, och brölloppets fackla skulle förvandla sig i det straffande bålets.

7:DE SCENEN.

Barbarossa. Garzul.

Garzul. Nådige Herre! gläd Er! Ni är mer än lycklig. Rymmerskan är återkommen. Abdul för henne med sig och väntar här utanför på företräde. Alonzo är ty värr icke ertappad.

Barbarossa. Laura här? Det är icke möjligt. Men ve Dig om Du ljuger! I alla fall kan jag snart försäkra mig härom. Lät dem komma. (Garzul går.) Med hvad blickar möta Laura? Barbarossa! kan Du ännu tveka däröfver? Med hämndens och dödens!

8:DE SCENEN.

Barbarossa. Abdul. Laura. Vakt.

Barbarossa. Jag har förbindelser till Dig, Abdul! dem jag i hela min lifstid knappt är i stånd att aftjena. På en dag har

Du bringat mig 2:ne fångar, hvars värde ej kan köpas med guld. Hvad den ena af dessa beträffar, har Ödet tillintetgjort frukten af din tapperhet. Men så är denna mig ock så mycket dyrbarare. Öfver henne hvilar sjufallt min hämnd. Tappre Abdul! berätta mig nu genom hvad medel det lyckats dig att gripa rymmerskan.

Abdul. Jag hade, som Ni känner återvändt till min post. En kort stund efter sedan Ni lämnat flottan blef jag vid ljungeldens sken varse en båt, som sväfvade på böljorna och tycktes sträfva [åt] Spanska skeppen. Jag angrep genast och striden var icke svår. I båten funnos ej flere än denna Flicka och Don Alonzo, hvilken jag strax vid gevärens blixtar igenkände. Denne sednare kastade sig omsider öfvermannad i vågorna, där han förmodligen drunknat, ty att han genom simmande, i en så mörk och stormig natt kunnat upphinna något af de fientliga skeppen tyckes ej vara möjligt.

Laura. Gud! således har Alonzo förgåtts. Jag bäfvar ej mera för döden.

Barbarossa. Hör mig, Abdul! denna flicka har jag fordom älskat framför allt annat i verlden. Alla mina skatter, snart sagdt hela mitt valde tillhörde henne; ännu mer, mitt hjärta låg i hennes hand. Och så trolös har hon emedlertid varit! Har vågat rymma med den förhatligaste af mina fiender! Säj mig, Abdul! hvad straff har hon förtjänat?

Abdul. Döden, om icke Er godhet täckes mildra domen.

Barbarossa. Det sker alldrig. Rättvisan låter ej något afprutas på sina fordringar. Hon skall dö. Vakter! fören henne genast i det underjordiska fängelse där Alonzo legat, där deltagerskan i hennes brott Antonia nu försmäktar.

Laura. Gud! har den barbaren äfven till Antonia vågat sträcka sitt raseri? Hvad jag är olycklig!

Barbarossa. Tig, föraktliga varelse! Vakter! lyden genast min befallning! Du Abdul stannar ett ögonblick quar.

9:DE SCENEN.

Barbarossa. Abdul. En Morisk Officerare, som inkommer, då Laura och vakten lämna Teatern.

Officeraren. Nådige Herre! fiendtliga flottan gör en rörelse att angripa vår försvarslinie. Den sätter truppar i land på de till höger om staden varande berg och har redan där öfverrumplat våra posteringar. Nödvändigheten fordrar Er närvaro, Barbarossa!

Barbarossa. Hvad? resa de Kristne åter sina hufvuden! Alonzo är således icke död. Jag skall genast komma. Gå ni, min Vän! (Officeraren går.) Dig Abdul utser jag att i träffningen föra vänstra flygeln af min flotta. Skulle någon olycka hända mig återvänder Du till staden och emottager där befälet. Lämna mig nu och tillsäg i förbigående Garzul, att han genast infinner sig. (Abdul går.) Hvilken olycklig aning, som med svarta vingar öfverskyggar min själ! Skola de otrogna segra och den lysande kransen nu ändtligen med hån slitas från min hjässa? Hvad som än sker, jag skall veta att dö med heder. Men jag quarlämnar Laura här. Skall hon öfverlefva mig, blifva en af de Kristnas, blifva Alonzos brud? Och i sin älskares armar fräckt bespotta min hogkomst? Hvad? skola de otrognes skaror öfver mitt stoft dansa bröllopsdansen? Alldrig. Hon skall dessförinnan dö. Hvad hindrar mig att genast i dess hjärta stöta den mördande dolken. Men om jag segrar, om jag med triumf återvänder, och af Laura intet är öfrigt utom

dess blodiga lik. Nej, jag uthärdar icke denna tanke. Jag älskar henne än. Måhända gifvas också ännu medel att tygla dess vildhet.

IO:DE SCENEN.

Barbarossa. Garzul.

Barbarossa. Hör mig, Garzul! Du vet att jag mera som vän [än] tjenare hittills haft dig i mitt hus.

Garzul. Nådige Herre! med djupaste vördnad och tacksamhet erkänner jag Er godhet. Gifve Gud, att jag någonsin ägde tillfälle att visa min erkänsla och mitt nit.

Barbarossa. Ett sådant tillfälle, Garzul, är redan inne. Jag går i strid mot de otrogna.

Garzul. Ty värr har jag hört att de Kristne åter börja röra sig. Men jag hoppas på Gud och hans store Profet, att de ej tillåta denna här af otrogne ett triumfera. Er tapperhet är mig dessutom en borgen för stridens lyckliga utgång. Dessa veklingar skola ej motstå Barbarossas arm.

Barbarossa. Du talar ganska bra; emedlertid kunde ju hända att fienden segrade, eller att jag stupade i striden. Och i det fallet ville jag icke att Laura eller Antonia blefve de segrandes byte. Innan detta händer måste de dö. Alltså, när segrens vågskål synbarligen lutar åt fiendens sida, bör Du med gift eller dolksting affärda dessa. Har Du förstått mig.

Garzul. Herre! men om Ni återvände med seger och funne Laura mördad af min hand.

Barbarossa. Var obekymrad härföre. Så snart jag ser segren förklara sig för fienden, skall jag genast skicka ett bud. Garzul! vet att skatta den heder som jag igenom detta uppdrag gör dig. Jag kunde välja hundrade andra, men det är i synnerhet

till dig jag hyser förtroende. Vid allt hvad heligt är, bedrag icke min väntan. Om jag ej sjelf förmår skall åtminstone min skugga hämnas.

Garzul. Er befallning är grym, men den skall bli åtlydd.

Barbarossa. Godt! jag litar på dig.

(De gå åt motsatta sidor. Orkestern spelar ett bataljstycke. Scenen är ännu någon tid öppen.)

TREDJE AKTEN.

Teatern föreställer ett underjordiskt fängelse. I fonden en järndörr.

1:STA SCENEN.

Laura. Antonia.

Laura. Barbarossas hot förskräcker mig icke. Alonzo är död och jag längtar med otålighet efter det ögonblick, som skall förena mig med honom. Ett enda smärtar mig, ett enda förgiftar mina sista stunder.

Antonia. Och hvad är detta?

Laura. Den tanken att jag dragit dig med i mitt fall.

Antonia. Sörj icke däröfver, Laura! Uppriktigt måste jag bekänna, att icke så mycket vänskapen för dig, som hoppet, att sedan Du en gång blifvit aflägsnad, kunna återföra Barbarossa i mina armar, förledt mig till detta olyckliga steg. Välan! jag får äfven dyrt plikta för detta dårliga hopp, för denna min ursinniga kärlek. I stället för den vällust jag väntat mig, skickar Barbarossa plågorna och döden att rasa i mina inelfvor.

Laura. Frukta ej det värsta, Antonia! Barbarossa har älskat dig, och hans kärlek har blifvit besvarad. Minnet och tacksamheten måste väl blidka hans raseri.

Antonia. Du bedrar dig, Laura, Du känner icke karlarne. De roa sig en tid med oss, liksom barnet med sina dockor, men snart blyges den uppväxande gossen för dessa lekverk och kastar dem på elden. Ack, Laura! Barbarossa är grym.

Laura. Jag vet det, men han är ingen djäfvul.

Antonia. Ve mig, att jag någonsin älskade honom! Gud ske lof, jag gör det icke mera, men ack! hvad tröst nu hämta af denna sinnesförfattning? till hvilket helgon i himmelen vända mig? Jag förglömde dem alla i Barbarossas armar. Skall den Evige värdigas emottaga detta hjärta, som helt och hållet var uppfyldt af en otrogen, en Barbar? Ack! jag har intet hopp, hvarken för denna eller den tillkommande verlden.

Laura. Lämna dessa rysliga tankar. Hvad mig beträffar är jag lugn. Och jag har dock älskat lika så väl som Du, och jag älskar ännu i detta ögonblick. Ja, Antonia! i själens innersta helgedom, tonar en ljuf, mystisk, hänryckande musik, som bereder mig till döden. När slår frälsningens timma?

Antonia. Kanske fortare än Du tror. Se upp, hvem kommer där? Det är Garzul! Säkert kommer han att förkunna oss döden.

2:DRA SCENEN.

De Förra. Garzul.

Garzul. (nedkommer på en stege, som förut nedhissas genom en öppning på taket. Han för i ena handen en giftbägare. Sedan han nedstigit på scenen, ställer han bägaren på ett vid ena sidan varande bord, framdrager därpå en dolk ur barmen, och deklamerar följande på avantscenen:)

Gift eller dolksting! hvilken ryslig befallning! dolksting! kortsynte Barbarossa! kände Du så litet den person, åt hvilken Du uppdrog detta grufliga värf? Hvad? Du tror mig, olycklige

i stånd att genombåra en skön Flickas barm? utan fasa se hennes dödskamp? afhöra hennes sista förbannelser? O! hvad Du bedragit Dig! min arm är domnad af förskräckelsen, och svaghetens sista förmåga, grymheten och raseriet, ha öfvergifvit mig. Men dö måste de, på ett eller annat sätt, dö. Barbarossa har befallt det. Garzul! visa åtminstone denna gång att Du förtjent vara en man.

Antonia. Hvad mumlar Du där borta, Usling! Vi veta ditt ärende. Kom hit och gif oss döden.

Laura. Jag ser en dolk, den Du fåfängt söker gömma glimma i dina händer. Skynda Dig.

Garzul. Det vore ändå fruktlöst att längre dölja mig för Er. Barbarossa har befallt Er död, hans bud måste verkställas. Hvad väljen I? giftbägaren där borta eller denna dolk?

Laura. Tag hit bägaren. Jag vill tömma den med glädje.

Antonia. Nej, Laura. Så lätt skall Barbarossa ej mörda sina älskarinnor. (hon tager giftbägaren och slungar den bort.) Vill han nödvändigt vår död, må han skicka hit en bättre bödel, eller komma sjelf. Garzul! stöt till om Du vågar. Men Du står, darrande och blek. Hvad skall Du, usling! med järnet? lät kalla en annan. (Hon sliter dolken ifrån Garzul och bortkastar den).

Laura. Antonia! hvartill allt detta? vår undergång är i alla fall säker. Låtom oss dö med lugn, och under den sista rysliga kampen bedja godt för våra mördare. Garzul! återtag dolken och gör din skyldighet. Jag är färdig. Hvarföre blekna? hvarföre bäfva? har Du aldrig brutit en blomma på fältet?

Antonia. Du är gudlös, Laura! Om Garzul afhänder oss lifvet, blir vår död ett sjelfmord. Gå bort, usling.

Garzul. Nej! detta går för långt. Flickor! vid himmelen svär jag! blodigt skall jag hämnas Ert förolämpande. (Han går att återtaga dolken, Antonia följer honom.)

3:DJE SCENEN.

De förre. Abdul (nedkommer på stegen).

Abdul. Garzul! är Du här?

Garzul. Hvem ropar mig! Ha är det Ni, Abdul? Redan tillbaka från slaktningen? Med Er tillåtelse! hvad nytt därifrån?

Abdul. Ack! där borta är ingen ting vidare att göra. Vår flotta är dels eröfrad, dels skjuten i sank, dels uppbränd. Barbarossa har stupat och allt är förloradt. Med möda undslapp jag den allmänna förstörelsen. Jag flydde, icke för att rädda mitt lif, utan i hopp att ännu här på stället kunna vara nyttig. Men äfven detta hopp, märker jag, lär slå mig felt.

Garzul. Ni förskräcker mig.

Abdul. Allt är här i oreda. Ceuta är kringränd af fientliga troppar, som hvarje ögonblick hota med en storm. Besättningen och folket äro intagne af förskräckelse och allt mitt bemödande att lifva deras mod förgäfves, de vilja ej mer emottaga några befallningar. I synnerhet fruktar jag för de flere tusen Kristna slafvar, som befinnas dels i Kastellet, dels i enskilda hus. De kunna under en så allmän bestörtning lätt afkasta sina bojor och gynna sina forna bröders företag. Hela min afsigt är nu att kunna rädda Barbarossas skatter. Dessa skola, så vidt jag förmår, alldrig falla i de otrognas händer. Garzul! genom detta hvalf går ju en underjordisk gång till skogen . . .

Garzul. Ja, Herre! genom denna dörr.

Abdul. Godt! på den vägen kunna vi i nödfall transportera dem och äfven sjelfve fly. Garzul! Barbarossa har ju i lifstiden hedrat dig med sitt förtroende. Du vet således hvar

han gömt sina dyrbarheter. Visa mig vägen till dem och lämna mig äfven nycklarne.

Garzul. Strax Herre! men jag har först ett värf att här fullborda.

Abdul. Och hvari består det?

Garzul. (ger pantomimiskt sin afsikt tillkänna).

Abdul. Skurk! däraf blir ingenting. Jag har nu mera att befalla här på stället. Följ mig.

Garzul. Och ni kan tåla att dessa bli de otrognas byte?

Abdul. Hvarför icke? Fruntimmer böra tillhöra alla, både onda och goda, likasom luft och solsken. Ännu en gång: Följ mig.

Garzul. Jag lyder.

4:DE SCENEN.

Laura. Antonia.

Antonia. Gläd dig, Laura! en morgonrodnad uppgår i din natt. De Kristne segra, våra bödlar fly. Du skall ännu bli lycklig.

Laura. Nej, Antonia! för mig är all lifvets sällhet förlorad. Alonzo är död och mitt enda hopp grafven.

Antonia. Jag är öfvertygad därom att Alonzo icke är död. Den skyndsamhet, hvarmed Mauriska flottan, liksom af himmelens åska blifvit förstörd, Ceutas kringränning, den förskräckelse, som blifvit spridd ända in i hjärtat af staden, allt detta bevisar att Don Alonzo ännu står i spetsen för Spanioerne. Han strider för sin Laura.

Laura. Antonia! Det är icke möjligt. Han föll i vågorna.

Antonia. Men är ju en god simmare.

Laura. Denna gången kunde ingen skicklighet rädda honom. Natten var för mörk, det stormade, vågorna gingo som skyhöga berg och hafsrymden vimlade af Mauriska barker. Nej Antonia! låt bli att gäcka mig med ett förrädiskt hopp. Han är död. Var Du emedlertid glad. Din förlossning nalkas. På andra sidan hafvet skall Du finna en älskling, mera värd ditt hjärta än Barbarossa.

Antonia. Tala ej så, Laura! Himlen vare prisad! den jordiska kärlekens lågor ha slocknat i mitt hjärta. Djupt i ett kloster vill jag begråta min forntid och dagligen bedja himmelen för Barbarossas själ.

Laura. Tiden skall förändra din föresatts.

Antonia. Icke denna. Dödsfasan har ingifvit mig den.

5:TE SCENEN.

De Förra. Garzul.

Garzul. (på knä.) Mina Nådiga Damer! kan Ni förlåta mig?

Antonia. Hvad fattas dig, Garzul? Rasar Du!

Garzul. Ack nej! gifve Gud att jag hade yrat eller drömt alltsammans. Men beklagligen är det alltför sant.

Laura. Hvad då? Tala!

Garzul. Lofva mig förut att ej misstycka de öfverord jag nyss fällde. Tillåt mig äfven att lösa Era kedjor.

Laura. (under det Garzul löser kedjorna). Du har vår förlåtelse. Berätta.

Garzul. Nå, så hör. Knappt hade Abdul och jag uppstigit härifrån, förrän ett bud mötte med den underrättelsen,

att Korsfanan svajade på Kastellet. De Kristne slafvarne, som där befunnos till ett antal af öfver 1000:de hade gjort uppror, öfverrumplat och nedsablat besättningen, samt gjorde sig färdiga att äfven inta slottet. Abdul ryckte genast ut med 50 Maurer. Hvad tycker Ni väl? de andre skurkarne hade öfvergifvit sin post och flytt, den ena hit, den andra dit. Abdul hade ej gått 20 steg förrän han genast af en kula störtades till marken. Hans följeslagare togo flykten och i detta ögonblick lärer slottet befinna sig i de Kristnes våld. Jag är förlorad om ej I båda talen ett godt ord för mig.

Antonia. Du har intet att frukta. Det Kristna svärdet är för ädelt att utgjuta en Maurisk Eunucks blod.

(Buller bakom järndörren.)

Garzul. Hvad hör jag? det rasslar i gången. Någon kommer. Dörren öppnas. Gud!... (Han flyr.)

6:TE SCENEN.

De Förra, utom Garzul. *Alonzo. Kristna Soldater* med facklor och svärd.

Alonzo. Hvar är min Laura? Himlen vare prisad! jag åter ser henne, hon lefver och Barbarernas mordjärn ha ej träffat detta himmelska hjärta.

Laura. Saliga anblick! Alonzo lefver, han tilltalar mig. Uppehåll mig, Antonia! jag dör af min förkjusning.

Alonzo. Kan du förlåta mig, Laura! att jag förleden natt lämnade dig quar i Barbarossas händer, att jag ej stupade vid din sida, vid dina fötter. Men min död hade i alla fall tjent till intet. Fosterlandets röst kallade mig och Du kunde ju ännu räddas.

Laura. Gör mig ingen räkenskap för dina handlingar. Du är min Konung och min Gud.

Alonzo. Åtföljd af de raskaste bland mina Soldater framträngde jag den underjordiska vägen, på hvilken Du nyss räddat mig, och lämnade åt en annan befälet vid stormningen. En hemlig aning sade mig att Du försmäktade i dessa hvalf. Jag kände dessutom för väl Barbarossas grymhet. Gud ske lof! Jag har icke bedragit mig. Följ mig nu, hvart ögonblick vi dröja här kan bli vådligt.

Laura. Alonzo! och Du har åter för min skull vågat Ditt lif.

Alonzo. Har Du icke vågat ditt? Ack! jag är ganska rikt betalad för det jag uppfyllt en skyldighet, hvars underlåtande skulle hafva gjort mig till den föraktligaste varelse. Jag äger nu den saliga vissheten, att det skönaste hjärta på jorden älskar mig. Men låt oss fly. Tiden skyndar.

Laura. Ja, lät oss fly. Följ mig, Antonia.

Antonia. Jag blir quar här och afvacktar i stillhet kampens utgång.

Laura. Följ med!

Antonia. Välan! för att icke blottställa Er.

7:DE SCENEN.

De förra. Garzul.

Garzul. (med en mängd nycklar i händerna till Alonzo.) Nådige Herre! här äro nycklarne till de rum, hvarest alla Barbarossas dyrbarheter förvaras. Här till Seraljen, här...

Alonzo. Gud! om det kunde vara möjligt! om Staden redan vore eröfrad!

Garzul. Eröfrad är han, Nådige Herre! De Kristne intaga genom alla dess portar med svajande fanor och klingande spel. Maurerna ha öfverallt tagit flykten.

Flera röster ofvanför Scenen. Lefve Spaniens Monark! Lefve Kristenhetens vapen! Lefve vår tappre Anförare, Don Alonzo!

Alonzo. Hvilken lycklig dag! Älskade Laura! kom i mina armar!

Laura. Älskar Du mig verkligen, Alonzo?

Alonzo. Fråga det icke mer. Hela mitt lif kan endast bli ett försök att tolka hvad jag känner för Dig.

Laura. O min Alonzo!

Alonzo. O min Laura!

(De omfamna hvarandra. Förhänget faller.)

[FRAGMENT AF ETT DRAMA

(I ÖFVERSÄTTNING?)]

Näj med detta står jag ej länge ut man får ju aldrig sin ädla nattro. Hvarenda afton supeer, spektakler, maskrader, konserter, inom och utom hus, och det till kl. 3, 4, 5 på morgnarne. Emel[lerti]d måste jag utan att få delta i all denna härligh[et] sitta och vaka till dess jag är nog lyckl[ig] att få Markis[innan] väl till sängs.

Å bagatell. Du kan sofva under det Markis[innan] dansar sig trött! Med mig är det 100 resor värre. Min Herre lämnar mig hvarken natt el[ler] dag någon hvila. Sjelf sofver han aldr[ig] och andra unnar han icke sömnens vederquickelse. [Jämt] hör jag den fördömda klockan ringa efter mig, jämt hör jag ropa Lorenzo. Ack! om Markisen icke ägde mig, han skulle stå sig helt slätt. Han är ett nyckfullt egensinnigt barn, utan förmåga att sjelf handla, att sjelf framtränga till målet för sina önskningar: han existerar snart sagdt endast g[eno]m mig.

I sanning, Markisen är en besynnerlig människa.

Det har jag länge påstått. Med en min som vore han rustad att gå i kamp mot Belzebub sjelf genomvandrar han parker och de tomma salarne i palatset ell[er] går fram och åter på Ponte Rialto, utan att gifva akt på folket omkring sig. Har du nyligen sett hans kammare, Laura. Den är mörk

som ett likrum och en enda liten lampa brinner där både nätter och dagar. Det felas blott en crusifix och en dödskalle för att göra kammaren till en rigtig eremithåla.

När hans förra gemål Donna Elvira lefde var han likväl vida bättre. Du var ju närvarande, Lorenzo, vid hennes rysliga död!

Har jag icke sagt det 100 gånger. Förskona mig att vidare tala därom.

Om något skall man emel[lerti]d tala för att icke somna. Ju rysligare ju bättre.

Välan jag skall undfägna dig med en spökhistoria.

Nej nej, inga spökhistorier. Berätta mig förloppet vid D[onna] E[lvira]s mord.

Välan då efter du är så envis. Donna E[lvira] skulle som du vet göra ett besök på sin väns Grefv[innan] MF:s Villa en knapp $^1/_1$ väg från Staden. Jag åtföljde henne, ty h[enne]s egen kammartj[änare] hade sjuknat.

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — — — — —

O hv[ilken] Quinna. Medan h[enne]s man, plågad af samv[etets] brännande sår, lik en vålnad genomirrar palatsets salar och icke finner någon ro, någon vederquickelse, sväfvar hon, sorgfri och glad, i nöjets yppiga kretsar, fröjdas [dess] öra åt musikens klang, dess öga [åt dansens] brokiga skimmer. Ack! under det ingen medlidande blick hälsar mig, ingen vänlig stämma tilltalar den öfvergifne brottslingen, triumferar du i en krets af beundrare, skämtar måhända i detta ögonbl[ick] på divanen med en af modets hjeltar, eller fladdrar i vällustig dans med en Cisisbé. Mig ihogkommer du icke mera: du har vunnit mitt guld och är nöjd. Ack, var detta den sällhet, jag väntade mig af vår förening, detta den framtid, som lofvades mig af din falska handtryckning, din milda,

ljugande blick. För att äga dig har jag ej tvekat att begå den gröfsta af illgärningar, har jag blifvit den största brottsling på jorden. För att få äga dig har jag mördat — ack, sjelfva afgrunden ryser vid föreställningen däraf — har jag mördat en älskande maka, min ömma, min trogna [Elvira] — du vet det och lämnar mig ensam i helfvetets qual. Olyckliga [Elvira], beklagansvärda offer för min ursinniga kärlek, mina brott, mitt raseri! Rysliga äro de plågor, förskräckligt det straff, hvarmed du hämnas efter din död, förskräckligt och dock för ringa för mitt brott! Om natten som om dagen, i ljuset som i mörkret kringsv[äfvar] mig din blodbest[änkta] välnad och beskådar med hämndkräfvande blickar den grymmaste af mördare. Fridlös vill jag fly till [. . .] Store Gud! skulle en arm då finnas, som ville låna sig till ett verktyg åt mitt brott? Borde ej sjelfva Banditens hjerta rysa vid tanken på ett sådant mord? — Men hvarföre utan ändamål plåga mig sjelf? hvarför med egen andedrägt uppblåsa den straffande afgrundseld, som flammar i mitt inre? Jag vill se Antonia, vill med henne komma till en förklaring och om möjl[igt] är återvinna det enda jag af h[enn]e ägde, dessa förställda smekningar, detta sken af kärlek som åtm[instone] för ett ögonblick kan bortgyckla mitt qual. Ja endast för Antonia trifves detta svarta förtappade hjerta: de onda liksom de goda sträfva att förenas med hvarandra och en känsla, som ej kan vederläggas, säger mig att Antonia ej är bättre än jag. — Hon kommer omsider! jag hör dånet af hennes vagnshjul. Med hvad språk skall jag väl tilltala henne? Med kärlekens? jag vänder mig då till en marmorbild? Med harmens? jag väcker då en Furie!

[FRAGMENT AF ETT PHAETON-DRAMA.]

Ph.

O dunkla känsla som min själ förskräcker
Då jag i quäll en oviss vandring sträcker
Ur fridens hydda ur min barndoms dal.
Hur glädtig här jag silfverlammen smekte
Log mot en rosig framtids ban och lekte
Bland ängens liljor bort minuters qual.
Och hur mitt upphof, verldens gyllne öga,
Såg ned från ethern i det blåa höga
På Sonens blomsterbana, mild och klar.
Hvar strimma sade mig: jag är din Far.
I dag hur dystert brunno ej hans lågor
Mot stadens torn, mot elfvens azurvåg,
När väckt ur drömmens afgrundsplågor
Jag ödets morgon randas såg.
Nu i hans ljus jag skådar hamnars tåg,
Kring lunden där min lyckas altar stod
De vandra bleke fläckade af blod
Med dödens blickar som min själ förvirra.
Med brustna ögon vildt på mig de stirra
Och fly som böljor i den strida flod.
Mitt hjerta från mitt bröst jag skiljas tycker
Då sjelf jag skiljes från min födslostrand
Då ärelystnan med gigantisk hand
Ur dalens skuggor segrande mig rycker

Mot fadrens borg, mot ljusa morgonland.
O ärelystnad! i ett magiskt band
Grymt mänskohjertat förs af dina nycker.
Hvad mera om en fåfäng verld ej känner
Att gudablod i mina ådror bränner,
Att Klymene åt den hvars segerarm
Allsmägtigt ljusets båge spänner
En himmel öppnat vid sin barm?
Hvad mer om Epafus min börd föraktar,
Om blott ett lyckligt mänskobarn jag är!
Hvad mer om herdens drägt jag bär
Och blomsterkrönt en hjord i dalen vaktar
Blott sorgen ej min lefnads tråd förtär.
Men ack! förgäfves furiens varning skallar
Jag måste gå dit ödets röst mig kallar.
Men hvem i dalen har mig uppsökt där?
Min vän Liguriens kungason det är!

Ph. Hvad Cygnus här. Jag trott oss fjerran skilda
Af haf och berg.

C. Ej brusa haf så vilda
Så branta berg stå ej mot himlen opp
Att vänskapen de hejda i sitt lopp.
Ej längesen i dunkla midnattstunden
Då Sirius brann i Söder, stjernors drott
Och Månens blick ur stjernerunden
Med silfverglans begjöt de mörka sunden
Och hvilade på kronorna i lunden
Som gränsa till min Faders slott,
En röst mig väckte ur den tunga blunden.
En gullbevingad Andes röst det var
Vid bädden stod han, som en stjerna klar,

Hans hjessa af en liljekrans ombunden.
Upp, sade han med rosenläppars par,
Upp att din vän från döden rädda
Skänk honom, dig och Jorden sjelf försvar.
Snart Faëton i lågors afgrund far
Snart Orkus skall en eldsäng honom bädda
Om af din vänskap han ej hålles quar.
Teg och försvann: af himmelska aromer
Uppfylldes rummet. Kungaborgens domer
Jag nästa morgon sjunka såg
Bakom min väg i blåa töckens våg.
Nu står jag här. O säj hvad grymma öden
Dig hota? dyster är din blick,
En vålnads likt ditt sorgsna skick.
Omfattar dig med järnarm redan nöden?
Månn himlens dom ren i fullbordan gick?

Ph. Min Cygnus ack! du har mig ej förgätit
I öknars famn Du söker opp din vän.
En tår hur gärna offrade jag den
Men nya tankar ur min hjerna frätit
Allt vatten bort — dock lika mäktigt än
I hjertat flammar vänskapen.
Hur skall jag mot din godhet svara
Allt är jag skyldig att dig uppenbara
Än fruktar detta hjerta ingen fara
Men vredens blixt från dunkla himmelen
Snart störta tör — kom och mitt öde känn.
Du vet att här vid Nilens silfvervågor
Den Gud hvars fackla skakar dagens lågor
Af Klymene den första gunsten njöt.
Hans barn jag föddes af Hjeltinnans sköt.

C. Hvem vet det ej? Din åsyn ren förkunnar
Din gudabörd. Vid Pindens helga brunnar
Apollo sjelf ej lyser mera huld
Och druflikt fladdrar dina lockars guld
Som vore du lik guden van att skölja
Dem hvarje quäll i Xanthens milda bölja.

P. Du känner ock att Io, forna dar,
Af molnbeherrskarn älskad var.
I glada barndomsdrömmar sänkt, allena,
Bland gräs och liljor, gick den himmelskt rena
Vid fadrens blomsterkrönta våg
När Zeus från etern henne såg.
Straxt klädde han i svarta dimmor jorden
Och Flickans oskuldsros i dunklet bröt.
Att undfly Juno som förtörnad vorden
Snart hit till jorden på ett guldmoln flöt
Gestalten af sin älskarinna
Han i en snöhvit quigas hamn förböt
Sitt qual hon matt kring blomsterfälten röt
Tills här i stilla dalens sköt
Där Nilens sju kristalleurnor runno
Hon lade glad sin djurförklädnad af
Och Epafus omsider lifvet gaf.
Vidt öfver dessa kornförgyllda länder
Han spiran räckt med fruktansvärda händer
Från Thebes rika marmorslott.
Stolt af sitt blod och af den makt han nått
Åt Febi Son ett kallt förakt han gifver
Och nekar stolt dess börd af Ljusets Drott.
Med rättvis harm, med eldad ifver

Jag ur hans åsyn till min Moder gått
Och fordrat hennes råd och fått.

C. Hvad rådde hon?

P. Att ur Egyptens dalar
Bege mig dit där morgonrådnan bor
Af österns rosor krönt i Timmars chor.
Att söka upp min Faders gyllne salar
Af honom äskande en pant
Som gör för verldens alla folk bekant
Att Klymene af neslig eld ej glödde
Att endast Gudabarn hon födde.

C. Hvad tänker Du begära då?
Mån Gudens silfverbåge? månn' hans lyra
Hvars ömma toner i en magisk yra
En vild natur till skönhet ordna må
Och markens djur till festlig chordans styra.
— — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — —
Så lofven mig att möta jordens böner
Om ingen gloria nu min panna kröner,
Om endast sångens rosiga talar
Min gång omsväfvar af demanter klar
Blott mildare jag så mot Jordens söner
Skall tröstrikt le och i beklämda bröst
Förkjusning klinga med teorbens röst.

O minne af en jordisk låga
Hur ömt du än mitt hjerta rör.
Ej Pythons båga som jag för,
Ej Lyrans Konst, ej lyckans råga,

Ej förutvetandets förmåga —
Min kärlek blott mig lycklig gör.

Ack! på den helga Nilens stränder
Mitt öga hvilar än med fröjd.
Framför mitt tåg jag Sirius sänder
Sitt klara silfverbloss han tänder
Och vinkar stolt Egyptens länder
Till dans på vågomsvämmad höjd.

I Deltas rosenprydda dalar
Hur lycklig vid din barm jag var,
O Klymene! i forna dar
Med rosig hy i eterns salar
Min Syster brölloppsfacklan bar.

O Klymene du skall försvinna
Mot ödet ingen makt förmår
Ej Jofurs bön, ej Junos tår.
Snart på de fält där mörk och svår
Man ser Cocytens bölja rinna
En Vålnad suckande du går
Ack! snart af jordens skönsta quinna
Solgudens ömma älskarinna
En vissnad Mumie återstår.

Än midnatt dygnets bägge hälfter fjärmar.
O Eos! Du hvars lätta rosenhand
Upplåter portarne till Österns land.
Hvem är den Yngling som från Jordens strand
[Hit] till mitt gullpalats sig närmar.

E. Jag vet det ej men ditt hans anlet härmar
När mildt bebådad af min facklas brand
Du strålfull uppstår öfver himlens rand.
Hans ögon ljuft som tvillingstjernor glimma
Och saffranshår kring mjölkhvit skulldra simma.

A. Må en af er, I blomsterkrönta timmar
Ledsaga honom hit. Hvad sällsamhet!
Af mörker är jag höljd, jag intet vet
En röst dock säger i mitt gudahjerta
Mig förestår stor glädje eller smärta.
Hvad lider natten, Timmar. Fåfängt ren
Björninnan sig mot Tetis rike vänder
Klart strö Plejaderna sitt midnattssken.
— — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — —
Nyss morgonrodnan höjt sin purpurfana
Din höge Fader knappt begynt sin bana
Raskt sväfvar du likväl med liljefot
Beslägtadt ljus i morgondagg emot.

L. Du äfven Cygnus ingen nattro äger
Är hvilan kanske hård på våra läger.

C. Jag njöt ej hvila. Våldsamt sjöd mitt blod.
Din rosenbild för tanken målad stod.
— — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — —

[CYDIPPE.

OPERA I TRE ACTER.

FRAGMENT.]

[PERSONERNE.

ACONTIUS, en yngling från ön Cea.
LISIMON, hans vän.
LEUKON.
CYDIPPE, hans dotter.
LICYMNIA, GLICERION, PHYLLIS, } hennes Tärnor.
KLEON, en hjelte, Cydippes trolofvade.
DIANA.
VENUS.
KÄRLEKEN.
KÄRLEKS-GUDAR.
LARERNE af Leukons hus.
FURIER.
LANDT-NYMPHER.
DIANAS PRESTINNOR. — LANDTFOLK. — YNGLINGAR och FLICKOR.]

[FÖRSTA ACTEN.

FÖRSTA SCENEN.

(Theatern föreställer Dianas tempel, ziradt till en högtid.)

Prestinnor. Folk.]

Chor af Prestinnor.

O, Du som på bergen mot vilddjuren krigar
Som lyser den nattliga vandrarers stigar
Med silfrade blosset i skogarnes famn!
Du Stjärnornas Drottning! Du jaktens Gudinna!
O! skåda med bifall till offren som brinna,
Mild lofsången hör af Ditt heliga namn!

En Röst.

Högt mot hvalfvets prakt-arkader
Fladdrar offerlågan ren.
Herrligt Templets kolonnader
Glänsa i dess klara sken.

En annan.

Glädoms, Systrar! det bebådar
Att Gudinnan mild oss skådar
Från Olympens blåa höjd.

En annan.

Ja, mot offret ler Diana
Efter åldrig Tempel-vana
Tolkom nu med dans vår fröjd.

(Ballet af Prestinnor.)

En Prestinna.

O, skåden! hvilken skara träder
Igenom Templets portar där
Med blomsterkrönta hår, i hvita jungfrukläder —
En hvar sin korg med rökverk bär.
Cydippe för dem an, den strålande, den sköna.
Hvad ökad glans hon ger åt festens dag!
Det himlen roat har att denna älskling kröna
Med alla dygder och behag.

Chor af Flickor.

En korad tropp af Stadens Mör
Diana! till Ditt altar tränger,
Med Tmoli rökverk det beströr,
Med kransar hörnens guld behänger.

O, se vår andakts fromma rön
Ur molnens famn, med nådigt öga!
O böj Ditt öra till den bön
Vi rädde sända mot det höga!

Må våra stigar, våra fjät,
Gudinna! evigt Du bevara
Mot lustans fina blomsternät
Och mot förledarns gyllne snara.

Men skall Ditt kyska silfverbloss
Vår brudsäng dock en gång beskina
Latonas Dotter! än mot oss
Bete Dig nådig, som Lucina!

(Dans.)

Acontius.

Hur skön, med blomsterkrönta hår
I offereldens sken bland Systrarne hon står!
Hur morgonrodnans brand dess veka kinder målar!
Hvad gudaeld ur ögat strålar!
Hur hvarje blick till själen går!
Ej mera skön, bland stolta nymfers skara,
Af pärlsatt koger prydd, med bågen i sin hand
Eurotas! vid Din helga strand
Man sett Gudinnan sjelf sig festligt uppenbara.
O himmel! hvilken stund!
Mitt öde afgör den — o Venus! i hvars lund
Jag detta gyllne äpple brutit
Som i mitt hjärta först försåtets tanke gjutit
På nytt, i farans stund, jag till din gudom flyr.
O, till en lycklig utgång styr
Det djärfva företag, jag på ditt råd beslutit!
Må ej mitt sista hopp mig grymt bedra — o, må
Cydippes rosenmund de sälla orden nämna,
Som ristade i äpplets guld här stå —
Må hon, besegrad, däruppå
Åt Hymens blomsterband sig villigt öfverlämna.

(Han rullar äpplet åt det hållet där Cydippe står. Cydippe, i ett pantomimiskt samtal med en af sina följeslagerskor, blir hvarken detta eller Akontius varse. En Flicka nära bredevid henne upptar emedlertid äpplet och är i begrepp att visa det, då offersången åter börjar.)

En Prestinna.

Diana när till hämd Du ilar,
O, hvilken dödlig motstår Dig?
Som blixten flyga Dina pilar,
I blod de alla färja sig.
Orions hjässa molnen räckte
Hans anda storm i skogen spred,
Ett skott ifrån din båga sträckte
Dock jätten straxt till jorden ned.

En Annan.

Hur gruflig brann din vredes låga
Ej fordom öfver Niobé!
Järnrägnet från din tordönsbåga
Den stoltas döttrar mördade.
Hon bad ej himlen sig förbarma,
Ej sina kläder vildt hon ref:
Hemsk, mållös, dödsblek satt den arma
Tills hon en tårfull klippa blef.

En Annan.

Ja! rysligt ljungar Du mot alla
Som trotsa dig, — men sälle de
I helig vördnad dig åkalla
Med offer och med rökelse!
Igenom dunkla skogars sköte
De af din fackla lyste bli
Och darra ej för Tigrens möte
För lejons vilda hungerskri.

Chor af Prestinnor.

Glädoms, Systrar! oss hon skickar
Milda, kärleksrika blickar

Från Olympens höjder ner.
Oss med sällhet hon bekröner —
Våra offer, våra böner
Hon sitt helga bifall ger.
Därför upp till dans, Prestinnor!
Fläten, Stadens unga Quinnor,
Här vid altarlågans glans
Era händer i vår dans.

(Ballett.)

En Flicka.

Cydippe! detta äpple se!
Nyss till min fot det sakta rullade.
Man i dess gyllne skal en mängd af tecken skrifvit —
O! säj mig, hvad betyda de?

Cydippe.

Hvad äpplet doftar sött! . . . hur rundt, hur glänsande! . . .
I Fröjas trädgårdar det säkert plockadt blifvit.
Jag denna Ed vid himlen gör
Jag evigt till Acontius hör.

Hvad, store Gudar! har jag sagt?
Af sjelfva afgrunden jag lömskt har narrad blifvit —
På mina läppar dessa orden
En demon svart som midnattsmörkret lagt.
O! Du hvars rökverk här i Templets salar brinna,
Diana, mägtiga Gudinna!
Blif Du min tillflykt, mitt försvar
Jag denna ed högtidligt återtar.
Mitt hjärta den ej svor, blott min förförda tunga —
Må hämdens åskor kring mig ljunga
Mig störte Jofurs vigg till Plutos riken ned —
Jag fyller aldrig denna Ed!

Chor af Prestinnor.

Fladdrar icke lågan
Dubbelt klar och skön?
Hon med gyllne bågan
Upptog flickans bön.

Acontius.

Hvad rysligt dunder i mitt öra
Från hennes läppar går — hvad nödgas jag ej höra?
Nej inga band mig återhålla mer
Jag vid dess fot i Templet störtar ner.
Cydippe! i Ditt våld Du här den brottsling ser
Som djärfts till Eden Dig förföra —
Han åt Din hämd sig villigt öfverger.
O sköna Flicka! om Du kände
Den plåga som mitt hjärta tär
Ack! om en gnista blott Dig brände
Af lågorna som rasa här
Ditt anlet ej Du vredgad från mig vände
En blick af tröst Du medlidsamt mig sände —

Cydippe.

Acontius, hvad? — Du ingen fruktan bär
Att öfver brädden än ditt mått af onska råga?
Att vid Dianas offerlåga
Din kärlek mig förklara våga?
Gå, jag ett evigt hat Dig svär.

[(Skyndar ur templet.)]

Acontius [(ropar efter henne)].

Och jag Cydippe svär att evigt, evigt brinna —
Så länge Parkerna min sköra lifstrå spinna
Och Solar upp och ned jag ser på fästet gå,
Skall för Cydippe blott mitt qvalda hjärta slå.

[(Drar sig undan bland folkhopen.)]

En Prestinna.

I detta Tempels kyska salar
Hvems är den djerfva röst som fräckt om kärlek talar
Som gudlöst festens helgd och hjärtats andakt stör?

O Systrar hvilket rysligt under!
Ur jordens inelfvor ett långsamt tjut jag hör
O, se! de skälfva, Templets grunder
Och offrets silfverlåga dör.
Oskäradt är Gudinnans Tempel
Kom, Systrar! skyndom oss att fly.

En annan.

O fräckhet, saknande exempel,
Sen stjärnor brinna, dagar gry.

En annan.

Du som på Cynthi kullar thronar
Som badar i Eurotas' flod
O säj, hvad rökverk Dig försonar,
Hvad sånger, hvilka offers blod?

En annan.

Nej, hon på tordönsmoln sig sänker
Och vredgad hit sin kosa styr.
I handen bågan hotfullt blänker
Och kogret från dess skullra gnyr.

En annan.

Som barnaårens drömmar rena,
Latonas Dotter! äro vi.
Må Tempelskändaren allena
Ett mål för Dina pilar bli.

Chor.

Oskäradt är Gudinnans Tempel.
Kom, Systrar skyndom oss att fly
O fräckhet, saknande exempel
Sen stjärnor brinna, dagar gry.

[(Åskknall. Alla fly med förskräckelse ur templet.)]

Acontius.

Diana! vid Ditt altar neder
Jag störtar bäfvande och högt om miskund beder —
Ack! från Olympens höjd min bön, min klagan hör
Du sjelf ju Eros känt och qualet af hans låga,
Du rönte sjelf det våld, den segrande förmåga
Hvarmed han i triumf ett kedjadt hjärta för.
Som Luna Du från blåa himlasalen
Ju fordom sönk i nattens stillhet ned
Till herden där han sof bland rosorna i dalen
Bestrålad af det ljus Din bleka lampa spred. — — —

[ANDRA SCENEN.

(Cydippes rum, i Leukons palats.)]

Cydippe.

O Gudar! detta han mig gjort!
Fördömda stund då genom Templets port
Jag till Dianas altar trädde!
Vid morgonsolens ljus hur lycklig nyss jag var!
I festens hvita skrud hur glädtigt jag mig klädde,
Hur stolt min hjässa kransen bar!
Hur luftens andedrägt och lärkans sång mig glädde!
Ej spelar vågen än kring aftonsolens char
Och all min sällhet flytt — af qual och harm jag gråter —

Acontius! nej, för grymt Du mig behandlat har —
Jag aldrig, aldrig Dig förlåter.

Inbillningens stora, elysiska rike!
I leende drömmar, som Genier like
På gyllene vingar omfladdrat min själ —
Cydippe er bjuder ett evigt farväl.

Ej längre i aftonens svalkande timma,
Vid Cynthias bleka, erotiska strimma
Jag svärmande under platanerna går
Och gråter den saliga aningens tår.

Minuten den himmelska villan förjagat
Har lifvet beröfvat dess krona och dagat
En utsigt i öknar där, menlöst och sällt,
Mitt hjärta sig tänkte hesperiska fällt.

Men hvarför mig vekligt åt smärtorna lämna?
Ej ödets Gudinnor mig sällheten ämna —
Hvad svaghet, vid ljuset af sanningens dag
Att sörja den flyktade drömmens behag!

Inbillningens stora, elysiska rike etc.

O Du hvars altar nyss med kransar
Och rökelser jag vördat har
Latonia, mild emot förbrytarn var
O! slunga mot hans bröst ej straffets grymma lansar!
Bland stjärnorna, på bergen roligt gå,
Lät mig allena hämnas få!

Må lyckans stjärnor från det höga
Beständigt mot Acontius le
Må lifvets afton sent i nöjets krets [han] se!
Blott skall ej mer Cydippes öga
En vänlig blick åt Tempelskändarn ge.

Men ack! min fader nalkas där.
Han söker mig och bäfvande jag anar
Att [Kleon] icke fjärran är.
Till hämnd min kränkta stolthet manar
Och mäktigt slår mitt bröst af ljufva hämndbegär.
Åt [Kleon] jag min hand vill gifva
Ej valet hör ett krossadt hjärta till
Jag på Acontius hämnas vill
Och sjelf min vredes offer blifva.

[TREDJE SCENEN.

Cydippe. Leukon.]

[*Leukon.*]

Min dotter, det är tid att dig bestämdt förklara —
Du hunnit ren den sköna vår
Då ostörd ingen ros i dälden blomstra får,
Då fjärilars och västanväders skara
I dans kring hennes sköte fara
Och hvarje vandrare att henne bryta går.
Som hon bland Floras barn för Drottning hyllad blifver
Så kronan Du bland Hellas' jungfrur bär.
Allt hvad natur, hvad lycka gifver
Åt Dig beskärdt af milda Parker är.
Ej under då att alla Greklands söner
Du inger lågande begär

Att af dess ynglingar en här
Så ömt bestormar dig med suckar och med böner.
Cydippe! följ naturens röst —
Den krans förgänglig är som lifvets maj bekröner
Ej högre Lycka Quinnan röner
Än den att vissna få invid ett älskadt bröst.
O Dotter! svara mig! bland alla
Som tillbe i din glans och täfla om din hand
Hvem önskar Du för brudgum kalla?
Hvem fängslar Dig en dag i Hymens blomsterband?

Cydippe.

Mitt hjärta inget val och ingen önskan äger
Nej, hulde Fader! Du för mig besluta må —
Men tankens lugna pröfning säger
Att [Kleon] blott är värd att [Leukons] dotter få.
På segrens ban han våra härar förde
Hans tappra arm, hans lugna hjältemod
I barndomsåren ren min håg med kjusning rörde
Då Skaldens röst jag tolka hörde
Hur lugn som klippan han i slagets pilregn stod
Och svärdomblixtrad gick och vadade i blod.
Förgäfves Ynglingen att mig behaga stänker
Med Syriens oljor sina hår
Förgäfves lydiskt öm sin veka cittra slår
Barbariskt skrytande af guld och purpur blänker —
Blott hjelten höljd af dam och sår
Jag vördnad och beundran skänker.

Leukon.

Nej mera varm och klar ej himlens låga brunnit
I något quinnligt hjerta än
För långa år belöningen

Af detta ögonblick jag vunnit.
Med stolthet känner jag mitt eget blod igen.
Till Kleon straxt ett bud jag sänder
O glada stund då Hymen facklan tänder.

[Går.)]

Cydippe [(allena).]

Bort kärleksgudar bort. O Juno du hvars arm
En helig spira för i ärans ljusa länder.
Sänd af din herrlighet en stråle till min barm!

Heliga plikt hvars öfning allena
Skänker vårt hjerta glädje och frid
Tryggar vårt lugn mot öde och tid,
Kom med din eld mitt hjerta att rena
Hastigt förblomstrar kärlekens vår
Evigt din lager grönskande står.

[FJÄRDE SCENEN.

(Theatern förvandlas till en vild skogstrakt.)]

Akontius.

När dagens bloss på himlahvalfvet brinner,
När månan blek i silfvermolnen går
Min gråt ännu på bleka kinder rinner
Mitt hjärta än af våldsam oro slår.

Skall tidens hand sin balsam aldrig gjuta
I mina sår? — min framtids gyllne hopp
Ej tändas mer? — min träldom aldrig sluta?
Min rosentid ej åter blomstra opp?

Nej! mitt fördärf de himmelska beslutit —
Åt deras hämd Cydippe lånat sig.
Ned öfver mig förbannelser hon gjutit
Och som ett nät de rysligt omge mig.

O! då på forna dar jag tänker
Jag känner hjärtat än af sorglig kjusning slå.
Ej Månan stoltare bland nattens stjärnor blänker
Än jag bland Hellas Söner då.
Hur mången älskvärd tärna sände
Ej ömma suckar efter mig
Och hvart min stolta blick jag vände
Den ömma eldar genast tände
Och magiskt hvarje barm af längtan höjde sig.
Men ej mitt glada hjärta drömde
Om kärleken, dess nöjen och dess qual,
Där än med jagtens spjut jag lopp kring berg och dal
Än lesbiskt drufvoblod i rankors skugga tömde
Ur festens blixtrande pokal.
Men hastigt för mitt kjusta öga
Lik en Gudinna sänkt på gullmoln ur det höga
I all sin glans Cydippe stod
Strax flyktade mitt glada mod
Och hjertat sved och ömma tårars flod
Begynte kindens rosor löga
O Kärlek! grymt Du mig bestraffat har
Om länge känslolös jag för Din låga var.

Att älska och att älskad blifva —
Hvad kan väl högre vällust gifva?
Hvad fins på jorden sällare
Än tvenne ömma älskande?

Olympens nektarkalk de tömma
Och sig i Eliséer drömma —
För deras blick är Skapelsen
Ett tempel blott åt Kärleken.

Som Prester de till Gudens ära
I helgedomen rökverk bära
Och deras korta lif är blott
En hänryckt fest åt nöjets Drott.

För dem så herrligt jorden prålar
I morgonsolens gyllne strålar
På dem så vänligt Månan ser
Ur dunkla silfverskyar ner.

Men, himmel! ett förskjutet hjärta!...
Tartaren hyser ingen smärta
Som väger denna plåga opp
Att ensam älska utan hopp!

O Gudar! om Cydippe hörde
I dessa öknars famn min ömma klagoröst
Af bergen repas opp — hvem vet? — måhända rörde
Min djupa smärta hennes bröst.
O! såg hon mina tårar strömma
Måhända skulle än dess marmorhjärta ömma
Måhända skänktes mig förlåtelse och tröst.
Bedragna hjärta! ack! Du upphör ej att drömma
Din villas rosendröm? har ren Du hunnit glömma
Hur hon i Templets famn ett evigt hat mig svor?
Till dödens qual dess läppar mig fördömma
Och ren bland skuggorna jag bor.

Jag evigt, evigt tror mig höra
En röst som dundrar i mitt öra
Cydippe, usling! hatar Dig.
Som dolkar genom detta hjärta
Den tanken går med dödars smärta
Som berg den störtar öfver mig.
Fly! tanke, bittrare än döden
Än de fördömdas afgrundsöden —
Ack! upphör, vilda tordönsröst
Att ljunga fasor i mitt bröst.

Jag skådar Lisimon — hvarthän min tillflykt taga
Emellan trädens hvalf han mig till mötes går.
Hvad konst att mänskors köld i qualets stund fördraga,
Hvad dårskap att för den sitt hjärtas marter klaga
Som ej vårt lidande förstår.

[FEMTE SCENEN.

Acontius. Lisimon.]

Lisimon.

Hvi skyr Du mänskors blick? hvi söker
Du tysta dälders famn och mörka skuggor opp?
Ack! ensamheten blott vårs hjärtas oro öker
Och släcker modets eld och mördar själens hopp —

Acontius.

O nej! där flodens våg i öknars djup sig kröker
Och ufvar suckande i bergens skrefvor bo
Där finner blott mitt qualda hjärta ro.

Lisimon.

Ack! stöt ej sjelf hvar läkedom tillbaka
Som himlen bjuder Dig — o, vägra ej att smaka
Den milda tröstens bägare.
Ja, manligt blott en gång de veka bojor skaka
Som Du med nesa bär — och genast falla de
Hvarför ej glädtigt bågen taga
Och öknens skygga djur på furubergen jaga?
Hvarför i fiskarns lätta båt
Ej ut på rof kring stilla vikar draga
Och omge vågens barn med lockande försåt?
Ack! nöjet blott och verksamheten
Dig resa från Ditt djupa fall.

Acontius.

Nej först i vågorna af vallmokrönta Leten
Jag lugn och glömska dricka skall.
Allt för min själ Cydippe målar,
I morgonsolens eld, i Månans bleka strålar
Jag hennes öga blicka ser
Och hvarje ros dess ljufva afbild ter.

Gudar! att Cydippe glömma
I den stilla bygdens gömma
Fåfängt, ack! jag flyktat har.
Af dess hamn förföljd jag blifver
Ingen grotta fristad gifver
Ingen helgad park förvar.
Hon på bergets höjder thronar,
Vandrar tyst i däldens famn,
Trädet hviskar, fogeln tonar,
Bäcken sorlar hennes namn.

Lisimon.

Hör upp min vän att envist tömma
Det bittra lidandets pokal.
Acontius! lofva mig att glömma
Blott för i afton Dina qual.
Snart bygdens skaror hit med glädjens ifver strömma
Att fira skördens fest med dansar och med sång.
Du stadens tärnor sett — det tillhör Dig att dömma
Om värde mer att hjärtan för dem ömma
De sköna fostras opp i höga murars tvång
Än här bland dessa berg, i dessa tysta dalar
Där högt Naturens röst till allas hjärtan talar.
Bland landets unga Tärnor här
Ej konsten för sin gyllne spira
Och öfverflödet ej en lånad glans beskär.
Ej pärlor deras lockar sira
Ej Tyrisk purpurdrägt, ej koiskt gaz dem klär
Af vilda rosor blott de sina kransar vira
Och källan deras spegel är...

Acontius.

Ja, fritt de sälla må sin glädjes högtid fira
Men unna mig att fly — mitt bleka anlete
Af sorgens tårar stänkt ej för en fest sig skickar
Där allas munnar hänryckt le
Och glädjen mildt ur hvarje öga blickar —

Lisimon.

O, stanna! redan komma de.

[SJETTE SCENEN.

Acontius. Lisimon. Landtfolk.]

Lisimon.

Bärjad är den gyllne säden,
Drufvan under prässen blödt,
Samlens nu till lek och quäden,
I som fält och kullar skött.
Snabbe voro mödans dagar,
Under skämt de flydde ju —
Nöjets och behagens lagar
Ägnen all er dyrkan nu.

Men innan glädjens bud I lyden
Med helga sångers ljud från rörda läppar tyden
De gudars lof hvars milda gifvarhand
Ur öfverflödets horn besällat ha vårt land.

Chor.

Gudinna som frukten af Jupiters ekar
Förväxla oss lärde mot skördarnes guld:
Du starke som manar till joller och lekar
Och bägarn oss räcker så vänlig och huld!
O Ceres och Bacchus! ert himmelska öra
Ur skyarne böjen vår lofsång att höra
O! sänken Ert öga från stjärnornas höjd,
Att skåda vår fromma högtidliga fröjd.

En Yngling.

O, I alle himlamakter
Evigt pris Er godhet ske.
Rikligt öfver dessa trakter

Hvilar Er välsignelse.
Marken gyllne frukter bär,
Ängen höljd af hjordar är.

En Flicka.

Lof ske himlen! Aldrig trängde
Krigstrumpetens ljud till oss
Ej kring dessa nejder svängde
Ares än sitt vilda bloss.
Oskuld, fred och gyllne ro
Här i tysta dälder bo.

En Yngling.

Ljuft kring bergen återskallar
Herdens flöjt ur almens skygd
Och till dansen lyran kallar
Barnen af vår sälla bygd.
Tätt som himlens stjärnor de
Kring smaragdefällten le.

En Flicka.

Kärleken och nöjet tyda
Sina lagar i vårt bröst
Och vi kjusas och vi lyda
Desse milda Gudars röst.
Trohet vårdar hjertats brand,
Helgar Amors rosenband.

Chor.

Fridsamt våra dagar quälla
Like vågen af en källa
Som bland rosor stilla går.

Hälsans purpur kinden målar
Glädjen ur vårt öga strålar
Och i hjärtat oskuld rår.
Ej de sorger oss förtära
Som i gyllne salar bo —
Flärdens kedjor vi ej bära
Törsten efter guld och ära
Alldrig stört vårt hjärtas ro.

Dan.

En Yngling.

Sen, hur ekarna i parken
Ren med vissna kronor stå,
Mörke flodens böljor gå —
Ingen blomma pryder marken.
Allt hvad ögat kring oss ser
Vanskligheten bilder ter.

En Flicka.

Systrar! här på häcken blänkte
Rosen nyss så röd och varm,
Fjäriln kysste hennes barm,
Daggens pärlor den beständkte.
Nu den sköna flyktat har —
Nakna törnet blott är quar.

Chor.

Så försvinna våra nöjen,
Så för tidens grymma makt
Vissnar lifvets hela prakt
Flykta lekar, dans och löjen.

Därför medan rosen än
Herrligt doftar — brytom den.

(Dans.)

En Flicka.

I ekar, som mot dagens lågor
Med gästfri skugga oss betäckt,
I källor, som med silfvervågor
Vår törst i skördeanden släckt —
I gröna ängar där vi kransat
Med purpurblommor våra hår
Och glädtigt offerdansen dansat —
Farväl — vi skiljas för i år.

Men när den frälsta bäcken hoppar
Ur bergets port i dalen ner
När rosen öppnar sina knoppar
När sippan i det gröna ler,
Och ömma näktergalar vaka
Vid Månans sken, i hänryckt sång —
Då komma äfven vi tillbaka,
Då börjar dansen än en gång.

(Landtfolket aflägsnar sig.

SJUNDE SCENEN.

Acontius. Lisimon. Sedan *en slaf.*

Lisimon.

O Yngling! sjelf all glädje Du dig nekar.
I sorgligt skygd af dessa ekar
Med dödens hy Du lik en brottsling står
Och åter strömmar ju på kinden qualets tår.

Akontius? hvad? Du känner blott din smärta
Och ingen anblick mer [af] Dina likars väl
Kan lugna stormen i ditt hjärta
Och daga mörkret i din själ?

Akontius.

O Lisimon! jag nyss min smärta glömde
Jag villans gyllne trollkalk tömde
Och frossade i Gudars sal.
Till dessa klippors fot i denna tysta dal
Jag [Leukons] sköna Dotter drömde.
Hur skön hon stod bland unga Flickors tropp
Som i kariters krets den rosenkrönta Fröja
Dess rörelser, dess blick en Drottning tycktes röja
Och likväl blott en landtlig, enkel slöja
Jag kärligt fladdra såg kring hennes änglakropp,
Och rosor blott på ängen runna opp
Dess silkeslena hår betäckte.
Olympens salighet jag njöt —
Men ack! din röst mig återväckte
Till ryslig sans ur blomsterdrömmens sköt.

Lisimon.

Hvem nalkas?

En slaf.

Leukons slaf. Min Herrskare dig kallar
Till dottrens brölloppsfest. Åt Kleon som i band
En trottsig ovän lagt och hvilkens ära skallar
Så vidt ett mörkblått haf kring våra öar svallar,
Kring Hellas myrtenkrönta strand,
Hon räckt sitt hjerta och sin hand.
Ren smycka husets glada Tärnor
Med bleka pärlor sina hår

Och bäddad ren den torus står
Där vid Cydippes barm dess brudgum slumra får
Beglänst af nattens stilla stjärnor.

Lisimon.

Slaf! ila och Din Herre säj
Jag deltar i hans Dotters lycka
Men kommer till dess bröllopp ej —
Jag äger här en vän — ack! sorger honom trycka
Och smärtor rasa i hans bröst.
Jag lämnar honom ej — han fordrar hjelp och tröst.

Slafven.

Hvad? skall min Herre då, o Lisimon på festen
Dig sakna den förnämsta gästen?
Så högt han gladde sig i hoppet att Dig se.

Lisimon.

Du hört mitt svar — jag kan ej annat ge.

(Slafven går.)]

[ÅTTONDE SCENEN.

Lisimon. Acontius.]

Lisimon.

Akontius, ropa nu din mannakraft tillbaka
Du tärningen ren falla sett
Cydippe aldrig blir din maka.
Hon ju åt krigaren sin hand och hjärta gett.
Till sista droppen nu Du plågans kalk fått dricka
Ej mera återstår — välsigna Ödets hand
Som lossat Dina träldomsband
Och mot en framtids rymd med hopp och kjusning blicka.

Akontius.

Nej! blixten krossat mig — jag intet mer förmår
Förgäfves bönens suck till himlarna jag sänder
Naturen för min syn till Kaos återvänder
Och af Akontius blott en vålnad återstår.
Förgäfves dagens ljus från Österns portar svallar
Och hvarje lif till hopp och njutning kallar —
Min blick är evigt mörk af sorgens bittra tår.
Förgäfves stjärnans guld på himlahvalfvet prålar
Och nattens mörker genomstrålar —
Min själ en afgrund är dit hennes ljus ej når.

Lisimon.

O Yngling! offra ej de snabba ungdomsåren
Åt sjelfgjordt qual, åt veklig smärta opp.
En gång Du skall då tiden silfrar håren
Med ånger återse på flydda dagars lopp.
Än manar lifvet Dig till verksamhet och hopp
Hör krigstrumpetens ljud i bergen herrligt skallar
Från solbeglänsta kullens topp
Hör visheten med gudaröst Dig kallar.

Rosens förföriska rodnad bedrager
Ljufligt berusar dess himmelska doft
Ack! men hon plötsligt förfaller till stoft
Evigt, o Cynthius! blomstrar din lager.
Vakna då Yngling ur drömmarnes land
Räck åt den ledande äran din hand.

Efter en lefnad åt mödorna ägnad,
Ack! hvad den åldriges hvila är säll —

Strålande minnen försköna hans quäll,
Fylla hans hjärta med stolthet och fägnad.
Anden då bålet förtärer hans kropp,
Sväfvar en Fenix till stjärnorna opp.

Akontius.

Hör opp, o Lisimon, att mig till bragder mana!
Hur gärna tog jag kampens svärd
Och mötte dödarne på krigets stolta bana —
Men, ack! af kärleken min styrka är förtärd
Som hedens ros förbrännes af den höga
Augustisolens eld så för Cydippes öga
Förtvinar hvarje nerv, flyr hvar förmåga bort —
Af mig en askhög blott är öfrig innan kort.

Hell Dig, o Yngling, hvars sorgfria hjärta
Ännu ej blöder för kärlekens smärta —
Natten dig skänker förfriskande hvila
Purpurbevingade dagarne ila.

Hell dig, om nätet i skogen Du spänner
Eller i kretsen af stojande vänner
Lesbiska bägarn vid festborden tömmer
Jollrar med flickan och henne förglömmer.

Hell Dig om fostrad i Musernas ringar
Hjältarnes lof Du på gullharpan klingar
Eller i modets olympiska pansar
Störtar Dig hänryckt mot blixtrande lansar.

Ve! jag förtäres af kärlekens lågor.
Speglar sig Luna i nattliga vågor,

Framgår på fästet den strålande Solen
Blickar jag evigt med tårar mot polen.

Biltog ur festens bekransade salar
Vandrar jag ensam i skuggrika dalar
Fyller med klagan den ensliga quällen
Ropar Cydippe åt härmande fjällen.

O Lisimon mig lämna.
Blott ensligheten nu kan ge mitt hjärta tröst.
Din tanke fattar ej, min tunga kan ej nämna
De qual som rasa i mitt bröst.

Lisimon.

Allt helar tidens hand. I vällust skall han byta
Ditt långa qual och hela dina sår.
Snart skall Förnuftets Sol ur dundermolnen bryta,
Din lefnad snart bland nöjets blomster flyta
En källa lik i dalens vår.

Akontius.

Nej ingen önskan mer till sälla gudars boning
Det dödssår mig Cydippe ger,
I lägre makter, ack! hvem läker det af Er?
Mig ödet krossat utan skoning
Förgäfves bjuder det försoning
Nej ingen bön om sällhet mer.

I skogars djup i ödemarker,
Där villdjur ryta, forsar gny
Ur mänskors åsyn vill jag fly —
Tills I förbarmen Er, o Parker!
Tills flamman som mitt lif förtär
Med lifvets flamma slocknad är.

ANDRA AKTEN.

Teatern föreställer en Sal i Leukons hus. På avant-scenens ena sida en soffa. Fonden betäckt af en purpurfärjad ridå.

FÖRSTA SCENEN.

Cydippe. Licymnia. Glicerion. Fyllis.

Licymnia (med en krans i handen.)

Kransen af rosor och mirt jag virat,
Värdes, Cydippe! försöka den —
Nej! en skönare krans ej zirat
Skönare brudliga lockar än.
Ack! hvad din brudgum sig lycklig skall finna!
Ack! hvad hans hjärta af kjusning skall brinna,
När han i afton, vid harpornas röst,
Trycker dig ömt till sitt klappande bröst.

Cydippe.

Se så, — jag tackar, bästa Flicka!
För all den möda du dig gjort,
Men af cypresser blott du kransen vira bort.

Licymnia.

Det skulle för en Brud sig skicka! —
Cydippe, hvilket språk du för!
Det plågar mig, det mig så misslynt gör.

(hon framräcker en spegel)

O, skåda hit! — i denna spegel blicka!
Hvad du är söt! hvad kransen passar dig!

Cydippe.

Ja, jag i quäll behagar mig.
Ej kan jag nog mitt nöje dig förklara —
Ett offer tillhör det att prydt med blommor vara.

(hon går med synbar oro några hvarf öfver Teatern.)

Glicerion.

Hur däjlig i högtidens slöja hon går,
Med klappande hjärta och kransade hår!
Förbidande Jofur, i ädlare skick,
Ej Juno i himmelska brudkammarn gick.

Fyllis.

Var glad, o Cydippe! Din brudgum är när —
Ren skymten jag ser af den kommande där.
Ren dånet af trafvande fålen jag hör
Som raskt till ditt möte den lycklige för.

Licymnia.

Tänd, aftonens stjärna! ditt rikaste ljus!
Med gullstrålar hälsa vårt festprydda hus!
Den skönaste Quinna, den tappraste man
Här fångsla i eviga kedjor hvarann.

Cydippe.

O, hören opp att glädjens hymner sjunga!
Som dolkar era ord mig genom själen gå.
I salens hörn jag ser hur bleka hamnar stå,
Jag ödets åskor hör omkring mitt hufvud ljunga!
Hvad aningar förskräcka ej mitt bröst!
I elfvens våg jag hör en röst,
Som mig till skuggors chor, till nattens rike bjuder
Och dödsmusik från trädens kronor ljuder.

Slafvinnorna.

Dig vakta, afundsvärda Brud!
För ord af elakt förebud.
Allt för din sällhet är en borgen —
O, väck ej sjelf den grymma sorgen,
Skräm ej den skygga glädjen bort!
Han är vår gäst ändå så kort.

ANDRA SCENEN.

De förra. Leukon.

Leukon.

Kom, ömma Dotter, till mitt hjärta!
Jag min välsignelse dig ger.
Hvad blandadt ögonblick af kjusning och af smärta,
Då jag din hjässa krönt med Hymens rosor ser!
Ack! vid din brudgums hand, ur dessa marmorsalar,
Cydippe, evigt bort du går.
Ej mer din ömma vård en åldrig Far betalar
Den vård han tog om dina barndomsår.
Ej mer i dansens yra ringar

Jag här dig sväfva ser vid flöjters muntra röst,
Ej dunkelt hopp och magisk tröst
Din lätta hand i mulna stunder klingar
Från lyrans strängar i mitt bröst.
Dig andra nöjen nu och andra plikter mana,
Du maka blifva skall och mor —
Ur Fadrens åsyn bort, ur späda Jungfrurs chor,
Du träder rodnande på Hymens blomsterbana
Och åt en brudgum ömt din framtids väl förtror.

Cydippe.

O Fader! hur ditt tal mitt hjärta genombårar!
Jag har ej annat svar än tårar.

Evigt från min håg försvinne
Dans och lekar, sång och löjen!
Ymnigt sorgens pärlor rinne
Öfver bleka kinder ner!
O min barndoms stilla nöjen!
Alldrig mer I kommen åter.
Att mitt öga då begråter
Evigt mistningen af Er!

Leukon.

Min Dotter! sansa dig — med tårar icke börja
Den nya ban dig förestår.
Hör opp att dårligt än de späda blomster sörja
Som fägnat dina barndomsår:
Du andra fröjder snart får spörja,
Och nya rosors prakt försköna skall din vår.
Till Hymens offerlund, dit nöjets röst dig kallar,
Du med en hjälte går, hvars lof
Från alla Greklands harpor skallar,

Hvars namn med vördnad nämns i tjäll och kungahof.
O, tänk hvad njutning det skall blifva
Att krigarns dysta blick med kärleksstrålar lifva,
Att honom, att en ny Alcid,
Af mödor trött, af kamp och strid,
Lik Hebe, nektarns kalk i nöjets himmel gifva,
Försköna lagrarne med rosens trollbehag
Och molnet, kyssande, från Hjeltens panna drifva
Men hvad, Cydippe, hvad? — Du, skälfvande och svag,
Ditt mirtenkrönta hufvud böjer.
Ej kindens jungfrueld för mina blickars dag
Du söker dölja så — En dödssuck barmen höjer,
Det är ej åtråns suck — Förtviflans vilda drag
Jag i ditt hemska anlet röjer.

Cydippe.

Ve! snart den grymma timman slår,
Då från ditt anlet jag med sönderslitet hjärta
Till Hymens altare, ett smyckadt offer, går.
O Fader! mig förlåt — jag känner dödens smärta
Och i min själ en ryslig midnatt rår.
Hur gärna här, bland systrars väna skara
Hos dig jag evigt ville vara,
För dig min glada sång med cittrans toner para,
För dig i dansar gå med blomsterkrönta hår!
Hvad tankar nu min själ förskräcka
Jag åt en okänd man, jag åt en hjelte räcka,
O himmel! denna svaga hand?
Jag mot hans kopparbröst mig luta? — vid hans sida
Ur mina blomsterdalar skrida
Mot dunkla, obekanta land?

Dyre Fader! o hur gärna
Bågen i min hand jag tog
Och kring fjäll, i dyster skog
Följde Delos kyska Tärna!
Högt på klipporna af fröjd
Festligt då jag skulle springa,
Jubelsången evigt klinga
I de blåa molnens höjd.

Säll den mö, som hand och hjärta
Alldrig skänker åt en man:
Som allena bära kan
Lifvets glädje, lifvets smärta!
Tusen grymma ödens skick
Hennes sällhet ej föröda —
Längre hennes rosor glöda,
Längre strålar hennes blick.

Leukon.

Strid ej mot himlens lagar, Flicka!
Så vidt som dagens sol och nattens stjärnor blicka
Allt hör Kupidos välde till —
Och Du allena dock hans spira trotsa vill?
Den hela lefvande Naturen
Blott framter älskande och par —
Hvar fogel, quittrande i himmelska azuren,
Sin ömma make äfven har.

Så länge verlden kring dig lyser
I glädjens rosenskimmer än,
Och hjärtat ingen oro hyser,
Hvad fordras mer till sällheten?
Men räds! de komma, mulna dagar,

Då intet mer din själ behagar,
Då endast vännens gudaröst
Kan lugna stormen i ditt bröst.

TREDJE SCENEN.

De förra. Kleon.

Kleon.

O himlaljufva syn! hur skön i bröllopsskruden
Hon strålar ren, den väna Bruden!
I Gudar! hvad jag lycklig är!
För mig hon denna krans och dessa smycken bär.
Den tanken gör mig Gudars like —
Hvad kan jag högre önska? — nej,
För Paktols gyllne sand, för Cyri vida rike
Jag bortgaf denna sällhet ej.
O Öde! håll din blixt tillbaka!
På vådans fält, i blodigt krig,
Jag alldrig slafviskt höjt en fåfäng suck till dig —
Hör nu min enda bön! o, unna mig att smaka
Olympens fröjd i famnen af min maka —
Se'n gärna öfver mig din vredes ljungeld skaka,
Se'n störta mig till Orkus ner!

Chor af Flickor.

O, hur vänligt bruden prålar
I sin krans, sin purpurslöja!
O, hur ädelt är dess skick!

Chor af Ynglingar.

O, hvad ömma kärleks strålar,
O, hvad känslor huldt sig röja
I den unga hjeltens blick!

Gemensam Chor.

Skönheten och tapperheten
Skaptes för hvarannan så.
Bägge jordens dyrkan få,
Bägge segra öfver Lethen,
Bägge vandra hand i hand
Upp till Gudars sälla land.

Ej i himlens blåa salar
Ensam plats Alcides vann.
Förd af Bacchi tigerspann
Öfver jordens låga dalar,
Ariadne dit ock for,
Upptogs i Gudinnors chor.

Festligt nu dess krona prålar
I de höga rymderne.
Med sin far, sin älskare,
Härligt Andromeda strålar
Från de mörka himlarne.

Nöjets helga timma stundar,
Dagens stränga öga blundar,
Och med blyga silfverstrålar
Luna brudgemaket målar,
Sakta kallar nöjets röst.

Snart, J hulda! öfver eder
Natten lugna vingar breder,
Och i mörkrets tysta sköte
Kyssar göra kyssar möte,
Våldsamt klappar bröst mot bröst.

Kleon.

I min ungdoms första dagar
Tände ärans helga lagar
I mitt bröst sin rena brand.
Ödet sjelft min önskan lydde,
Lagren mina lockar prydde,
Ack! men sällheten mig flydde,
Fåfängt sökt från strand till strand.
Först Cydippes blick mig lärde
Vägen till dess blomsterland.
Hon allena fröjd och värde
Åt mitt tomma lif beskärde,
Hennes lena hand mig snärde
I ett evigt blomsterband.

Cydippe.

O Kleon! mig förlåt, jag mägtar ej besvara
I qväll ur samma ton din kärleksfulla röst.
Jag kan ej glad, jag kan ej sorgfri vara,
Ty klippor väga på mitt bröst.
Som vågor bryta sig mot vågor,
När stormarne till kamp på hafvets rymder gå,
Så svallar hjertat högt af aningar och plågor.
Gläds! snart ett evigt lugn skall följa deruppå.

Chor.

Skönt kring Leukons salar sprida
Festens bloss sitt gyldne sken,
Och vid brudens trogna sida
Sitter hennes brudgum re'n.

Re'n cymbalen festligt ljuder,
Glädjen bryter hvarje tvång.

Allt det sköna lifvet bjuder
Firas bör med dans och sång.

(Ballet.)

— — — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — — —

Leukon.

Hon lefver! — hulda barn! jag får dig åter trycka
Med kjusning i min famn, blir andra gången Far
Och njuter i sin höjd en nog ej skattad lycka.

Kleon.

Kom, Flicka, till mitt bröst! Tartaren skall ej rycka
Dig mera därifrån — Du äger mitt försvar.
Försvann Du än en gång, jag skulle genast sträcka
Till Orkus, hämnande, min färd.
Jag kan ej likt Orfé hos Furier ömkan väcka
Med lutans silfverljud — jag skulle dem förskräcka
Med blixten från mitt ljungeldssvärd
Och kedjan af demant med jättearmar bräcka —
Nej! Dödens natt ej skall så sköna ögon släcka,
Ett sådant byte ej jag unnar skuggors verld.

Chor.

O Venus! vår smärta
Bestormade, rörde
Ditt himmelska hjärta —
Vår klagan Du hörde
Och skänkte oss åter Cydippe — o, fröjd!
Hvar thronar din like,
Du nöjets Gudinna?

I skuggornas rike
Dig rökelser brinna,
På jorden, i stjärnornas ljusblåa höjd.
Ej Cerberus skällde,
Ej hämnerskans gissel
Förfärande smällde,
Ej ormarnes hvissel
Med fasa man hörde i Tartarus mer,
Och floderna runno
Med läspande vågor
Och Manerna brunno
Af forntida lågor
Då jägarn att frälsa Du sväfvade ner.
Gudinna! Du bjuder,
Och vintren försvinner.
Straxt festsången ljuder
Och flodsilfret rinner
Och kysser förtroligt sin blomrika strand.
Allfader Du smeker;
Och himlen ej darrar:
Du Ödet beveker
Och leende narrar
Det blodiga svärdet ur Krigsgudens hand.

Cydippe.

O dyre Fader! i min famn
Jag får dig åter hänryckt sluta!
Du är ej blott en luftig hamn.
Ren såg jag dödens natt sig kring mitt öga gjuta,
I Karons julle ren min bleka skugga låg,
Omkring mig brusade Kocytens mörka våg,
Jag hörde afgrundshunden tjuta.

Då kallade din röst till lifvet mig igen —
Än mot ditt ömma bröst jag får mitt hufvud luta,
Ljuft bränna dina kyssar än.
Hvad det är sällt att dö när Fadersögon skölja
Vår urna med sin gudagråt!
Hur sött man slumrar då!

(Till Kleon)

O brudgum, mig förlåt!
Jag dig bedrog, jag störde festens stråt.
Räck nu din hand, jag färdig är att följa
Till bordets skämt, till vinets purpurbölja.

(Hon räcker ena handen åt Kleon och den andra åt sin Far. Alla gå.

FEMTE SCENEN.

Larer (inkomma på flere håll och i spridda flockar på Teatern.

Chor.

Facklorna glimma,
Gästerna stimma,
Salen af brokiga skaror är full.
Lyrorna ljuda,
Vinerna sjuda,
Krönta af rosor i kalkarnas gull.

(Dans.)

En af Lærerne.

Med kransade lockar,
Bland högtidens flockar,
Cydippe vid brudgummens sida jag såg.
Hur ljuf att betrakta,
Hur däjlig hon låg,

Och vidrörde sakta
Med rosiga läppar festbägarns våg.

En annan, (pekande åt fonden)

Ack, vänner! därinne
En svällande brudsäng på gullfötter står.
Ja, ej ur mitt minne
Dess härlighet går —
Så grant jag ej sett på hundrade år.
En Måne af silfver från sänghimmeln neder
Ur ringar af stjärnor mot brudparet ler —
På sängen ett täcke af purpur sig breder,
Där blommor af guld man virkade ser.

(Dans.)

Larernas Konung.

O vänner! hören opp att glädjens känslor lyda!
I borden förr er sorg, er ömma saknad tyda —
Jag hatar denna prakt och dessa bröllopsbloss:
Cydippe evigt lämnar oss.
Att andra Larers altar pryda,
Hon vid sin brudgums hand ur Leukons salar går —
Ej detta hus dess like återfår.

Chor.

Cydippe oss lämnar,
Den grymma! — hon ämnar
Hos andra Penater att lefva och dö.
Hvad smärtor vi röna!
Ej mer skall den sköna
Med doftande blommor vårt altar bekröna,
Med rökverk det strö.

En Röst.

Hvi sörje vi dårligt? hon lycklig ju blifver.
Den tappraste Hjelte på Grekernas strand
Hon rodnande gifver
Sitt hjärta, sin hand.
Den tanken fördrifver
Vår smärta — den skänker mot saknaden tröst
Och fyller med darrande kjusning vårt bröst.
Den manar vår tropp
Med glödande ifver
Till sånger och festliga dansar opp!

(Dans.)

(Furier väpnade med facklor inkomma midt under Balletten. Dansen stannar, Lærerne fly.)

SJETTE SCENEN.

Chor af Furier.

Väpnade med hämdens bloss,
Vi ur Orkus höja oss.
Ja! den mened Bruden svor
Kallar fram vårt afgrundschor.
Vinets friska purpursvall
Sig i gift förbyta skall,
Lyrans silfverklang i gråt,
Festen i begrafningsståt.

(Dans af Furier. De försvinna.)

SJUNDE SCENEN.

Larerna (återkomma småningom)

En Röst.

O hvad skräck vårt nöje störde!
Kopparfötters dån jag hörde,
Röda facklors sken jag såg.

En Annan.

Hur mitt hjärta slår af oro!
Hämndens jungfrur dessa voro,
Komne från Kocytens våg.

En Annan.

Ormar vildt om pannan hväste,
Rysligt afgrundsblossen fräste.

En Annan.

Det var Furierna jag såg.

En Annan.

Vänner, lät oss flykten taga!
Här att dröja är ej godt.

Larernas Konung.

Stannom hällre att beklaga
Husets sorgefulla lott.
Skulle, likt en smickrarskara,
Glädjen blott vi trogne vara.

Flere Röster.

Skulle, likt en smickrarskara,
Glädjen blott vi trogne vara?

Chor.

Fyll, o mänska! festpokalen,
Rör den stormande cymbalen,
Flyg i dans med kransadt hår!
Snart bland gästerna i salen
Dödens bleka Genius står.

Larernas Konung.

Parkerna spinna
Människans öden:
Lifvet och döden
Hvila i Stygiska urnans förvar.
Ödet skall hinna,
Lotten skall falla

— — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — —

Chor.

Så, med hjässan prydd af högtidskransen,
Så i helga offerdansen,
Blek till jorden sjönk Eurydicé.
Fåfängt Orfei gyllne strängar ljödo
I Tenaren — fåfängt tårar sjödo
På Megäras grymma anlete.
Fåfängt bort ur skuggors krets sin maka
Förde Sångens lagerkrönte Son —
Ren vid porten Orkus tog tillbaka
Afundsfull sitt korta lån.

Licymnia (med uttrycket af den lifligaste glädje.)

Triumf! ej fåfängt jag mitt hopp till himlen satt —
Hon vaknar opp ur dödens natt.
En himmelsk rodnad kinden målar,
Dess hjärta slår, triumf! dess öga strålar.

(Cydippe höjer sig långsamt upp från soffan.)

Leukon.

Min Dotter!

Kleon.

O min Brud!

Leukon.

Bedrar ett bländverk mig
O nej! hon lefver än och himlen sig förbarmar.
Se, opp till mig dess kärleksrika armar,
Dess ljufva blickar höja sig.
Hon lefver! tagen del i min förkjusning, vänner!
På nytt det fromma hjärtats slag
Jag gudasäll mot Fadershjärtat känner,
Och ljuft beströmma mig dess varma andetag.
Ack, mina smädelser, Olympier! mig förlåten,
Förlåten dem en tröstlös Far!
Af Ödets slag för grymt jag krossad var —
Nu strömmar på min kind den milda glädjegråten
Jag min Cydippe åter har.

Cydippe.

Ej länge, hulda Far! skall jag den vällust smaka
Att andas i din famn, att hvila vid ditt bröst.
Snart Karon skall, med hemsk, förfärlig röst,
Mig ropa vred till Letens elf tillbaka.

Leukon.

Cydippe, tala icke så!
Om ock en skugga blott jag sluter till mitt hjärta,
O, unna mig en stund af lindring i min smärta,
O, låt mig än min villa njuta få.

En Yngling.

Skall jag, vänner! genast höja
Glädjens hymner? skall jag dröja
Tills jag himlens mening vet?

En Flicka.

Än den svarta drömmen sväfvar
För min tanke — än jag bäfvar,
Öde! för din hemlighet.

Chor.

Gudar i den blåa höjden!
Samma vishet, samma nåd,
När I straffen, när I fröjden,
Leder era helga råd.
Hvarje dödlig blick i ljuset
Af er glans förlorar sig,
Därför ödmjukt jag i gruset
För er vilja böjer mig.

Kleon.

Hvad salig anblick! — hulda Flicka! —
Du lik en gudom bland oss står.
Jag skådar himlen sjelf ur dina ögon blicka,
Och hjärtat högt för dig af helig vördnad slår,
Jag häpnar i din glans, jag tillber i ditt spår.

Förklarad stod du opp från dödens hemska läger —
Så himmelskt skön jag alldrig än dig såg —
Och för mitt hjärta du ett dubbelt värde äger
Sen du i Orki kedjor låg.
Mitt högsta syftemål från denna stund skall vara
Att dig min dyrkan rörd förklara,
Att blommor strö, du hulda! på din stig.
Min ömhet lik en sköld skall mäktigt dig försvara,
Min bön dig omge skall med blida Geniers skara,
Cydippe! frukta ingen fara,
Vet, kärleken beskyddar dig.

Cydippe.

Hör upp, min vän! att ordet kärlek nämna —
Hvad båtar det en döende?
Gack, och åt Furierna den arma öfverlämna,
Som alla Gudar öfverge
Förrn Solen ljungar fram af gyllne fålar dragen
Och rosenglans kring berg och vågor sår,
För evigt skiljd från anblicken af dagen,
Min skugga suckande i nattens rike går.
En annan högtid snart skall detta huset fira —
O, reden till mitt bål — Licymnia, gack att vira
En annan krans åt mina hår.

Licymnia.

Nej, lef, min dyra herrskarinna!

Kleon.

O lef, min ömma älskarinna!

Leukon.

Lef, ömma dotter, lef!

Cydippe.

Min far!
Du som jag högst af allt i verlden älskat har!
O! innan evigt snart i dödens stumma dvala
Jag slumrar in, förunna mig att tala
I enslighetens famn mitt sista ord till dig —
Att kring min dödsbädd lugn och stillhet lägra sig!

Leukon.

Sin vilja himlen uppenbarat,
Med grymma tecken han förklarat
Att denna högtid ej i afton slutas må.
O vänner! himlen sjelf ju vinkar er att gå.
Till afsked, Kleon! ömt jag trycker dina händer,
I quäll till maka ej du kan Cydippe få,
Att du en annan gång mer lycklig återvänder,
Då först jag lärt att Gudars råd förstå.
Af mön, som vild på Delfis trefot sitter,
Med rifna hår, i heligt raseri
Om himlens mening snart jag hoppas upplyst bli.

Kleon.

Hur förödmjukande, hur bitter
Är icke denna stund! o, ve!
Hvi har jag styrka ej att storma himlarne!

(Alla utom Leukon och Cydippe aflägsna sig.)

TIONDE SCENEN.

Leukon. Cydippe.

Cydippe.

O Fader! unna mig att lyfta Hymens krona
Ur dessa ren åt Orkus vigda hår.
Ej flamma bröllopsbloss, ej festens lyror tona
I natten dit Cydippe går.
Dock än i Plutos öde länder
Mitt hjerta klappa skall, o dyre Far, för Dig,
Din bild skall evigt följa mig
Där suckande jag går på Letens mörka stränder
Och Aïs högt ur sina klyftors famn
Skall repa upp med klagoljud ditt namn.

Vid en Faders ömma hjärta
O, hur ljuft att blekna få.
Döden mister all sin smärta,
Grafven all sin fasa då.
Ned till flodens mörka bölja
Leder oss den frommes hand:
Hans välsignelser oss följa
Bortom flodens andra strand.

Leukon.

Två gånger himlen ej ur dödens natt dig väckte
Att strax till skuggorna dig nödga återgå.
Olympen leker ej med våra känslor så,
Förföljer ej så grymt vårt jämmerfulla slägte.
Var glad — din pröfning är förbi,
Du lefva skall och lycklig bli.

Cydippe.

Nej, Fader, nej! Den Gud, som mened hämnar,
Åt dödens våld mig öfverlämnar.

Leukon.

En mened? hemska ord! hvad, arma, har du sagt?
En mened? — allt bekänn! — jag Orki fasa röner —
Bekänn — måhända än det står uti vår makt
Att blidka Gudarne med offer och med böner.

Cydippe.

Då nyss bland späda jungfrurs chor
Jag upp i Templet steg att, till Dianas ära,
På hennes altar rökverk bära,
En mened jag i helgedomen svor —

Leukon.

O, stanna ej! lät mig vår dödsdom höra!

Cydippe.

Vid himlarne jag svor att till Akontius höra —
O ve! jag brutit har min ed,
Nu rycka Furierna till afgrunden mig ned.

Leukon.

O, för min blick hvad rysligt ljus sig tänder!
Jag Orki järnport braka hör,
Jag blossen gnistra ser i Eumenidens händer —
De komma, komma, hämdens mör.
Förbannadt må det hemska bröllopp vara,
Som jag, i trotts af ufvars tjut
Och täta varningar af vänstra foglars skara,
Har fira djärfts mot Gudarnes beslut.

Cydippe! Du har rätt — Du måste Döden hylla,
Gå suckande till svarta elfver ner,
Dem Solens strålar ej förgylla,
Där alldrig Månans bild i vattnets spegel ler,
Om ej din svurna ed du skyndsamt går att fylla.
Du måste bli Akontii brud —
Det medlet öfrigt är att blidka hämdens Gud.
Gif Ynglingen din hand — Cydippe, mig det lofva,
Jag vid mitt gråa hår, min kärlek dig besvär —
Mitt enda barn, min högsta skatt du är.

Cydippe.

Nej, Fader! lät mig dö! — Det är så ljuft att sofva
I grafvens famn från känslor och begär.
Akontius redan mig förglömmer,
Han afskyr, han föraktar mig.
O Yngling! det är tid att nu den stolta tömmer
Den kalk hon bräddat har åt dig.
Gack till ditt bröst en annan brud att sluta,
Af lifvets fullhet varm och rodnande och kär —
Flyg i dess famn att dina känslor gjuta.
Cydippe innan kort en skugga endast är.

Leukon.

Min Dotter, gack att hvilans sötma smaka —
O, Du behöfver den så väl.
Må hulda Geniers tropp i natten dig bevaka
Och gyllne bilder le i drömmen för din själ.
Var trygg — för Orkus än ett byte du ej blifver —
Jag nu den orsak vet som tändt Rhamnusias ifver
Och hämdesvärdet satt i hennes stränga arm —
Jag äfven medlet vet att blidka all dess harm.

(Han lämnar hastigt Teatern.)

TREDJE AKTEN.

Teatern föreställer en slätt, kransad af skogar och berg. I fonden tornen af Sparta och floden Eurotas.

FÖRSTA SCENEN.

Diana.

Hvi klappar du så vildt, mitt hjärta?
Hvi löga tårar denna kind?
Hvi svallar denna barm för ömma suckars vind?
Ha, det är Amors våld, ha, det är kärlekssmärta.
Ja, häftigt brinner i mitt bröst
Å nyo samma eld — där talar
Sireniskt åter samma röst,
Som förr, till Herdens kyss, i låga mirtendalar,
Från Månans silfverchar ur molnet förde mig.
Diana! o hvad blygd för Dig
Att vekligt af de lågor brinna,
Mot hvilka evigt Du hos andra förde krig.
Kalisto lät sig öfvervinna
Af människors och Gudars Far —
Med hämden straxt Du färdig var.
Du bytte, rasande, den arma i björninna,
Du lät dess blod för Sonens mordpil rinna —

Barbariskt grymma straff! — och Du
För ett af grusets barn, Gudinna! flammar nu.

Dystra natt! mig öfverhvälf,
Göm min blygsel, mina plågor!
Kyskhetens Gudinna sjelf
Brinner af Kupidos lågor —
Strömma, mörkrets svarta älf!

Jagtens strider äro slut —
Ej från tallbekrönta bergen
Återskallar hornens tjut —
Hindar! med ert blod I färjen
Nu ej längre våra spjut.

Ty, i kärleksnätet snärd
Våndas skogarnes Gudinna,
Suckar, maktlös och förtärd —
På dess bleka kinder rinna
Tårar, Amors offergärd.

O Himmel! att min ära rädda
Mån ingen utväg återstår?
I hvilka skogars natt fördölja mina spår?
I hvilken grottas djup mig bädda,
Dit alldrig dagens öga når?
En evig oro, natt och dagar,
Från berg till berg mig fridlös jagar.
Förgäfves! — kärleken mig följer hvart jag går.
Så hinden flämtande och sårad,
Kring skog och hedar flyr och ljungen blodbeströr.
Förgäfves! — redan genombårad
Af jägarns pil, hon dignar snart och dör.

Än, o Dymas! för mitt öga,
Skön som morgonen om våren,
Kograd, sväfvar Du på höga,
Branta, furuklädda berg.
Modet ur din eldblick strålar,
Vädren strö de mörka håren,
Ifren dina kinder målar
Med olympisk rosenfärg.

Icke skönare min Broder
Ses till jagtens härnad tåga —
Öfver brådjup, öfver floder
Tigern för hans anblick flyr.
Bågen glimmar, evigt gröna
Minnen af hans första låga
Pannan, susande, bekröna —
Doft från skullran kogret gnyr.

(Venus, i en med svanor bespänd vagn, nedsänker sig på ett moln. Vid hennes första åsyn gör Diana en rörelse att fly, men kastar sig därpå, i skuggan af ett träd, maktlös, ned på sluttningen af en klippa. Vagnen och molnet försvinna.)

ANDRA SCENEN.

Venus. Diana.

Venus.

Var hälsad, sköna Jägarinna!
Jag dina suckar hört i ödemarken brinna —
För Astrilds Mor, för Cyperns Regentinna
Bekänn hvad smärta Dig förtär.
Men, himmel! hvad jag ser! — det skogarnes Gudinna,

Apollos stolta Syster är.
Af ingen tärna följd, hon ensam hvilar här.

Diana.

O Du, som fordom steg ur Oceanens vågor,
Att störa himlens fröjd, att skapa jordens plågor,
Att fylla verlden upp med tvister, hat och krig!
Gå, dina giller bred på dödlighetens bana,
Gå att i fromma bröst, som ej försåtet ana,
Förjaga lugnet, plågan dana, —
Men lämna dessa rum, bebodde af Diana,
Men för din anblick skona mig.

Venus.

Gudinna! brottsligt icke smäda
Dione och dess milda Son.
All sällhet är af oss ett lån,
Och sjelfva våra qual ett känsligt hjärta gläda.

Hvar ros, o Diana! sitt törne har fått —
Skulle rosornas ros, skulle kärleken blott
Ej äfven hysa sin plåga? —
Han sårar, men ack! hur oändligen mer
Än alla hans qual är den kjusning han ger —
Öfver stjärnorna flyg, stig till afgrunden ner,
Allt besällas af kärlekens låga,
Allt trifves så väl i hans blomsterband —
Allt välsignar min spira och kysser min hand.

Men, hvarför utan nöd min ära än försvara?
Re'n länge Du besegrad är.
Din stämma och Din blick förrädiskt uppenbara
Att äfven Du kan blifva kär
Och tårar, dem jag såg, din hemlighet förklara.

Hvi glödgas dina kinder så?
Hvi blygs du för ditt eget hjärta?
Den, alldrig älskat har, allena rodna må,
Den alldrig kände Amors smärta,
Skall aldrig på sin lott hans gudasällhet få.
I dessa parkers famn, på dessa furubergen
En kograd Yngling går i majestätiskt skick —
Högt flammar på hans kind den friska ungdomsfärgen
Och gudom strålar i hans blick.
Ej endast Jordens svaga Quinnor
Den snabba jägaren i blomsternätet fick —
Han äfven mäktig är att fängsla oss, Gudinnor.

Diana.

Ja Venus, icke skönare
Gick Myrrhas Son, i forna dagar,
Med jagtens spjut, i dunkla skogarne.

Venus.

Välan, så följ begärets lagar —
Flyg i hans famn att sällhet ta och ge!

Diana.

Jag, Venus! jag, hvars ådror svalla
Af Jofurs helga blod — jag, kring hvars alltare
Harmoniskt festens lyror skalla
Och folkslag be och hekatomber falla,
Jag mig så djupt förnedrad se?
En dödlig Yngling mig sin älskarinna kalla?
Må förr jag störtad bli från Gudars anlete!

Venus.

Hvad det är ljuft att sig ur gullmoln sänka
I dalen till den älskade,

Olympens stjärnekrans den saligt rörda ge
Och Hebes nektarkalk dess rosenläppar skänka.
Diana, frukta ej att quinligt öm dig te.
Ju mera kärleken till gruset dig förnedrar,
Dess mer din gudabörd Du hedrar.

Ja, stränga Gudinna! stoltheten blott
Är källan till plågor, till laster och brott.
Åt ärans och ryktets demoner han säljer
Vår sällhet, vår oskuld, vårt hjärtas fred —
Han störtade Gyas till afgrunden ned
Och Juno på himmelska thronen han quäljer.
Han fyller Jorden med tårar och qual
Och ropar in Eris i Gudarnes sal.

Diana! lofva mig en enda bön att höra,
Och, vid min thron i himlarne jag svär,
Jag skall dig mera lycklig göra
Än fordom sjelf jag var då, glödande och kär,
Adonis låg i mina armar — —
O ve! till skuggors land min älskling flyktad är,
Tenarens Drott sig ej förbarmar,
Och evig saknad mig förtär.
Ja, då på denna tid jag tänker, o Gudinna!
Mitt hjärta blöder än och sorgens tårar rinna.

Diana.

Säj, Venus, säj hvad Du begär.

Venus.

En dyrkare jag har — Akontius han sig kallar.
Ej långt från dessa berg han går,

I dystert hägn af skogens mörka tallar,
Och tårar öfver ljungen sår.
Hans rifna lockar gå för vinden
Kring skullrorna i hemsk, förvirrad dans,
Och andeblekhet höljer kinden
Som fordom lågade i herrlig purpurglans.
Han för en älskvärd Tärna brinner,
Som aftonstjärnan mild och skön,
Men af din hämd förföljd hans kärlek ingen lön,
Ej ur den stoltas barm hans suck ett gensvar finner.
Latonas Dotter! hör min bön!
Tag din förbannelse tillbaka
Och lät Cydippe bli den ångerfulles maka.

Diana.

Jag honom tillge? — Venus, nej! —
Hans brott för grufligt var — vid Zeus! jag kan det ej.
Så djupt mig Ödet än ej sänkte —
Han mina offers helgd, mitt tempels ära kränkte.

Venus.

Diana! tala icke så.
Hur kan man vara kär och vara grym ändå?

Cynthia! quäf den hemska vreden
I ditt rena gudabröst.
Fröjden, sällheten och freden
Lyfta vingen vid dess röst.
Lät dem fåfängt ej begråta,
Jordens Söner, sina brott:
Gudars afundsvärda lott

Blef att älska och förlåta —
Furien straffets vällust fått.

— — — — — — — — — — — — — — —

— — — — — — — — — — — — — — —
— — — — — — — — — — — — — — —

Hvi tvekar Du att älskarn följa?
Gudinnor före dig i grottor älskade.

Diana.

Ha! till ditt bröst, Förledare!
Jag sjunker att min rodnad dölja.

(Efter ett kort åtbördsspråk, hvarunder Diana visar ett svagt motstånd, nedstiga de båda i grottan.)

FEMTE SCENEN.

Kärleksgudar (nedsväfva på rosenfärjade moln).

Chor af Kärleksgudar

Dödlige! ej sträfven
Mot vår gudamakt:
Himlaskaran äfven
Vi i bojor lagt.
Rodnen ej att brinna,
Oskuldsfulla Mör!
Kyskhetens Gudinna
Sjelf i vällust dör.
Verlden vi befalla,
Kogerprydda barn
Snärjas skola alla
Dock i våra garn.

(Dans af Kärleksgudar. De försvinna.)

SJETTE SCENEN.

Theatern förändras till en vild öcken, begränsad af nakna klippor, på hvilka endast här och där ett träd visar sig. Man hör på afstånd dånet af ett vattenfall.

Akontius (nedstiger från en klippa i fonden)

Min lösen var: Cydippe eller döden!
Och tåligt som en slaf jag kysser mina band.
Att slita dem, att ända mina öden
Är likväl medlet i min hand
Jag elfven brusa hör — med dån och fragga svallar
Den starke mellan skogens tallar
Från klippans branter ned och kallar
Ur lifvets bojor mig till skuggors fria land —
Ha! i dess svala våg jag släcka vill min brand.

Kärlek! månne dina lågor,
Äfven bortom Letens vågor,
Ännu brinna, utan hopp.
Månn' ur Plutos öknar hamnen
Sträcker än den tomma famnen
Fåfängt mot sin älskling opp?
Månn' i urnans kalla gömma
Än de murkna benen drömma,
Askan än kan tända sig?
Kärlek, kärlek! svara mig!

SJUNDE SCENEN.

Akontius. Kärleken.

Kärleken.

I dessa mörka skogars famn,
Hvem klagar så, hvem ropar högt mitt namn?

Akontius.

Ha, Eros, det är Du — jag denna rustning känner
Och denna faska blick igen.
O ve! med samma allmakt bränner
Vid lifvets gräns din eld mitt hjärta än.
Hur kogret glänsande vid elfenskullran hvilar!
Hur blosset glimmar i din hand!
Ha! grufligt såra dina pilar,
Förfärligt härjar denna brand.

Purpurrosor fläta sig om hårens
Gyllne lockar, Kärleksgud! på dig,
Och ett löje, mildare än vårens
På ditt anlet uppenbarar sig.
Helig ömhet ur ditt öga lyser,
Barnslig oskuld i din uppsyn myser —
Hvem i dig, o gosse! ana kan
Alla lifs och varelsers Tyrann?

Kärleken.

Akontius, bäfva ej! — min fruktansvärda båga
Skall ej med nya sår dig plåga,
Och denna facklas silfverlåga
Ej tända skall ditt bröst med nya flammor än,
Nej! lysa dig till sällheten.
Ditt hjärta länge nog, af mina marter svidit,
Min vällust nu i dubbelt mått jag ger.

Akontius.

Nej, Amor, nej! för mycket re'n jag lidit —
Jag tror på ingen sällhet mer.

Kärleken.

Men på min allmakt tro — i vällust och i plågor
Jag uppenbarar mig en lika mäktig Gud.
Din pröfningstid är slut — till lön för dina plågor
Må Leukons dotter bli din brud.

Akontius.

Med nya irrbloss vill du gäcka,
Förfinade barbar! min själ,
Att genast mera grymt med mörker den betäcka —
Förgäfves! — icke mer du quälja skall din träl.
Dit ej din eld och dina pilar räcka
Jag går att söka ro — jag vill min låga släcka
I elfvens kalla våg — farväl!

(Han vill bort: Kärleken håller honom tillbaka.)

Kärleken.

Sig trånande Cydippes armar sträcka,
Dess ömma blickar efter dig —
Och du, förblindade! vill tåga dödens stig?

Det hjärta, som troget af kärleken brinner,
Som blott för den älskade andas och slår,
Beskydd af de himmelska makterna får
Och förr eller senare lönen det finner.
Akontius! gläd dig — i gullvirkad skrud
Cydippe dig väntar, en rodnande brud.

Än rosor på koiska tyget hon stickar,
Än slår hon teorben med darrande hand,
Än går hon till fenstret, med kinden i brand
Och ut åt de rasslande gatorna blickar.
Nu står hon för spegeln och pröfvar en krans,
Nu börjar hon gråta, nu åter en dans.

Vänd hem till Lisimon — där har Cydippes Fader
Dig väntat se'n i går, med böner, fruktan, hopp,
Vid flodens rand, på fjällets topp
Och mellan skogens kolonnader
Du sökes än af trogna slafvars tropp.
Till mötes Leukon gack och hasta,
Med blixtens snabbhet förd af raska fålars lopp,
Att till Cydippes fot, i hennes famn dig kasta —

Akontius.

Hvad morgonrodnad går i själens mörker opp!
Hvad ljuflig känsla mig betager!
Nej, Kärlek! icke mer din älskling Du bedrager —
Hur skall jag värdigt dyrka dig?
Hur skall min tacksamhet och vördnad yttra sig?
Hvad rökverk skall jag strö och hvilka tempel höja?

Kärleken.

Två hjärtans sällhet mig förnöja
Långt mer än Templets prakt och hundra offers brand —
Gå, lycklig blif i Hymens rosenband.

Akontius.

O storm! mig låna dina vingar!
Cydippe väntar mig — o sällhet utan namn!
Dess blick jag glimma ser, dess silfverstämma klingar —
Triumf! hon öppnar mig sin famn.

(Han lämnar hastigt Teatern.)

ÅTTONDE SCENEN.

Kärleken. Ortens Skyddsgudinna. Hennes Nymfer.

En Nymf.

Sen I, o Systrar! den älsklige gossen?
Mildt, som på fästet de nattliga blossen,
Tindrar hans öga — som Eos han ler.
Sen I hur facklan med darrande strålar
Skogarnes mörker och hällarne målar?
Ack det är kärleken, Systrar! jag ser.

Chor.

Icke på jorden en öcken man finner,
Dit kärlekens mäktiga gudom ej hinner,
Ingen så vild, där hans fackla ej brinner,
Vänlig och klar.
Alldrig han bäfvar
Alldrig ett steg tillbaka han tar —
Öfver de rytande hafven han sväfvar,
Ned i de mörkaste grottor han far.

(Dans.)

NIONDE SCENEN.

Teatern förändras till Cydippes kabinett.

Cydippe. Licymnia.

Licymnia.

Min herskarinna! ljuft i dag ditt öga strålar,
Försvunnen är din tysta gråt,
Och i din uppsyn än sig blott den oro målar,

Som följer kärleken och önskningarna åt.
Du hatar då ej mer — o, hvarför vid min fråga
Förvirras du och dina kinder låga? —
Du hatar ej den man dig ödet ämnat har?

Cydippe

Jag alldrig hat till honom bar.

Licymnia.

Och dock åt enslig kärlekssmärta
Du lämnade hans trogna hjärta!

Cydippe.

Det gifves ögonblick, då mäktigt i vårt bröst
En ohuld demon höra låter
Sin hemska, fruktansvärda röst,
Då fåfängt öfver oss vår goda Genius gråter,
Förgäfves kallar oss till lugn och sansning åter —
Hans stämma är för svag för blindt vårt raseri —
Vi sjelfve våra bödlar bli.
En sådan villa måst Akontii själ betaga
Och inge honom det beslut
Att till en kärleksed i Templet mig bedraga,
Den dock mitt ömma bröst i tysthet gjort förut.
En sådan fasansfull minut
Med jättekraft mig fattat hade,
Då jag vid offrets sken min egen dödsdom sade.
Hvad led mitt hjärta ej i detta ögonblick!
Ack! ljuf mot dessa qual är dödens bittra drick.
Licymnia, döm mig rätt — min blygsamhet var sårad,
Förvirrad, bäfvande och tårad,
Jag lik en vålnad stod bland offerskarorne.

En jungfrueld min kind med vilda flammor brände,
Prestinnorna mig sneda blickar sände,
Och folkets ögon, spejande,
Mot Leukons dotter sig från alla kanter vände.
Ej mer sig sjelf den öfvergifna kände,
Och vreden i dess bröst sin afgrundslåga tände —
Min vrede, ack! hur snart förgick ej den!
Dess grymma följder vara än.
Snart Dagens Gud mot nedergången skrider
Och rosenglans från quällens portar sprider
Kring Stadens torn och hafvets blåa våg.
Akontius dröjer än — hvad qual mitt hjärta skaka —
En gång han suckande vid mina fötter låg —
Licymnia, ack! — han kommer ej tillbaka.

Licymnia.

Din blygsamhet, Cydippe! ej förstår
Hur långt din skönhets välde går.

Förgäfves vilda böljor rasa
Och blixtar flamma kring en man:
Han bleknar ej för dödens fasa,
Han alla marter trotsa kan.
På Ossa Pelion vild han välter
Och härnad för på Gudars land,
Men ack! vid Tärnans blickar smälter
Hans kraft, likt snö för Solens brand
Hur grymt vi Flickor må förfara,
Hur vredgad älskarn ock må vara,
En vänlig blick, ett löje bara —
Och slafven kyssa skall på nytt
De hårda bojor dem han flytt.

TIONDE SCENEN.

De Förra. Akontius. Leukon.

Leukon.

Min Dotter, bäfva ej tillbaka!
Du här den brudgum ser, den Parkernas beslut
Till din från vaggan korat ut —
Akontius! i din famn slut kärleksfull din maka.

Akontius.

Nej, vid dess fot jag störtar ner.
Cydippe! skall jag tro hvad hoppets röst mig säger:
Att din förlåtelse jag äger,
Att Du med hatets blick ej längre älskarn ser?

Cydippe.

Stig upp, Akontius! — jag i denna ställning borde
Med rifna hår mig kasta framför dig —
Men ack! Du vredgad är, kan ej förlåta mig,
För mycken smärta jag dig gjorde.

Akontius.

O himmelskt sälla ögonblick!
Hur lönar du ej alla plågor,
Mitt hjärta fordom led, då, i förtviflans skick,
Jag suckande i ödemarker gick,
På bergens topp, vid flodens krökta vågor —

Leukon.

Ack! som en Stygisk dröm, den morgonrodnans sken
Och lärkans muntra sång förjagar,

Förglömmen, mina Barn! er forntids mulna dagar
Och mot den sälla framtid sen,
Som randas öfver Er med gyllne skimmer re'n.

Cydippe och Akontius (omfamna hvarannan)

Tillsamman.

Akontius. *Cydippe.*

O Cydippe! hur min smärta — Dyre brudgum! hur mitt hjärta
I ditt ögas ljus förgår! — Roligt mot ditt hjärta slår!
Dig, min vän i alla öden
Jag en evig trohet svär,
Din i lifvet, din i döden,
Din bland skuggorna jag är.

Cydippe.

O Flickor! hvarför dölja
Den ömma lågan i vårt bröst?
Det är så ljuft att följa
Sitt eget hjärtas röst.
Det är så ljuft att kramma
En älskad hand till svar.
Att rodna och att stamma
Åt vännen: Du mitt hjärta har.

Ack, tron mig! kärleksbanden
Ej älskarn oupphörligt bär.
Förrän man vänder handen,
Förlossad re'n han är,
Och sjunger frihetssången
Då flickan häpen står
Och stirrar efter fången,
Med ögat mörkt af sorgens tår.

(Hon afträder mellan Leukon och Akontius. Licymnia följer dem efter.)

ELFTE SCENEN.

Teatern förändras till en festligt illuminerad Sal.

De förra. Ynglingar och *Flickor.*

Almänt Chor.

Efter fasans mörka stunder,
Efter åskor, blixt och dunder,
Solens bild från stilla vågor
Återstrålar dubbelt skön.
Efter suckar, qual och plågor
Skänker Amor herrlig lön.

(Ett Divertissement af dans slutar spektaklet.)

NARCISSUS.

BALLET.

PERSONERNE:

NARCISSUS.
LIRIOPE
ECHO.
SÖMNEN.
DÖDEN.
KÄRLEKEN.
GRATIER.
NAJADER.
DRÖMMAR.
HERDAR.
PRESTINNOR i Kärlekens Tempel.

(I theatern föreställer en dal, med en af vass glest omskuggad källa. — I fonden floden Cephius.)

FÖRSTA SCENEN.

NARCISSUS.

Välkommen, sköna dag! i rosenröda kläder
Du fram på Österns fjällar träder
Och dimmans flor från tingens anlet drar.
Min helsning tacksamt jag dig qväder.
Med ljuset återfört du har
Den gudabild, som nyss af natten röfvad var.
Igenom vattnets glas jag ser dess ögon brinna,
Dess rosenläppar le, dess pärletårar rinna,
O himmelska gestalt! o evigt kära hamn!
Ur källans djup du sträcker mig din famn.
Så nära, ack! kan jag dock ej dig hinna.
Lik en som skeppsbrott gör i sjelfva resans hamn,
I nöjets gryning re'n jag nöjet ser försvinna.
Ha! af hvad trollkraft är jag bunden?
Hvad dunkla bojor fängsla dig,
Du hulda, som från azurgrunden
Så tyst, så vänligt helsar mig?
Hur grymt en fåfäng eld att andas,
Ett oupphinnligt mål att se!
Ej får jag famna dig, — o ve!

Ej våra tårar ens få blandas.
Nyss känslans allmakt mig förförde,
Min kyss mot vattnets spegel brann;
Ack! mina läppar blott en iskall bölja rörde.
Du kom, du mörknade, försvann.

J ekar, som på bergets topp
Mot fästet dunkla kronor häfven!
J bäckar, som med slingradt lopp
Framskälfven bland smaragdesäfven!
J lundar, som en fristad gett
Åt tusen kärleksqvalda hjertan,
O! svaren, om ännu J sett
En smärta, jemnlik denna smärtan!
Ack! enslighetens tröst man ens ej qvar mig låter.
Liriope, min moder, närmar sig.

ANDRA SCENEN.

LIRIOPE. NARCISSUS.

LIRIOPE.

Kom, dyre Son, i mina armar åter!
I enslig gråt jag länge saknat dig.
Tre gånger Phoebus re'n i gyllne vagnen ilat
Emellan gränsorna af Amphitrites verld,
Se'n tynande i denna nejd du hvilat,
Af silfverdagg och flägtar endast närd.
I flodens salar kom. Bland mossor bäckar rinna,
Med toner ljufvare än fjerran harpors skall.
Ett kostligt mjöd der räcks i bägrar af kristall,
Och Tärnor högrödt garn på marmortenar spinna.

NARCISSUS.

Ack! låt på denna blomstervall,
En flygtig bölja likt, mitt sorgsna lif försvinna.
Ja! låt mig här för verldens blick mig dölja.
Här, endast här, mitt hjerta målet hann.
En vän jag har i källans friska bölja,
Med himmelsk frid betrakte vi hvarann.
Får jag ej dö, till vännens hjerta sluten,
Gifs ej för mig på jorden något hopp,
Mitt öga dock i yttersta minuten
Skall, slocknande, sin kärlek söka opp.

LIRIOPE.

Ack, arma barn! en vålnad dig bedrager.
Du blott dig sjelf i källans spegel ser.
Ett återsken af lifvets glada dager,
Med dunkel prakt, i vattenriket ler.
Ack! hoppas ej den älskade att hinna,
Ej om en själ den tomma hamnen tro.
Likt Manerna, der Plutos floder rinna,
Gestalter blott på vågens yta bo.

Kom, dyraste bland söner!
Ditt qval mitt hjerta röner,
O, lär att det förstå!
Med mig till hemmet gå.

NARCISSUS.

Ack! spara dina böner!
Med våren, som bekröner
Kristalle-källan blå,
Låt mig här vissna få.

BÄGGE.

L. Kom, dyraste bland söner!
N. Ack, spara dina böner!
L. Med mig till hemmet gå.
N. Låt mig här vissna få.

NARCISSUS.

Hvad tröst! Med sakta flygt mig sömnens Genius nalkas,
Ljuft af hans andedrägt jag svalkas.
Farväl, min ömma Mor. Att kyla hjertats qval,
Från skuggornas och fridens dal
Ett moln af vallmodoft sig kring mitt läger gjutit.

(Han insomnar.)

LIRIOPE.

Ha! sina ögon re'n han slutit.
Hans dvala jag ej störa vill.
O Amor! till hvad djup min älskling du förskjutit!
Om än emot din lag han brutit,
Hör väl en sådan hämnd ett himmelskt hjerta till?

(Hon går.)

TREDJE SCENEN.

NARCISSUS (sofver). SÖMNEN, omgifven af DRÖMMAR, uppstiger ur jorden.

SÖMNEN.

Så njut för sista gången
Den vällust jag dig spar;
Ack! sjung den sista sången,
Då snart du vaknat har.

Jag fridens vallmoknoppar
Omkring din tinning strör;
Snart rodna Vesterns toppar;
Narcissus! snart du dör.

Ej mer skall dagens stjerna
I öster mot dig le;
Ej nattens bleka Tärna
Din stilla vandring se.

Snart nalkas dig min broder
Vid facklans dystra sken;
Från underjordens floder
Han lyfter vingen re'n.

Din kärlek ej försvinner,
Släcks ej af Lethens elf;
Ty Anden återfinner
I evighet sig sjelf.

Så njut för sista gången
Den vällust jag dig spar;
Ack, sjung den sista sången,
Då snart du vaknat har.

(Dans af Drömmar.)

FJERDE SCENEN.

NARCISSUS (sofvande). NAJADER (uppstiga ur floden).

CHOR AF NAJADER.

Den Högste sjelf ur solars ring,
Den Gudahären vaktar,
I andar, kroppar, och i ting,
Sin härlighet betraktar.

Den Gud, som årets höga ban
Med gyllne fålar plöjer,
Sin bild i gränslös ocean,
I daggens pärla röjer.

O systrar! spegla vi ej ock
Med fröjd i urnans vågor
En vänlig blick, en kransad lock,
En kind af purpurlågor.

Men blott en flygtig ro det ger
Och medför stoftets våda.
De blicka mot en afgrund ner,
Som evigt sig beskåda.

Kring blomsterfälten, glad och fri,
Jag vill mitt öga kasta
Och vid cymbalers harmoni
I festlig chordans hasta.

(Dans.)

FEMTE SCENEN.

DE FÖRRA. ECHO.

EN NAJAD.

Hvem framgår, blek och stum, ur bergets grottor der?
O Gudar! det är Echo.

ECHO.

Echo!

NAJADEN.

Månn samma smärta än dig tär?
Månn evigt från din bädd, den Floras hand ej klär,
Behagens drömmar veko?

ECHO.

Veko!

NAJADEN.

Hvad! älskar du ännu?

ECHO.

Ännu!

NAJADEN.

Den otacksamma
Narcissus än?

ECHO. (Med våldsamt bemödande.)

Narcissus än!

(Hon framgår till Narcissus och nedlägger vid hans hufvud en krans.)

NAJADEN.

Se, hur med kinderna i flamma
Hon närmar sig till ynglingen!
En krans af blommande granater mildt hon räcker
Åt gossens lena saffrans-hår,
Mot höjden sina armar sträcker
Och suckande i klyftan återgår.

(Echo aflägsnar sig. — Narcissus gör en vaknande rörelse.)

EN NAJAD.

Han vaknar. Låt oss fly. Vår anblick honom sårar.
Han trifves blott i ensamhet och tårar.

(Najaderna lemna Theatern.)

SJETTE SCENEN.

NARCISSUS (vaknar och blir kransen varse).

Ha! hvem har denna krans åt mina lockar virat?
Af dödens löf han bunden är.
Till Plutos fest en Genius mig har sirat.
J kalla Maner! snart jag öka skall er här.
I hjertats trakt en okänd stämma talar.
Till glömskans hem, till skuggans dunkla salar,
Hon bjuder hviskande min själ.
Skall jag i gräset här för sista gången luta
Mitt trötta hufvud ner? för evigt ögat sluta?
Nej, först, o dyra hamn, af dig ett ömt farväl!
O vålnad, som ur källans vågor
Så öm och sorgsen på mig ser!
De flämta, lifvets sista lågor,
Tenarens port jag öppnas ser.
Din bild, o älskling! skall dock följa
Mig öfver Stygens mörka svall;
Från sjelfva Lethens dystra bölja
Den evigt återstråla skall.
Oss tände samma eld. — Ur azur-vågens sköte
Du äfven trånande dig sträckte till mitt möte.
O fröjd! jag äfven älskad var.
Ej ångrar jag de snabba dar
Vid källans spegel jag förnötte.
Din hulda uppsyn der mig mötte,
Som Månens, tynande och klar.
Väl mins jag mera sälla tider,
Då rosen inga törnen bar;
Men hjertat ej att klaga har,

Då för sin kärlek hjertat lider.
J skuggor, samlen Er! i vallmokrönta dalen,
Af lifvets genljud fylld och af cypressers sus,
Mig fören, långt från solens ljus!
Ej döden är mig svår — i döden slutas qvalen.

(Han sjunker i vanmagt.)

SJUNDE SCENEN.

NARCISSUS. DÖDEN (uppstiger ur jorden. Han bär i ena handen en fackla, i den andra ett jern, hvarmed han afskär NARCISSI lockar.

DÖDEN.

Med denna gyllne lock, ifrån din tinning skuren,
O yngling! helgar jag ditt lif åt skuggors Drott.
Ej skall du skåda mer den blomstrande Naturen,
Ej stjerneljusen mer i Gudars blåa slott.
Der offren för en osäll låga
I Plutos ödemarker gå,
Och evigt sucka, och ej våga
Mot ödets himlar ögat slå,
Du äfven skall ditt hemvist få,
Der sörjande granate-häckar
Sig resa på en dunkel vall,
I underjordens svarta bäckar
Du evigt dig betrakta skall.

Med denna facklas brand ditt lefnadsljus jag släcker.
Sof, Yngling, sof, tills Domarns röst dig väcker.

(Han omvänder facklan och nedsjunker i jorden. — En stilla klagande musik tillkännager NARCISSI död.)

ÅTTONDE SCENEN.

LIRIOPE.

Hvar är han? Ack! ännu en gång
Jag måste mot hans famn mitt ömma sköte sträcka.
Han sofver än, hans sömn var lång.
Skall jag ur dvalan honom väcka?
Min Gud! hvad tankar mig förskräcka!
Hans läppar blånat ha och kinden vissnad är,
Hans anlet dödens stämpel bär.
Narcissus, vakna! ack ... förgäfves!
Af lifvets andedrägt hans stela barm ej häfves.
Han sofver evigt, han är död.

Ve! mina rop ej honom lifva!
O himmel! hvarför moder blifva,
Då sonens lik jag måste se?
Ack! Gudarne oss göra sälla,
Blott för att högre qval oss ge.
Vid bräddarna af glädjens källa,
På lyckans solberg, de oss ställa,
Blott för att djupare oss fälla,
I famnen af ett ändlöst ve.

Ej denna jämmerscen må dagens ljus befläcka.
Med detta purpurdok jag vill hans kropp betäcka,
Tills bålet upprest är och lågans vilda brand,
Ett eldhaf, mot Olympen svallar.

(Hon löser från skuldran ett af guldblommor siradt peplum och höljer dermed liket.)

Najader, hören mig! er Drottnings röst Er kallar.
Narcissus är ej mer. Från lifvets glada strand

Hans ande flyktat har till Maners ökenland.
Ack! med er jämmersång min tysta gråt ledsagen.

NIONDE SCENEN.

LIRIOPE. NAJADER.

CHOR AF NAJADER.

O källor, berg och lundar, klagen!
Narcissus andas icke mer.
Ej mer den sköna gyllne dagen
Sin fägring öfverstrålad ser.
Besvaren, smärta Oreader,
Den dödssång, sörjande Najader
Nu höja vid sin älsklings bår.
Ej mer på fjällarna han går,
Stolt, som på Cyntus ljusets Fader,
Med kograd skuldra, lagradt hår.

EN RÖST.

Flygtig som rosen skönheten är.
Flygtigt är lifvets bländande gyckel.
Inom sin dunkla kopparne nyckel
Skuggorna berga det ädlaste här.

CHOR.

Stolt, Narcissus! nyss du blänkte.
Hvarje flickas hjerta brann.
Pannan, rodnande, hon sänkte,
När på dig hon stilla tänkte,
När din blick dess öga hann.

Mörkret tog hvad ljuset skänkte.
Snart af hvad Narcissus var
Askan, askan blott är qvar.

LIRIOPE.

Nu skyndom, trogna nymphers tropp,
Att i den kyska flodens bölja
Vid sångers röst, lustraliskt skölja
Hans bleka, andelösa kropp.
Ett bål af trädens grenar byggen,
Det med cypressers krans omskyggen,
Och tänden dödens facklor opp!

(En Najad framträder och bortlyfter peplum. — Liket är försvunnet. I dess ställe visar sig en buske af glänsande narcisser.)

NAJADEN.

Hvad ser jag? ej hans lik jag röjer.
En blomma, mild och underbar,
I glesa välluktmoln sig för mitt öga höjer.
Mot jorden trånande hon böjer
En krona, hvit och silfverklar.

LIRIOPE.

O! enda tröst i mina plågor!
En okänd gudamagt hans kropp förvandlat har.
Ej tillät den, att bålets lågor
Förtärde en gestalt, som himlens stämpel bar.
Kom, dyra blomma, till mitt hjerta!
Kom, andas svalka i min smärta!
Men vågar jag väl bryta dig?

Nej, blomstra, dö och blomstra åter,
Hvar gång då vintren ändar sig
Och bäckens frälsta våg i ambra-dalen gråter.

CHOR.

Narcissus! ej ditt minne
På jordens fält förgår.
För hvarje känsligt sinne
Det spirar opp hvar vår.
Då näktergalen klingar,
Då lärkan, fri och glad,
Med glädjens hymn sig svingar
Mot ethervågors bad,
Skall blomsterstjernan klarna
I huld, elysisk prakt,
Och ömt för stolthet varna,
För kärlekens förakt.

(Liriope och Najaderne aflägsna sig.)

TIONDE SCENEN.

KÄRLEKEN. HERDAR.

KÄRLEKEN.

Min ära hämnad blef. Af Eumenidens låga
Narcissus evigt är förtärd.
O Herdar! vörden min förmåga!
Att skapa lifvets fröjd, att skapa lifvets plåga,
Af Gudars Gud är magten mig beskärd.
Nu till Idaliens gyllne verld
Jag ur er åsyn mig begifver;
Mitt altar och min eld dock qvar hos eder blifver.

Förente till mitt Tempel gån,
Med sånger och med dans att fira Cyprias Son!

(Ett moln omgifver Theatern och bortskymmer Herdarna. — I molnet, på en med svanor bespänd char, ses de tre Gratierna.)

ELFTE SCENEN.

KÄRLEKEN. GRATIERNA.

GRATIERNA.

Kom på Cyperns fält tillbaka!
Kom i rosenträdens skygd,
Milda nöjens fosterbygd,
Dina segrars lön att smaka!

(Kärleken bestiger charen och försvinner med Gratierne och molnet.)

TOLFTE SCENEN.

(Theatern förändras till Kärlekens Tempel. — I fonden ett brinnade altare.)

PRESTINNOR. HERDAR.

CHOR AF PRESTINNOR.

Skyndom Idaliens Furste att fira!
Gränslöst, som verldsljuset, herrskar hans magt.
Hela naturen ju hyllar hans spira,
Gudarna sjelfva i bojor han lagt.

(Dans.)

CHOR AF HERDAR.

Ljuf är den boja, som Kärleken räcker.
Blott i hans träldom är menniskan säll.
O! att hvar morgon hans stämma mig väcker!
Att han mig söfver hvar stjernkransad qväll!

(Dans.)

CHOR AF PRESTINNOR OCH HERDAR.

Skyndom Idaliens Furste att fira!
Gränslöst, som verldsljuset, herrskar hans magt.
Hela naturen ju hyllar hans spira,
Gudarna sjelfva i bojor han lagt.

(Allmän Ballet.)

Denna upplaga af ERIK JOHAN STAGNELIUS *Samlade Skrifter* kommer att omfatta:

Första delen: *Lyriska dikter intill tiden omkring 1818.*

Andra delen: *Lyriska dikter efter tiden omkring 1818. Liljor i Saron.*

Tredje delen: *Episka dikter. Dramatiska dikter.* I.

Fjärde delen: *Dramatiska dikter,* II. — *Prosastycken och bref.*

Femte delen: *Kommentar.* (Varianter, textkritiska och litteraturhistoriska anmärkningar af Fredrik Böök, språkliga anmärkningar af Ebbe Tuneld och Axel Lindqvist.)

Pärmar, halffranska biblioteksband, tillhandahållas på beställning hos Albert Bonnier.

Stockholm. Alb. Bonniers boktryckeri 1914.

26 7537
LSwed
Author Stagnelius, Erik Johan
S 7796
Title Samlade Skrifter. Vol.3.

DATE. | NAME OF BORROWER.

University of Toronto Library

DO NOT REMOVE THE CARD FROM THIS POCKET

Acme Library Card Pocket
Under Pat. "Ref. Index File"
Made by LIBRARY BUREAU

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 15 23 11 07 003 5